

ALEXANDRU & VLAD LEPĂDATU

1 9 9 9

CAPITOLUL 1

Maria Martinez s-a sculat încet de pe scaun și s-a apropiat de mine:

- Te faci că nu înțelegi despre ce este vorba?

Am privit-o pe sub sprâncene: era o femeie care-și arăta cei 50 de ani pe care-i avea. Ușor încărunțită, cu cearcăne și riduri destul de evidente, solidă - se putea spune chiar grasă - scundă.

Era îmbrăcată legal, cu o sari cenușie, lungă până la pământ. În picioare purta sandale de sfoară.

- Cred că Chany o să fie de acord cu părerea mea, i-am răspuns. Rămâne doar să-i povestesc...

- Te faci că nu pricepi ? E atât de clar că tu vei putea rezolva mult mai bine ca mine... Sau ca o altă femeie... și nu cumva să-i spui ceva lui Chany...

- Uite că mi se mai întâmplă și mie să nu pricep câte ceva! și dacă o să afle Chany, o să aibă o surpriză... Mamă, mamă!... Înțelege că eu trebuie să respect Legea. Vreau și trebuie s-o respect.

- Nu fi prost să-i spui lui Chany ceva... O să se supere și Horwath, a spus Maria Martinez luând un stromac din castronul de plastix aflat pe măsuta de lângă mine.

Maria Martinez s-a mai foit în jurul meu, a mai înfulecat un stromac, a mormăit printre dinți o înjurătură și s-a îndreptat spre ușă:

- O să se supere și Horwath, a repetat strecurându-se pe lângă mormanul de lucruri azvârlite pe jos. O să am grijă să aflu că nu vrei să mă ajuți...

A apăsat clanța și s-a făcut nevăzută în spatele panoului din plastix. Pașii i s-au mai auzit câteva secunde pe hol, apoi...
Liniște.

Mi-am întins picioarele până la crăpătura cea mare din dușumea și m-am proptit în poziție de așteptare. Mi-ar fi fost simplu să iau cuțitul de sub saltea și să-i comunic că m-am săturat de ele, de bulinele astea cu gust de pește stricat "*Stromac pentru stomac*", de toți și de toate, de ea, de Horwath, de Chany...

Ce prostii puteam să gândesc!

Mi-am făcut stea în cerul gurii, cu limba: "Iartă-mă Chany că am gândit rău despre tine!"

...Să-i fac un cep în burta umflată, apoi să plec...

Unde?... Unde?

Poate în Europa?... Sau în Africa?

Mai erau câteva zile până când începea anul în care voi avea acces în Sectorul Galben.

Iza, sora mea, trecuse cu bine testul în urmă cu doi ani, dar ea, ca reprezentantă a sexului privilegiat, avea la dispoziție cinci zile în Sector, față de mine, numai una.

Am apucat cu vârful degetelor hârtia de orez pe care o lăsasem lângă castronul cu stromac și am recitat cele câteva rânduri scrise cu un croupier roșu:

"Semi-omule, acest act îți dă dreptul la intrarea pe teritoriul oamenilor. Ai dreptul să petreci o zi pe an în Sectorul Galben, cu condiția ca în restul anului să muncești perfect, să dovedești respect total față de oameni, să execuți imediat orice comandă primită de la un om. În caz contrar, ți se ridică pe viață dreptul de a intra în Sectorul Galben."

Documentul era semnat "*Comisia de atestare a semi-oamenilor*".

L-am împăturit cu grijă și l-am azvârlit sub pat.

M-am lăsat pe spate, pe plastixul zgrumturos al saltelei, am închis ochii și mi-am închipuit că sunt undeva... pe un câmp verde, așa cum îmi povestea mama cu ani în urmă...

Povești aflate de la bunicul ei.

Într-o noapte, puțin înainte să împlinesc 9 ani, când mai era încă o săptămână și terminam Casa Zero, mama s-a așezat lângă mine, m-a mângâiat pe cap și mi-a spus:

- "Ești mare, Alec... Peste câteva zile vei trece în Casa Unu. Eu nu voi mai putea să te văd cel puțin 4 ani... Dacă voi mai trăi până atunci. Să ții minte că eu te iubesc la fel cum iubesc oamenii, dar să nu spui niciodată, nimănui, cuvintele astea. Poate doar copilului tău, dacă vei primi aprobarea să ai... și dacă vei putea să stai lângă el... Oricum, ține minte că și tu poți fi om, ca toți ceilalți oameni. Poate că vei ajunge să trăiești clipa când și femeile albe vor fi recunoscute ca egale celor galbene, poate chiar și cele negre să primească măcar statut de semi-oameni. și atunci bărbații nostri vor obține, poate, unele drepturi, așa cum a fost înainte..."

- "Înainte de...?"

Mama a tăcut și am văzut-o cu lacrimi în ochi.

A fost prima dată când mi-am dat seama că și o femeie, chiar de semi-oameni, poate avea sentimente. Credeam că numai bărbat, sexul slab, puteau plânge...

La Casa Unu m-au selecționat imediat pentru învățătură, deoarece am răspuns bine la toate testele pe creier.

Hen, cel mai bun prieten al meu, de fapt singurul, a fost selecționat pentru grupa de sex; era mult mai voinic ca mine, înalt, dar la testele aritmetice nu obținuse nici măcar 100 de puncte. Eu - și asta m-a surprins de-a binelea - realizasem 11250 puncte, mult peste media băieților semi-oameni.

Seara, în puținele ocazii când era planificată lumina electrică, răsfoiam revista care reprezenta averea mea cea mai de preț, o revistă făcută din hârtie subtire, cam șifonată și îngălbenită la margini, cu imaginile colorate destul de șterse și textul scris cu litere negre.

Înțelegeam aproape toate cuvintele, dar mi-era foarte greu să cred că ceea ce scria putea fi real: se spunea de

egalitate între bărbat și femeie, de egalitate între oameni și semi-oameni... Chiar aveam impresia că pe pământ existau mai mulți semi-oameni de rasă albă decât oameni galbeni, iar sclavii negri apăreau în poze printre semi-oameni și oameni, ca și cum nimeni nu era deranjat că stau împreună, de multe ori chiar atingându-se unii cu alții.

Un alt fapt care mă mirase foarte mult și care de atunci nu-mi dădea pace, era senzația că cei importanți erau bărbații, majoritatea femeilor apărând doar ca însoțitoare, ori pentru a-și arăta îmbrăcămintea sau corpul.

Chiar și limba în care era scrisă mi se părea mult mai apropiată de anglică, cea învățată în copilărie, față de limba în care vorbeau oamenii și în care ne fuseseră predate lecțiile la Casa Zero.

Cu o săptămână înainte să fiu testat, aflasem de la Silv că mi se va face un control în lucrurile personale, ca de altfel tuturor celor pentru care existau intenții de utilizare specializată. Am ascuns revista în colectorul de resturi, sub placa de plastix. După câteva zile nu mai era acolo. Nici acum nu am aflat dacă a găsit-o vreo femeie semi-om sau o supraveghetore om.

Reușita de la test m-a catapultat într-o categorie râvnită de mulți semi-oameni, aceea de secundant. Aveam dreptul să stau mai aproape de oameni și, când aceștia doreau, să-i și ating fizic: suprema satisfacție a celor din care făceam parte.

Mi-am băgat mâna sub pernă și am strâns în palmă mânerul de lemn al cuțitului. Prin minte au început să mi se perinde amintiri din perioada când, la Casa Zero, învățasem să mă joc cu ceilalți băieți de-a cusutul hainelor, de-a îngrijitul copilului abia adus de la incubator în rezervație, de-a preparatul mâncărilor...

Parcă un fior mi-a străbătut fibrele și m-am apucat să tai aerul în jurul meu, cu o poftă nebună să-l înfig într-un masiv șobolan de crescătorie, pe care să-l transform în strecurătoare de nisip, să-i simt sângele scurgându-i-se în pulsații pe mâinile mele...

Mi-am impus să-mi scot din minte chestiile astea și să mă gândesc la lucruri mai plăcute, la rezolvarea unei ecuații de gradul trei cu funcții trigonometrice.

Emisiunea din difuzorul aflat deasupra ușii s-a întrerupt brusc:

- Alec Sand să vină la Casa Doi!

M-am ridicat imediat și mi-am aranjat salopeta cenușie. Mi-am pus gluga obligatorie și mănușile, apoi am trântit ușa.

Cele doua etaje ale blocului le-am străbătut în câteva secunde și am ieșit în stradă.

Nu era multă lume. În fața mea mergeau aplecate trei femei îmbrăcate în sariuri negre, deci erau sclave. Mi-ar fi plăcut să le dau vreun ordin, doar așa, de chestie, ca să-mi demonstrez că am statut valabil de semi-om, dar nu aveam timp, așa că am trecut repede printre ele, forțându-le să se lipească brusc de un zid. Am străbătut în viteză cele câteva străzi care mă despărțeau de sediul local al Casei Doi și m-am oprit în fața porții.

"NUMAI PENTRU SEMI-OAMENI AVIZATI"

Era prima oară când intram în Casa Doi, dar știam cum se procedează din relatările fetelor care fuseseră chemate aici. Mi-am așezat palma deasupra orificiului pătrat aflat în dreapta și am apăsat ușor: cu un fâșâit abia auzit, poarta cenușie s-a tras într-o parte și am pătruns în interiorul clădirii.

- La subsol, camera 2, s-a auzit lângă mine o voce de femeie.

Am salutat regulamentar, fără să mă întorc pentru a vedea cine a vorbit; știam că este o paznică galbenă. Am coborât cele câteva trepte spre stânga și am înaintat pe culoarul luminat cu felinare. În dreptul unei uși am văzut scris numărul căutat. M-am oprit și am apăsat ușor cu palma dreaptă pe dreptunghiul mat.

După câteva clipe s-a auzit un semnal și ușa a glisat într-o parte, lăsându-mă să intru în camera de interviu. Nu exista altă mobilă în afară de un fotoliu scund, acoperit cu un material cenușiu, destul de uzat. Avea pe brațe câte două coliere metalice, iar în partea superioară un fel de cască: "Pălăria Adevărului".

M-am așezat, am introdus mâinile în colierele de pe mânere și capul în interiorul căștii. Am simțit cum mișcă și se reglează la dimensiunile mele, chiar strângându-mă puțin, dar fără să mă deranjeze.

O moleșeală plăcută mi-a cuprins tot corpul, după care nu am mai știut nimic...

Când m-am trezit, colierele erau lărgite și casca ridicată.

- La camera 17 ! s-a auzit o voce dintr-un difuzor aflat undeva, în lateral.

M-am ridicat și, după ce am străbătut câteva culoare, am găsit camera respectivă.

Era tapetată cu niște figuri geometrice curbe, pe fond albastru, iar în mijloc se găseau o masă și două fotolii. M-am așezat pe unul din acestea și am așteptat regulamentar.

- Cine este Maria Martinez? m-a întrebat o voce de femeie.

Am privit-o cum se apropia cu pași mărunți, până s-a așezat pe fotoliul din fata mea.

leșise parcă din zid. Era îmbrăcată într-un sari galben strâns pe talie cu o bandă împletită din fire de mai multe culori, cu părul negru strâns în coc, în creștetul capului. Era o galbenă. În ochii căprui îi citeam o indiferență deloc disimulată.

- Este o femeie semi-om. Are număr de cod... nu i l-am reținut. M-a vizitat astăzi și mi-a cerut să lucrez și pentru Grupa S-O-118, din care face parte.

- Ce să lucrezi?

- Calcule matematice... Grafice de producție, desene plane și spațiale pentru salopete, și alte haine ... Mă rog, matematică...

- Ai un coeficient Pascal foarte bun, chiar exagerat de bun, a spus femeia. Stai mai slab la psiho-percepție... De ce ai refuzat?

- Nu am refuzat, pur și simplu i-am spus că nu pot face față la toate îndatoririle: zece ore la Grupa M-13 și apoi la cealaltă grupă... Nu cred că aș fi rezistat onorabil.

- Îți dai seama că nu ai respectat ordinul unei femei? știi că ești obligat să execuți toate dispozițiile. Ar fi trebuit să raportezi lui Horwath, șefa grupei tale.

- N-am avut timp! Aș fi făcut-o mâine dimineață.

- La scanarea gândurilor, pe care ți-am făcut-o acum câteva minute, nu am găsit nici o idee contrară Legii, așa că... discuția despre acest subiect este închisă.

Am înclinat capul, în semn de mulțumire.

- Diagrama ta psihică, a continuat femeia galbenă, mă face să te propun pentru o ședință test la Centrul K.

Am rămas împietrit: cine nu auzise vorbindu-se de Centrul K ?

Acolo erau promovate numai femeii semi-oameni cu calități și capacități deosebite.

Rareori, unele din ele se reîntorceau în zona din care pleaseră, dar nu-și mai aminteau mare lucru din ce făcuseră în Centru. Tot ce le rămăsese în memorie erau mesele îmbelșugate, fără pastile de stomac, pe care le primiseră periodic. Nu puteau identifica, însă, ce anume feluri de mâncare le fuseseră date. Nici nu erau în stare să povestească ce făcuseră acolo, unde și ce lucraseră.

Uitaseră tot, chiar și gândurile. Nici măcar nu erau în stare să identifice locul în care se găsea Centrul K, știind doar că este în zona exclusivă a galbenelor.

De când se nășteau extrem de puțini copii de sex masculin, femeile ajunseseră să reprezinte cam 95 % din populație. Bărbații oricărei rase erau selecționați cu grijă, cei mai mulți pentru reproducție și foarte puțini, printre care și eu, pentru diverse munci ușoare.

Centrul K!

Ce șansă formidabilă să scap de monotonie, de rutina zilnică, de calcule și de... Stomac...

- Zâmbești, mi-a spus femeia foarte serioasă. Crezi că asta înseamnă vreo avansare? Te înșeli. Viața ta va continua pe aceleași coordonate. Nu vei ști niciodată ce se va întâmpla cu tine... Degeaba te bucuri.

- Nici nu-mi închipuiam altceva, am răspuns. Doar că...

- Doar că?

- Este totuși o schimbare, ceva nou. Mă gândesc ...

- N-ai voie să gândești!

- Iertați-mă, nu m-am exprimat corect. Vroiam să spun că rutina zilnică va fi perturbată de...

- Da, bine... Pierdem timpul. Treci la camera 21, etajul 2.

M-am ridicat, m-am înclinat regulamentar și am ieșit din încăpere. După ce m-am plictisit căutând liftul, m-am decis să o iau pe scări.

Camera respectivă avea ușa într-o nișă, în partea stângă. Am intrat. Singura mobilă era un fotoliu prevăzut cu, normal, coliere și cască. M-am așezat.

Fără să-mi dau seama cum, în fața mea a apărut un perete cenușiu. După câteva secunde culoarea a început să se absoarbă, rămânând un disc de un alb strălucitor.

Timp de câteva minute s-au perindat în această oglindă-ecran, nu știu de fapt ce era, diferite imagini statice sau mobile. Toate prezentau femei și bărbați de semi-oameni și sclavi, fără îmbrăcăminte, în diverse poziții, unele mai curioase decât altele. Se îmbrățișau, se sărutau, apoi, așezați unul peste altul, se mișcau ritmic. În sfârșit, a revenit culoarea cenușie a ecranului gol și s-a auzit o voce subțire, plăcută:

- Instinct sexual corespunzător, sub rangul maxim admis de cinci procente. Subiectul să meargă la camera 10.

M-am ridicat, am coborât un etaj și am deschis ușa camerei cu numărul respectiv.

După ce-am pășit prin cadru, ușa s-a închis în spatele meu, lăsându-mă într-o beznă totală. Am mișcat mâinile în jurul meu, dar, așa cum îmi închipuisem, nu am dat de nici un obiect. Era mai precaut să stau pe loc.

Așteptarea a durat; o perioadă mi-am numărat pulsul, pe post de cronometru, apoi am pierdut șirul, m-am încurcat.

Mă odihneam când pe un picior, când pe celălalt. O clipă am simțit podeaua tremurând, mișcându-se în sus și în jos, o vibrație fină dar deranjantă. Apoi s-a oprit. În față a apărut o geană de lumină care a crescut în intensitate. Se vedea cadrul unui dreptunghi, dar lumina nu difuza în lateral, restul rămânând în beznă de mai înainte.

În sfârșit, s-a auzit o voce foarte subțire:

- Treci prin poarta de lumină, a spus în dialectul galben.

CAPITOLUL 2

Până la intrarea în Casa Zero, așa cum încă se mai proceda pe vremea aceea, locuisem într-un apartament dintr-un bloc exterior, împreună cu mama și bunica.

Cele câteva crăpături rămase din timpul Exploziei erau periodic astupate cu diverse materiale: pietre de diferite mărimi, cârpe, hârtii vechi. Deasupra lipeam fâșii de carton tăiate din cutiile în care primeam săptămânal ratiile de stromac, acele sfere de aproximativ doi centimetri diametru, făcute din concentrat de pește, alge, plancton și încă alte câteva componente, mâncarea cea mai obișnuită a semi-oamenilor.

Uneori, în special sâmbăta, mama aducea de la fabrica de salopete, unde lucra, o cutie plină cu făină gri. O răsturna cu grijă pe un platou de lemn și, adăugând puțină apă pusă de o parte din ratia zilnică, frământa un aluat care era apoi copt pe reșoul electric din coltul camerei, cu mare grijă să nu depășim cota de energie electrică alocată. Primeam fiecare câte o bucată din pâinea care rezulta, drămuindu-ne-o în porții pentru toată săptămâna următoare.

Câteodată, în timp ce camera se umplea de mirosul plăcut al aluatului încins, bunica îmi povestea istorii fantastice despre înaintașii noștri:

- Când eram de vârsta ta, lumea arăta altfel decât astăzi. Casele de locuit și spațiile de producție erau toate sub pământ, iar dacă trebuia să mergem în altă parte, aveam nevoie de aprobarea Consiliului, nu doar de viza supraveghetorei șefe. Mi-aduc aminte, atunci când am fost în vizită la mama, într-un oraș din nord, am fost îmbarcată, împreună cu alte zece femei semi-om, într-un vagon închis ermetic. Abia se reparaseră unele căi ferate. Tot timpul cât a durat călătoria, aproape trei zile, am stat într-un semi-întuneric străpuns greu de razele slabe ale unui bec electric atârnat în tavan. Eram atât de speriate să nu intre de afară aer ucigător, încât atunci când coltul unei șipci s-a mișcat din loc datorită zdruncinăturilor, am sărit trei-patru femei să astupăm gaura. Am avut timp să văd mai bine imaginea dezolantă de afară: un deșert cenușiu, neîntrerupt, până la orizont, de nici o formă de viață. Acesta era solul Americii sau ce mai rămăsese din el.

- Ce înseamnă America? am întrebat.

- America, a răspuns după câteva clipe bunica, era o câmpie verde, din care răsăreau, ici-colo, pâlcuri de copaci,

numite păduri. În câmpii erau orașe, unde oamenii ieșeau pe străzi sub cerul liber. Soarele își arunca razele în timpul zilei și nu murea nimeni din cauza asta, iar noaptea, mii de stele și luna creau o feerie. Pe vremea aceea existau foarte multi bărbați pe pământ, aproape la fel de multi ca femeile. Nu o să-ți vină să crezi, dar ei, bărbații, conduceau aproape toate treburile societății. Mai mult, pe pământul Americii nu se făcea nici o deosebire între galbeni, semi-oameni albi și sclavii negri. Toti erau egali atât în drepturi, cât și în obligații. Existau chiar și familii formate din oameni de culoare diferită. Copiii erau liberi să se joace pe străzi și prin parcuri, niște locuri pline de iarbă și verdeată, aflate chiar între blocurile de locuit. America era țara cea mai puternică, cea mai bogată și cea mai frumoasă de pe fața pământului. Asta până la Explozie...

- Cum a fost? Povestește-mi, bunico...

- Ti-am mai spus și ai promis că nu o să vorbești cu nimeni... știi că nu e voie să amintim nimic de... Război, se numea pe vremuri...

- Îți promit! Ai văzut că mă țin de cuvânt.

Bunica și-a șters o lacrimă cu dosul palmei și a rămas cu ochii atinți în gol. M-a mângâiat ușor pe cap, aranjându-mi firele rare și scurte. Părul des era apanajul femeilor.

- Dumnezeu s-a supărat pe oameni și i-a părăsit...

- Cine a fost Dumnezeu?

Bunica a făcut niște mișcări cu mâna dreaptă la frunte și umeri, așa cum o mai văzusem câteodată, mai ales când era supărată.

- Dumnezeu era... și eu cred că încă mai este, cel ce a făcut lumea, oamenii... După chipul și asemănarea Lui... Dar să nu vorbești de El... Galbenele spun că lumea a făcut-o Galbena de Aur.

- Dumnezeu era galben?

- Dumnezeu era precum cel ce credea în El: galben pentru galbeni, alb pentru albi, negru pentru negri... Apoi oamenii s-au răzvrătit împotriva Lui. Nu mai aveau nimic sfânt, nici o constrângere morală nu mai acționa. Totul era sex, droguri, luptă continuă și, de multe ori imorală, pentru câștiguri materiale, egoism atroce... și... El i-a părăsit. Atunci a început Războiul. Cei mai multi bărbați au plecat peste apa cea mare

care se găsește undeva, spre răsărit. Dar peste puțin timp a venit Explozia și au dispărut trei sferturi din oameni...

- Dar semi-oamenii?

- Ti-am spus că totii erau egali pe vremea aceea. Pe urmă albi și negri care mai rămăseseră în viață au început să decadă, ajungând ca animalele, în căutare numai de hrană și... Atunci au venit de peste marea apă dinspre apus mulți oameni galbeni și ne-au înrobit. Pe ei, Explozia îi afectase mai puțin... Culoarea pielii a devenit prioritară în definirea statutului social al ființei.

- Tu ai văzut toate astea?

- Eu, a răspuns bunica, am venit pe lume la câțiva ani după Explozie. Bunicul meu - tata murise în timpul Exploziei - m-a învățat să scriu și să citesc în limba engleză, căci pe vremea aceea nu se înfiintase Casa Zero. Încă se mai găseau cărți și reviste scrise și cu desene și poze în ele, dar marea lor majoritate ne-a fost luată de galbene, odată cu invazia lor, nu peste mult timp. Se spune că le-au distrus, pentru că noi să nu mai putem avea o cultură proprie, să nu mai gândim în felul nostru, ci să luăm totul de la ele: învățătura, limba, obiceiurile. Cei câțiva bărbați care cunoșteau câte una sau mai multe meserii au fost luați dintre noi și puși să lucreze pentru galbene. Nu i-am mai văzut niciodată. Ceilalți, care rămăseseră într-un număr foarte mic, au fost păstrați și ocrotiți de galbene pentru a asigura reproducerea. După un timp, am început să ieșim din locuințele subterane și să reparăm câteva din casele rămase la suprafață, nedistruse complet. Unele dintre noi plecau din ce în ce mai departe ca să găsească locuri în care pământul mai putea fi lucrat. Deja începuseră să scadă rezervele de plante comestibile, animalele erau din ce în ce mai puține, iar păsările erau foarte greu de prins. Dar majoritatea mureau din cauza unei boli necunoscute care exista în aerul liber. Totuși, datorită galbenelor a început să fie mai ușor: noi munceam ce ne cereau ele, primind în schimb rații de mâncare. La una din sărbătorile Galbenei de Aur ne-au comunicat că unele din noi, cele mai sănătoase, aveam voie să cerem mutarea într-o zonă mai caldă, spre sud. M-am înscris și eu. După ce am venit aici, mi s-a aprobat să am un copil. Mi-am ales un bărbat de la Centrul de Împerecheri și am stat cu el aproape trei săptămâni... Ce frumos a fost... Așa s-a născut mama ta.

Bunica a tăcut. Mama, care tocmai îmi dregea capișonul, fără de care era periculos să stai mult timp afară, și-a șters o lacrimă și a spus încet:

- Nici eu nu voi uita niciodată acele zile petrecute cu tatăl lui Iza, sora ta și apoi cu tatăl tău, când am primit aprobarea să am copii. și încă de doua ori... Ar fi bine pentru tine să fii selectionat pentru împerechere...

- De ce?

- Pentru că astfel vei avea drept la mâncare mai bună, îngrijire medicală, exercitii fizice coordonate...

- și dacă nu mă aleg?

- Asta este în funcție de testele de la sfârșitul Casei Zero. Altfel, s-ar putea să treci la Casa Unu pentru îngrijirea copiilor, confectionarea de haine, matematică, artă sau ce-o mai fi... Dar, fiind foarte putini băietii, o să fii atent selectionati și protejați.

- De ce suntem atât de putini?

- După Explozie, o perioadă de câțiva ani s-au născut numai fete. Nu știu care a fost cauza, dar așa s-a întâmplat. Apoi au început să vină pe lume și băietii, dar în proporție foarte mică. Asta este valabil și la oamenii galbeni, nu numai la semi-oameni și sclavi...

Mi-am amintit când am văzut prima dată o femeie galbenă: eram în Casa Zero o grupă de cinci băietii, din care eu eram cel mai scund. Când a intrat galbena, educatoarea noastră, o femeie semi-om brunetă, micuță și sveltă, a poruncit, luând ea însăși poziția regulamentară, cu mâinile încrucișate pe piept și capul aplecat:

- Salutați!

Ne-am ridicat în picioare și am luat într-o clipă aceeași poziție.

- Repaos! a spus printre buze galbena.

Părea de aceeași vârstă cu mama. Era îmbrăcată cu un sari violet, ceea ce însemna că are atribuții deosebite. Părul negru, acoperit în parte de un capișon roșu, îi cădea pe spate, legat într-o coadă subțire și lungă, până aproape de brâu. Tinea în mâna stângă un sul de hârtie de orez, iar la gât îi atârna pe un lant auriu, o mică sculptură reprezentând-o pe Galbena de Aur, acea zeită atotputernică care îi salvase de la dispariție pe galbeni și le dăduse conducerea lumii.

S-a oprit în fata noastră și ne-a privit intens, încercând, parcă, să intre în mintea noastră. Ne-a strigat pe fiecare pe nume.

Am luat automat poziția de drepti și am privit-o în ochii negri, răi. O clipă am simțit că îmi cercetează toate gândurile, chiar și cele pe care nu le avusesem încă. Toti ceilalți băieți au căzut în genunchi, cu fruntea aplecată aproape de podea și palmele întinse în față.

Privirea galbenei mi-a provocat o greutate pe umeri și în creștetul capului, aproape să mă încovoie. Am reușit să nu mă mișc. Peretii cenușii ai camerei în care ne aflam mă striveau, iar mesele și scaunele din jurul meu încercau să mi se suie în creștet.

- Țsta merge cu mine, i-a spus galbena educatoarei.

Am urmat-o aproape mecanic, până într-o sală în care nu mai intrasem până atunci, aflată la subsol. Peretii aveau o culoare bleau, foarte palidă și câteva crăpături abia vizibile, dar care mi-au rămas întipărite în minte din momentul în care le-am văzut. Puteai crede că este un desen special făcut pentru a-ti atrage atenția. În mijloc se afla un aparat pe care nu-l mai văzusem niciodată: deasupra unui fotoliu căptușit cu un material de culoare închisă atârna ceva strălucitor, ca o pălărie de circa un metru în diametru, având câteva beculute de diverse culori, care pâlpâiau. În partea stângă era un ecran verde, ce emitea o lumină vagă. Niște manete, întrerupătoare, roți și indicatoare, erau vizibile în mijlocul peretelui din partea dreaptă. Galbena s-a apropiat și a apăsă pe un buton verde, a tras de două sau trei manete și mi-a făcut semn să mă așez în fotoliu. Este ultima mișcare pe care mi-o mai aduc aminte că am făcut-o, apoi...

De-a doua zi am fost trecut la grupa specială de matematică și nu am mai avut voie să merg în zona W-2, unde locuisem până atunci. Nu le-am mai văzut niciodată pe bunica, pe mama și pe Iza.

C A P I T O L U L 3

Sao Pag, o femeie galbenă foarte tânără, cam de vârsta mea, s-a aplecat deasupra patului în care mă găseam și mi-a strecurat printre buze o pipetă cu un lichid incolor, amar.

- Înghite tot, a spus ea foarte serioasă.

Nu-mi aminteam cum ajunsese în această cameră cu peretii de un alb mat, fără nici o fereastră. Sus, în mijlocul tavanului, un tub electric își arunca razele anemice deasupra unui pat simplu, unde, acoperit cu un pled galben, stăteam întins eu.

După ce se recomandase, Sao Pag începuse să toarne în mine tot felul de lichide, să mă frece pe creștetul capului cu o substantă verzulie și să îmi injecteze în vena de la mâna stângă tot felul de substante.

Când am văzut-o că se ridică de pe marginea patului și, apucând cu amândouă mâinile tava pe care erau medicamentele, se îndreaptă spre ușă, am oftat încet.

- Nu te speria, a spus înainte să iasă, mă întorc imediat.

Locul în care eram semăna cu o cameră de spital, așa cum îmi fusese descrisă de diverși semi-oameni, dar știam că spitalele se găsesc numai în Sectoarele Galbene, iar eu nu aveam încă dreptul să intru acolo. Am tras concluzia că nu sunt la spital, ci în altă parte.

În linistea perfectă care mă înconjura, am auzit, deodată, un zgomot scurt, neidentificabil.

Era ca un tic-tac de ceasornic, dar neregulat, urmat din când în când, aleator, de o lovitură mai puternică, seacă. A durat tot timpul celor câteva minute în care a lipsit Sao Pag. Nu puteam să-mi dau seama din ce direcție se aude.

Am încercat să ridic mâna dreaptă în intenția de a-mi astupa urechea, pentru a determina direcția sunetului, dar mișcarea mi-a fost oprită de un colier prins de încheietură. N-am putut să întorc capul pentru a vedea despre ce este vorba: alt colier mi-l ținea nemișcat. Am încercat să schimb poziția picioarelor, pe rând, dar și ele erau blocate.

Ușa s-a deschis.

- Peste câteva minute va trebui să dormi... Bea asta, a spus Sao Pag ducându-mi la gură o fiolă cu un lichid verzui.

O însotea o femeie trecută de 40 de ani, cu fata plină de riduri. De sub boneta cenușie i se vedea părul rar, încăruntit. S-a uitat cu atenție în ochii mei și apoi i s-a adresat lui Sao Pag:

- Înainte să-l adoarmii fă-i o injecție cu CH-8 și... Pe urmă, SV-4, trei prize la fiecare oră, câte un flacon. Înainte de schimbarea turei, îi faci o pulsie cu AW-2.

Un fior m-a fulgerat prin tot corpul. Eram bolnav?

- Dar... De ce?... Sunt bolnav de ceva?

- N-ai voie să pui întrebări. Vei urma întocmai instrucțiunile lui Sao. Măine după amiază, i s-a adresat infirmierei, căci asta trebuia să fie, mi-l aduci la control.

S-a aplecat deasupra mea și în ochii negri i-am observat o sclipire... Ceva care m-a cutremurat: parcă se uita la un animal supus condamnării la moarte. Instantaneu mi s-a făcut frică și am simțit cum inima începe să-mi galopeze. Ce aveau cu mine? Ce boală îmi identificaseră? Nu mă simțisem deloc rău... Oare la teste îmi descoperiseră ceva de care nu știam? Sau gândurile îmi răbufniseră la suprafată tocmai când eram cuplat la aparate?

A P A R A T ! - Am simțit că mă înfior: eram cuplat și acum la un aparat, iar eu gândeam ce nu trebuie!

Am închis ochii în clipa când femeia s-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre ușă.

Mi-am impus: VID ! Reușisem să-mi educ creierul ca, la această comandă, să-mi dispară, practic, orice gând. Aveam senzația că mă scufund, sau mă înalt, într-un tunel negru, o groapă fără dimensiuni, fără timp și fără substanță... Doar când am simțit împunsătura acului în antebratul stâng, am revenit instantaneu la realitate.

Sao Pag îmi cuplase aparatul de perfuzie și un lichid incolor picura dintr-un flacon destul de mare.

Câteva secunde am fost atent la presiunea ușoară a cercului metalic: pe frunte, la tâmpla stângă, în ceafă, și la tâmpla dreaptă... Reușisem și altădată să blochez sesizările mintale în timpul testelor, controlându-mi creierul pentru a nu emite decât gânduri conforme cu Legea.

Această distracție o încercasem prima dată atunci când, în Casa Unu, ne fusese testată reacția la imagini cu semi-oameni goi: cu toate că femeia care apăruse pe ecran era de o frumusețe desăvârșită, reușisem să blochez fluxul și parca "înghitisem" excitația puternică ce mă cuprinsese. Din această cauză, am fost obligat ulterior să mă "blochez" de câte ori eram în fața unei femei frumoase.

Doar Moma, sclava care mă vizita săptămânal în "cușca" mea, putea depune mărturie despre puterile sexuale ce le aveam.

Venea noaptea, ascunzându-se pe lângă zidurile caselor dărăpănate, deoarece sclavii nu aveau voie să circule decât între anumite ore, numai ziua. Își arunca gluga și salopeta, căzând în genunchi în fata mea, sărutându-mă până o apucam de subsuori și o ridicam în picioare. Îi apăsam capul de umărul meu, în timp ce mă mângâia ușor. Pe urmă... În patul tare... Dacă ar fi rămas însărcinată, ar fi fost exilată în Exo... și eu la fel. Adică am fi fost condamnați la moarte... Dar mă asigurase că știe cum să se ferească.

Pulsul mi se normalizase. Am întredeschis ochii și am privit fiola atârnată deasupra mea: mai era puțin lichid. Cât timp trecuse? Nici nu-mi dădusem seama...

Mi-am controlat mintal organele principale: inima, plămânii, ficatul, rinichii, testiculele, mușchii și oasele, încercând să stabilesc asupra cărui organ acționează lichidul din fiolă. Nu am simțit nimic deosebit.

Sao Pag se așezase pe un scăunel și privea undeva, pe deasupra mea, spre perete. Avea pupilele mărite, nemișcate. Cred că făcea "repaos mintal", așa cum practică galbenii, cu toate că nu luase poziția corespunzătoare a corpului, cu picioarele încolăcite și palmele sprijinite pe genunchi, cu fata în sus.

Era o femeie de înălțime mică, ca mai toate galbenele, slăbută, cu părul negru strâns în coc sub un plastix cenușiu, de aceeași nuanță cu sariul. Deasupra sânelui stâng - cred că îi avea mici și teпоși - era agățat un contor alb de radiații, fapt ce dovedea că iese câte odată în aer liber.

Bătrâna care fusese înainte în cameră avea contor roșu, deci stătea un timp apreciabil în afara construcțiilor protejate. Noi, semi-oamenii, nu aveam nici un fel de contor, dar eram anual controlați, spre deosebire de sclavi, de care nu-i păsa nimănui. De aceea în rândul sclavelor era un procent de dispariții destul de mare. Azi o vedeai și mâine nu-și mai amintea nimănui de ea.

În momentul când s-a scurs ultima picătură de lichid, Sao Pag a tresărit, s-a ridicat și mi-a scos acul din venă. Am simțit

că-mi lipește un plasture și am auzit-o trăgând stativul lângă perete.

Nu m-am mișcat cât timp a mai stat în cameră. I-am urmărit activitatea cu ochii întredeschși, după sunete, sau chiar după mișcarea aerului pe epiderma mea. și-a pregătit instrumentele de pulsie și a ieșit din cameră, închizând încet ușa.

O clipă mi s-a părut că a mai rămas cineva lângă mine. Doar o clipă.

Am adormit?

M-au trezit niște șoapte:

- Pregătește-l! Peste zece minute mi-l aduci jos, am auzit vocea bătrânei care mă consultase mai devreme.

- Mi-ar trebui o ajutoare, a spus Sao Pag.

- N-am!

Pașii bătrânei s-au îndreptat spre ușă. Sao Pag a înclinat cumva tăblia patului, până aproape de verticală. Corpul mi-era prins în coliere. A tras de o pârghie și patul s-a fracturat în trei părți, devenind un fel de fotoliu.

A adus de undeva un mecanism cu roti, pe care l-a băgat sub mine. S-a auzit un declic și Sao Pag a început să împingă tot ansamblul, devenit un cărucior.

Am ieșit pe culoar și a luat-o la dreapta. Nici nu a vorbit, nici nu m-a privit. Când s-a deschis ușa liftului, a băgat căruciorul înăuntru și a apăsă un buton din partea inferioară a panoului. După o scurtă zdruncinătură, liftul a început să coboare cu ușoare trepidatii.

Camera în care m-a introdus era zugrăvită într-un alb strălucitor, iar pe jos, dalele gri erau șlefuite ca oglinda. A tras căruciorul în stânga, lângă un pedestal de marmură. Deasupra era atașată o mașinărie, o combinație între o "cască de vise" și un "cititor de gânduri".

Sao Pag m-a ridicat în brate fără nici un efort vizibil și m-a întins pe masă, potrivindu-mi mâinile, picioarele și gâtul în dreptul colierelor. De unde atâta putere în fătuca asta?

Chiar deasupra mea, o farfurie opacă, cu un diametru de circa un metru, a început să coboare încet, fără zgomot.

Undeva, spre stânga, Sao Pag a făcut niște zgomote, de parcă ar fi lovit ceva și apoi a venit lângă mine.

Am simțit în antebrațul drept o întepătură.

Altă injecție. Ce aveam? Ce aveau cu mine?

M-am trezit în pat. Nu știam cât timp trecuse...

De ce albastru ?

M-a copleșit senzația că plutesc. Parcă nu mai aveam greutate.

Am ridicat puțin capul, atât cât mi-a permis colierul și mi-am văzut, prin cearșaf, degetele picioarelor. Le-am mișcat.

Le-am mai mișcat o dată...

Parcă au trecut minute, ore, până să le văd coborându-se încet, sub cearșaf.

Saliva o simteam sărată. Am înghitit de câteva ori.

Vertijul mi-a plesnit instantaneu creierul. Undeva, sus de tot, în beznă totală...

În coșul pieptului mi-a năvălit, ca un ciocan de strivit gunoaie, o senzație de sufocare din ce în ce mai puternică. Nu vedeam, nu auzeam, nu mai aveam nici o legătură cu lumea exterioară, eram un atom pierdut în imensitatea universului.

Timpul se opri, ori se derula în alte dimensiuni.

O explozie de culori m-a aruncat într-o direcție nedefinită, apoi în alta și am simțit prin totii porii corpului o excitație, de parcă cineva îmi freca pielea cu o sută de perii din sârmă.

Pluteam.

După un interval nedefinit am revenit în real.

Eram singur în cameră și nu mai simteam nici un colier.

O lumină difuză, odihnitoare, îmi dovedea că în timpul...

Oare dormisem și visasem? În cameră fuseseră aduse încă câteva aparate, pe care nu le mai văzusem niciodată. Atenția mi-a fost atrasă de o teavă mică, aflat pe un suport rotund, chiar lângă capul meu.

Deasupra mesei pe care eram întins era un aparat cilindric, care avea în partea anterioară ceva ca un ochi. Din

când în când, în interiorul acestui orificiu se vedea o străfulgerare. Parcă fără să vreau, privirea mi s-au fixat în acest punct.

Din nou... Senzația de plutire...

- Hei! Tu!

M-a readus la realitate o strângere puternică pe antebrațul drept. Am deschis ochii și am privit-o pe Sao Pag. Avea o mină foarte serioasă.

- Trezește-te !

- Sunt treaz, am spus încet.

- Trezește-te bine, a spus Sao Pag și, deodată, o palmă puternică mi-a zdruncinat maxilarul.

- Nu mai da, sunt treaz.

- De ce să nu dau ? Pot să te bat cât vreau...

- Sunt treaz. Pot să mă și ridic, dacă îmi dai voie.

- Ești nebun ? Nu ai voie să te dai jos...

Am tăcut și am privit-o fără jenă.

- Ce te uiti așa ? m-a întrebat.

- Ești frumoasă. Ești una din galbenele cele mai frumoase pe care le-am văzut, am spus încet.

- Nu-ti permit să-mi vorbești așa, semi-omule! Taci din gură. Dacă mai zici un cuvânt, te pedepsesc.

Începând cu vârful degetelor de la picioare și de la mâini, am simțit niște furnicături, mai întâi ușoare, apoi din ce în ce mai puternice.

Am privit din nou în sus, la ochiul opac al aparatului, încercând să observ luminile anterioare.

Sao Pag s-a depărtat spre perete și s-a auzit un hruit. Am privit cu coada ochiului: trăgea spre mine un alt aparat, format din câteva pârgii, stative și balonașe pline cu niște lichide colorate.

- Nesimțitule! mi-a spus cu ură Sao Pag. Te-ai pregătit de moarte? Lasă că vezi tu, când te-o lua la experiență doamna Mio...

- Ce experiență? am întrebat încet.

- O să vezi, a continuat Sao Pag, ciupindu-mă tare de obraz. Asta pentru că ești obraznic și vorbești fără să ceri voie.

- Mă lași să-ti mai pun o întrebare?

- Zi!

Sao Pag mi-a înfipt un ac în venă și a potrivit ritmul picăturilor.

- Sunt bolnav de ceva?
- Pe dracu! Ești sănătos tun, mai sănătos ca mine, poate.
- Atunci ce mi se întâmplă?

Sao Pag m-a privit, cu o sclipire în ochi:

- Nimic care să te intereseze. Ești semi-om și așa o să rămâi pentru totdeauna. Nu te mai mișca, că rupi acul.

Mi-am oprit ușoara tremurătură a mâinii. Era mai mult un spasm, o vibrație inconștientă.

- Pot să beau puțină apă? am cerut.

- După câte lichide am băgat în tine, cum de-ti mai este sete?

- Nu mi-e sete, am o amăreală în gura.

- Înghite-ti saliva și nu mai cere nimic. Tot n-o să-ti dau decât ce mi s-a spus...

- Doamna Mio este medic?

- E și medic și fizician și... Iar vorbești neîntrebat, semi-omule? Nu am voie să-ti spun toate astea, așa că nu mă mai întreba.

- Iartă-mă, nu am vrut să te supăr.

- Norocul tău că nu ești pocit ca majoritatea semi-oamenilor, că altfel nu mai stăteam de vorbă cu tine. Câți ani ai?

- Pe 30 decembrie, peste două zile, am să împlinesc 18 ani.

Sao Pag m-a privit surprinsă și a spus:

- Când se spune că semi-oamenii sunt proști... Nici măcar nu știi în ce zi ne aflăm? Suntem pe 16 ianuarie.

Furtuna s-a dezlăntuit în mintea mea la aceste cuvinte. Ce mi se întâmplase în ultimele două săptămâni? Doar nu dormisem atât?

Sao Pag a terminat de potrivit aparatele și a ieșit pe ușa aflată într-o latură pe care nu o vedeam, în spatele capului meu.

Traisem - oare trăisem? niște zile de inconștientă...

Când eram în Casa Zero am fost pedepsit cu trei zile de recluziune deoarece nu observasem o galbenă și ieșisem pe ușa în fata ei. Atunci, în fundătura de la subsol unde am fost închis, timpul își pierduse valoarea. Mi s-a părut că trecuseră mult mai multe zile, orele și minutele se dilataseră necontrolat. La terminarea pedepsei slăbisem câteva kilograme și abia mă

puteam tine pe picioare. Suferisem încă câteva săptămâni, ratiile de stromac nefiind suficiente. În multe nopți avusesem halucinatii, vise urâte... A fost un coșmar prelungit.

Aveam deja optsprezece ani...

Puteam să intru în Sectorul Galben.

Poate că eram chiar în Sectorul Galben. Puteam să fiu într-un spital, în casa unei galbene sau... Nu mai știam ce să cred.

CAPITOLUL 4

- Pompează încă puțină soluție, am auzit o voce răgușită.

O ușoară arsură s-a făcut simțită pe pielea antebrațului drept și un val de căldură mi-a străbătut corpul.

Am încercat să deschid ochii, dar ceva nu îmi dădea voie să ridic pleoapele. Tot capul îmi era ținut nemișcat. Aceeași situație se vădea la brate și la picioare.

- Potrivește generatorul exact în punctul stabilit de doamna Mio și spune-mi când ești gata, ca să-i dau drumul, a continuat aceeași voce.

- Cred că acum e bine, a spus Sao Pag.

- Mai verifică încă o dată.

- E bine.

- Sao, nu te juca. O abatere de o zecime de milimetru poate să dea peste cap totul...

- E bine.

- Vezi că-i dau drumul...

Așteptam să se întâmple ceva. Așteptam... Nu am simțit nimic.

- L-am pornit.

- Măresc puterea?

- Vezi să nu depășească dunga roșie pe aparatul din stânga.

- E chiar înainte de ea.

- Ține-o așa.

Câteva secunde a fost liniște, apoi am auzit ceva, ca o bufnitură și o exclamație a lui Sao Pag:

- A căzut cablul!... A crescut brusc peste linie!

- Oprește!... Oprește!

O săgeată mi-a străbătut creierul atât de repede, că nici nu am avut timp să sufăr, smulgându-mi un geamăt întârziat.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu știu, a răspuns Sao Pag. Indicatorul a sărit peste linia roșie imediat după ce s-a desfăcut colierul ăsta mic. Eu nu ma-m atins de nici un buton...

- Cât arăta cronometrul?

- Două minute treizeci și opt...

- Ah ! Mai erau câteva secunde... Ce s-o fi întâmplat?

- O chemăm pe doamna Mio?

- Așa ar trebui, a spus vocea răgușită și am auzit pași depărtându-se.

N-am mai încercat să mă mișc, știam că este inutil. Nu aveam nici o senzație deosebită, nici sete, nici foame. Oare de când nu mai mâncasem nimic? Nici măcar apă nu mai băusem de nu știu când.

Ce aveau cu mine? Ce-mi făceau? Ce boală aveau? Unde eram?

Sentimentul de panică a apărut brusc și mi-a inoculat în tot corpul o stare de nesigurantă, de parcă nu-mi mai aparțineam. La un moment dat am simțit că încep să plutesc, că nu mai am greutate.

Parcă mă extrăgeam din corp și mă ridicam ușor în aer. Bezna care mă înconjură a început să se spargă și m-am văzut, din ce în ce mai clar, așezat pe o masă de piatră, gol, cu tot felul de fire și aparate cuplate pe cap, mâini și torace. O multime de coliere. M-am liniștit brusc.

Pluteam deasupra mea și nu-mi mai simteam nici un fel de corp fizic. Eram ceva, ceva care vedea, gândea, auzea... Dar atât. M-am uitat de jur împrejur să mă zăresc în noua ipostază. Nimic. Eram întins pe masă, iar eu, cel care mă priveam, practic, nu existam.

Nimic. Nimic... NIMIC!

Mă aflam undeva, aproape de tavan, iar dedesubt, Sao Pag se aplecase peste corpul meu și îmi apăsa pielea de sub sânul stâng, privind ecranul unui aparat aflat lângă ea. Capul nu mi se vedea, fiind băgat într-o cască din care ieșea un mănunchi de fire. Erau legate la diversele aparate ce se găseau în jurul meu.

Ușa s-a deschis și a intrat în fugă doamna Mio, urmată de o galbenă solidă. S-a repezit și a luat în fiecare mână niște obiecte rotunde, cu mânere micute. Le-a frecat de câteva ori, apoi mi le-a pus pe torace și am văzut cum un spasm mi-a străbătut corpul. Eu n-am simțit nimic.

Deodată, am sesizat apariția unei forte care mă depărta de cele ce se aflau sub mine. Era o senzație de parcă eram supt... Ce bine mă simteam... Asta da fericire...

Doamna Mio a pus din nou mâinile pe toracele meu și forța și-a schimbat direcția spre masa pe care eram întins. O durere intensă în tot capul. Am intrat iarăși în beznă.

Timpul... Ce este timpul?

Vocea mi-a pătruns în creier clară și puternică:

- N-a reușit. Nu știu ce s-a întâmplat, dar n-a reușit. Cred că am calculat greșit coeficientul de absorbție sau gradul de încărcare al celulelor.

- Sau electrodul emitător a fost implantat greșit. Chiar și o fracțiune de milimetru e de ajuns, am auzit altă voce.

- Poate ar fi trebuit să încercăm mai întâi pe un sclav și apoi pe semi-om.

- Ai văzut reacțiile șobolanilor. Au fost exact cum le prevăzusem. Oricum, nu e mare catastrofă distrugerea unui semi-om. Am citit undeva că, pe vremuri, animalele folosite la experiențe erau numite cobai. Avem și noi cobaii noștri...

- Curios că nu a murit...

- Mio a intervenit la timp. Dacă mai întârzia câteva secunde, ne-ar fi trebuit altcineva pentru experiență.

- Crezi că îl mai putem folosi pe ăsta?

- Dacă tot îl avem aici și avem aprobare pentru el, poate că o să încercăm încă ceva...

- Ce?

- Aș vrea să planific o distorsiune de memorie cu el.

- Când am încercat-o pe sclavul ăla, ai văzut ce s-a întâmplat: a devenit ca un nou născut, fără nici o amintire. A uitat chiar să și vorbească.

- Atunci a fost chestie de identificare a centrului nervos. Știi că Xa Ma nu făcuse punctia în locul unde trebuia.

- Da, o diferență de doi milimetri. Oricui i se putea întâmpla.

- Dar a anihilat un sclav bun pentru experiente. Dacă era o sclavă, parcă nu mi-ar fi părut rău, dar masculii sunt atât de rari...

- Ăla nu era bun de multiplicare.

- Ca și ăsta.

- Dar ăsta are coeficientul fantastic de mare pentru un semi-om.

- Ti-aduci aminte de semi-omul de acum două luni, care a murit în timpul experienței?

- Da. și el avea un coeficient bun.

- Păcat că Mio nu a ajuns la timp pentru a-l scoate din comă.

- Uite că a reușit acum. Cât crezi că o să mai fie în starea asta?

- Știu eu?

- Am văzut pe electroencefalogramă că au crescut unele intensități, în timp ce altele au scăzut foarte mult.

- Ritmul cardiac este bun.

- Da. Am să-i spun lui Mio să-l decupleze progresiv, să vedem reacția.

- Mi se pare cam lentă asistenta Sao Pag. Poate c-ar trebui să punem pe cineva mai cu experiență.

- Lasă, să învețe și ea. Oricum, cazul ăsta cred că este fără viitor, nu mai are ce strica.

- Ar trebui să cerem deja, de la comisie, atribuirea altui semi-om.

- Ai dreptate. Să pregătim actele pentru comisia de joia viitoare.

Cele două femei s-au depărtat și am auzit o ușă trântită.

Încet, milimetru cu milimetru, am deschis ochii: eram în camera unde mă trezisem atunci când trecusem prin poarta de lumină.

Totul părea neschimbat, cu excepția unui ecran aflat lângă capul patului: era de culoare verde și pe el se desenau, în ritmul unui sunet ascutit, niște linii mai mici și mai mari. Niște sinusoide, frânte, aiurite.

Eram acoperit până la piept cu o pătură galbenă, iar bratele lăsate descoperite, le aveam întinse pe lângă corp. În afară de o fâșie de cauciuc strânsă pe antebrațul stâng și o pastilă lipită de piele, nu mai exista nici un alt aparat cuplat.

Nu-mi era nici cald, nici frig, iar aerul era uscat. Simteam o senzație neplăcută în fundul nasului. Mi-era sete. Pe măsuta aflată cam la un metru de pat, am văzut un pahar cu un lichid incolor. Părea să fie apă.

Am întins mâna dreaptă: mai îmi trebuiau douăzeci de centimetri ca să ajung la el. Trebuia să mă răsucesc, dar mă deranja tensiometrul de pe brat. L-am desfăcut destul de ușor și m-am dat jos din pat.

Eram gol.

Am mirosit lichidul din pahar și l-am gustat cu vârful limbii: apă. Cu o plăcere deosebită, am dat continutul peste cap și m-am întors în pat, prinzându-mi la loc tensiometrul.

Voi mai ieși vreodată de aici?

Și dacă voi ieși, am să mai fiu bun de ceva? Oare ce-mi făcuseră? Ceva care nu reușise...

Ce urma să mi se întâmple în viitor? Dar, mai aveam viitor?

Mă foloseau la experiențe... Care experiențe? De ce tocmai eu?

Întrebări, întrebări fără un răspuns imediat.

Mi-am făcut un control mintal al întregului corp, dar n-am găsit nimic deosebit. Îmi dispăruse amăreala din fundul gâtului și senzația de uscăciune din nas. Parcă unii mușchi erau slăbiți, dar nu cine știe ce. Asta, poate, din cauza nemișcării.

Nu mă deranja ideea de moarte. Văzusem multe cadavre până acum și eram obișnuit cu imaginea lor. Este adevărat că trecerea în cealaltă dimensiune mă speria puțin, dar nu aveam mare lucru de pierdut în această existență efemeră, încât să-mi pară rău. Eram un animal cu ceva inteligentă, oricum, mai multă ca a animalelor și sclavelor, dar nu reprezentam cine știe ce valoare, așa cum erau galbenele.

Niciodată nu-mi făcusem idei despre modul în care aveam să-mi petrec restul vieții. Era bine că respiram, că aveam ce mânca, iar atunci când mi se acorda posibilitatea să citesc o carte adevărată, aveam impresia că este tot ce puteam cere mai mult de la viață.

Îmi plăceau, îndeosebi, cărțile cu subiecte istorice. Se refereau la anii grei parcurși de galbeni pentru a reuși organizarea unei societăți moderne, spre triumful inteligenței creatoare. Evocând marile realizări ale epocii contemporane,

cărțile aruncau, totuși, o perdeă de negură asupra anilor dinaintea colonizării teritoriului Amera.

Erau unele mici contradicții cu cele aflate când eram mic de la bunica și mama. Poate ele nu știau prea bine, sau uitaseră adevărul.

Până spre anul 2000, aici trăiau niște triburi de semi-oameni, care aveau drept ocupație principală producerea de obiecte inutile, foarte puține din ele legate de hrana zilnică.

Sclavi existau și înainte, dar se ocupau mai mult de muzică și dans.

Nenorocirea a venit atunci când un semi-om a construit o mașină care elimina rapid din viață mari cantități de semi-oameni și sclavi. De aceea galbenii au fost nevoiți să-i pedepsească pe semi-oameni și să-i determine prin forță să-și recunoască inferioritatea, aliniindu-se regulilor multimilenare ale existenței pe întreaga planetă.

Legile Galbenei de Aur au devenit universale și a fost bine pentru toată lumea: sclavii au fost absolviți de obligația de a gândi, iar semi-oamenii au primit acele sarcini care li se potriveau cel mai bine organismului lor neevoluat.

Aflasem că, undeva în lume, mai existau triburi care aveau caracteristici formate din combinarea sclavilor cu semi-oamenii, dar erau puține la număr și neelocvente pe plan social. De altfel, galbenii aveau un program strict de exterminare a celor care nu corespundeau fizic și psihic noilor cerințe, program pe care-l aplicau încă de la nașterea copilului.

Un fâșâit mi-a atras atenția spre peretele din dreapta.

CAPITOLUL 5

Tic-tacul unui ceasornic spărgea liniștea în semiobscuritatea camerei. În nări mi se insinua un ușor miros de arsură. Am privit în jurul meu și am încercat să identific sursa, dar nu am găsit-o.

M-am ridicat din pat și am răsucit butonul aflat lângă ușă. Becul din mijlocul tavanului a început să arunce o lumină palidă, mult mai slabă decât cea cu care mă obișnuisem în clădirea galbenelor.

Dar eram la mine acasă.

Difuzorul de deasupra uşii a început să emită obișnuitele cântece de slavă. Deci era dimineată.

Sosisem aseară, puțin înainte de stingere.

Drumul de la Casa Doi îl făcusem în grabă, stresat de pâcla care se lăsase peste oraș: era acea ceață plină de molecule radioactive care, din când în când, ne amintea că nu este bine să circuli în aer liber fără glugă și mănuși.

De fapt, în acele situații nu era bine să circuli deloc.

Îmi scosesem salopeta, mănușile, gluga și sandalele și le aruncasem în curățitorul de la intrarea blocului. Am urcat scările până la camera mea și am intrat.

Pătura de pe pat era dată la o parte. Parcă nu o lăsasem așa și nici dulapul nu-l uitasem cu ușa deschisă. Un strat gros de praf se așternuse pe masă și pe lucrurile aruncate ici, colo.

M-am trântit pe pat așa cum eram, gol și am adormit imediat.

Oare cât timp dormisem?

Am dat puțin la o parte draperia groasă și am privit prin geamul semi-opac: afară era ceva lumină. Mi-am pus pe mine un șort tăiat dintr-o salopetă uzată și am bătut la ușa Coreliei, aflată pe același culoar.

S-a auzit un foșnet și câteva zgomote surde, după care ușa s-a deschis și în prag a apărut Corelia, cu ochii împăienjeniti de somn:

- Alec! Ce faci? Unde ai fost atâtea zile?

- La Casa Doi... Câte zile spui că am lipsit?

- Peste o lună... Dar tu nu știi? Hai înăuntru să bem niște apă împreună.

Am intrat și m-am tolănit pe fotoliul enorm, mobila cea mai de pret a Coreliei, chiar dacă avea un mâner rupt și îmbrăcămintea tăiată în unele locuri, lăsând să se vadă ce mai rămăsese din umplutura interioară.

Corelia și-a aruncat pe ea un sari cenușiu și a adus din dulap două pahare din plastix, pe care le-a umplut cu apă dintr-o butelie din plastix transparent. S-a așezat pe marginea patului strâmt aflat lângă perete și m-a privit cu interes:

- Acum spune, unde ai fost?

- Ti-am spus: la Casa Doi.

- Dar de ce ai stat atâta timp?

- Întâi m-au testat și pe urmă se pare că am fost... bolnav de ceva...

- Ce boală? Ce-ai avut?

- Nimic. Eu mă simteam bine tot timpul, dar mi-au făcut un fel de tratament... Nu știu nici eu pentru ce boală...

- Dar la Casa Doi nu au și spital... Au doar laboratoare.

- În orice caz, eu acolo am intrat și tot de acolo am ieșit, pe aceeași poartă. Dar mie mi s-a părut că am stat doar câteva zile și tu vorbești de o lună...

- Ai văzut uraganul care a trecut acum două săptămâni?

- Nu știu nimic de el...

- Da... A fost un uragan de cea mai mare frumusețe. A dărâmat câteva clădiri în partea de vest a orașului, a stricat pasarela mică de lângă zidul Sectorului Galben și a omorât-o pe Nay Tynn.

Nay Tynn, una din cele mai feroce supraveghetoare galbenă din cartierul semi-oamenilor... Alata pe care nu o putea suferi Maria Martinez.

- Cum a murit?

- I-a căzut un perete în cap. Un perete întreg, pe la mijlocul străzii numărul 5.

- Pe unde locuiește Maria Martinez?

- Da, cam pe acolo.

- Horvath ce părere a avut?

- Ea n-a spus nimic, doar a ajutat să o scoatem pe Nay Tynn dintre cărămizi și bucăți de beton.

- Și Martinez a fost?

- Maria Martinez este cea care a găsit-o pe Nay Tynn și care a alertat Biroul de supraveghetoare din oraș, imediat după uragan.

Deci, în loc de Chany, a fost Nay Tynn. Până la urmă, o să dăm de dracu`...

După ce am mai băut o gură de apă, m-am lăsat pe spate cu ochii închiși.

Am simțit-o pe Corelia cum se apropie și se apleacă peste mine. Dacă ne-ar fi prins supraveghetoarele...

După zece minute m-am întors în camera mea și am început să fac un pic de curățenie.

Eram singurul bărbat din grupă, restul fiind semi-oameni femei.

Clădirea în care se găsea sediul grupei era la mai puțin de un kilometru distanță de blocul în care locuiam, așa că am ajuns destul de repede. În momentul în care am deschis ușa și am intrat, cele șase femei și-au desprins ochii din caiete și mi-au zâmbit. Horwath s-a ridicat de pe scaun și a venit spre mine. M-a prins cu ambele mâini de umeri, m-a privit în ochi și mi-a spus:

- Bine ai venit înapoi, Alec. Unde ai fost?

I-am povestit în câteva cuvinte ce făcusem - sau ce mi se făcuse, după care m-am așezat la locul meu și mi-am scos caietul de calcule din sertar.

Horwath mi-a pus în față câteva coli de hârtie:

- Asta e treaba ta în zilele următoare. Caută să termini cât mai repede, avem multă treabă.

Mi-am aruncat ochii pe o temă de lucru: erau calcule simple, doar câteva necesitau atenție mai mare. Niște ecuații mi-au atras atenția fără să vreau. Mi s-a părut că știu pe loc rezolvarea, fără să mai fac calculele respective. Am luat cropixul, am efectuat toate calculele ca la carte. Dădea exact cât știusem de la început.

Știusese! Știusese exact ce valoare se va obține!

M-am prostit de-a binelea!

Am luat o altă temă, am privit-o și am scris cu cropixul rezultatul care îmi apăruse în minte pe un colt de pagină. Am luat apoi traseul de calcul normal și, după o jumătate de oră, scriam rezultatul. Același cu cel pe care îl știusem fără să calculez.

Am repetat sistemul de lucru pentru toate cele cinci teme și, de fiecare dată, stabileam rezultatul prin calcule, exact atât cât SIMTISEM că o să obțin.

Întâmplare? Nu se putea să fie o simplă întâmplare de atâtea ori la rând.

M-am ridicat și am pus teancul de coli în fața lui Horwath.

- Ai terminat așa de repede?

- Da, erau calcule simple. Mai aveți și altceva sau pot să plec?

- Unde să pleci? Ai lipsit atâtea zile și ai și obosit? a întrebat Horwath, uitându-se la mine pe sub sprâncenele groase. O să îți dau și altele... Așteaptă puțin, să termin radicalul ăsta.

Am privit distrat pe hârtia ce o avea în față și am știut că o să obțină 35.334. Au trecut câteva secunde până a oftat ușurată și a subliniat rezultatul: 35.324.

- S-ar putea să fie o greșeală la cifra zecilor, am spus fără să-mi dau seama că o pot supăra, deoarece mă bag în vorbă fără să cer voie.

- Greșeală? Eu nu greșesc! și un bărbat...

- Ia mai verifică încă o dată, a intervenit Alia râzând, și dacă nu a avut dreptate să te corecteze, ai motiv să-l pedepsești pe nesexualul ăsta. Ce dracu, am avut și noi baftă să lucrăm împreună cu un singur bărbat... și ăsta să fie nesexuat...

Horwath a verificat rapid calculul și a pălit. A mai verificat o dată, a lăsat cropixul pe masă și m-a privit:

- Cum ai știut că am greșit? Doar tu nu făcuseși calculul ăsta!

- Nu știu, am răspuns. Pur și simplu am intuit că e greșit.

Următoarea jumătate de oră, ea și Alia m-au fortat să fac calcule mintale.

Cine m-a pus să fac pe deșteptul? Acum exista riscul să mă utilizeze doar pe mine pe post de calculator, iar celelalte să se odihnească toată ziua.

Trebuia să dau răspunsuri corecte doar la exercitiile foarte simple. Pe măsură ce mi se părea că abuzează de răbdarea mea, am început să răspund voit greșite cam la toate întrebările, până m-au lăsat în pace.

- Nu crezi că ar trebui să spunem cuiva despre felul în care calculează Alec? a întrebat Alia.

- Nu încă, a răspuns Horwath. Întâi să ne convingem noi că este ceva deosebit. Măine, a continuat Horwath întorcându-se spre mine, o să mai facem câteva testări, să vedem cum calculezi direct în minte. Să fii odihnit. Acum du-te acasă și culcă-te.

Am salutat femeile cu o plecăciune regulamentară și am ieșit.

Aerul mi se părea destul de curat, așa că nu mi-am ridicat gluga și nu mi-am pus mănușile.

În dreptul unui bloc în ruină, nelocuit, m-a trecut o senzație de neapărată necesitate. M-am uitat împrejur: nu se vedea nimeni. Din doi pași eram în spatele peretelui dărăpănat, unde mai intrasem de câteva ori pentru aceleași motive. Am pășit peste câteva mizerii și m-am înfundat pe un culoar urât mirositor.

Undeva, la dreapta, am auzit un zgomot și m-am oprit. Liniște.

Am mers mai departe, până în dreptul unei uși prin care cred că nu mai trecusem niciodată. Am împins-o încet și am intrat.

O încăpere la fel de murdară ca celelalte. Am căutat un loc mai curat unde să mă ușurez în liniște și m-am așezat pe vine.

Când mi-era lumea mai dragă, am auzit niște voci care parcă veneau de jos, de sub podea. După ce m-am curățat cum am putut, am aplecat urechea pe ciment și vocile s-au auzit mai bine, dar fără a putea, totuși, înțelege cuvintele. În coltul din stânga al încăperii cimentul era crăpat. M-am târât cu atenție, să nu fac nici un zgomot și am ascultat din nou.

Acum am identificat o voce subțire, moale, cu accent de sclavă:

- Atunci, așa să rămână. Ne întâlnim peste trei zile.

Au urmat niște zgomote ușoare și s-a făcut liniște.

Ce putea să fie ?

De fapt, nu era treaba mea.

C A P I T O L U L 6

Am lăsat ratia de stromac pe masă, în punga de plastix în care o promisem de la sediul grupei.

Iar stromac, numai stromac, mereu stromac.

Mi-era dor de o mâncare ca la mama acasă, pe timpuri.

Înainte se mai puteau face excese cu mâncare dar, de când un grup de sclave fuseseră descoperite cultivând plante comestibile în afara orașului, se interzisese orice abateri de la Lege, oricât de nesemnificative.

Singura hrană pe care eram lăsați să o consumăm în cantitate mai mare, era apa. Aveam în spatele scaunului o

butelie cu apă proaspătă, de numai patru zile. O luasem de la izvorul unu, a doua zi după ce mă întorsesem de la Casa Doi.

Trei zile la rând, până azi dimineată, Horwath și Alia mă chinuiseră cu tot felul de calcule, pe care mă puneau să le efectuez mintal. Luasem hotărârea ca la cele destul de simple să dau răspunsuri corecte, iar la celelalte să dau cifre aiurea. Azi, înainte de terminarea programului, Alia concluzionase:

- E deștept băiatul, dar nu e ceva genial, cum credeai acum trei zile. și mai e și nesexuat...

- Da, spusese Horwath, oricum, știam că are un coeficient Pascal bun. Câteodată pică pe rezultat mai ușor ca noi.

- Poate de aia a vrut Maria Martinez să i-l împrumuti...

- Rahat! Dacă ieșea cu o pungă de stromac, i l-aș fi împrumutat. Poate i-l făceam și cadou...

- Egoisto! Cu două pungi...

- Nesătulo! Uite-te la tine, că ai început să faci fundul cât un butoi de atâta mâncare. N-ai nici măcar douăzeci și cinci de ani și arăți de parcă ai putea dăra un bloc cu o lovitură de coapsă...

- Bine, șefa! Tu hotărăști, a spus Alia îmbufnată. Dacă află doamna Chany că-ti bati joc de persoanele cu fundul mare, ai încurcat-o.

- De la cine să afle ?

Alia i-a aruncat o privire pe sub sprâncene și s-a așezat la locul ei.

Acum, în semi - obscuritatea camerei mele, m-a bufnit râsul, amintindu-mi de ultima dată când supraveghetoarea Chany, Doamna Chany, cum îi plăcea să i se spună, ne făcuse o vizită.

Era foarte scundă, lățimea corpului ei depășind proporțiile obișnuite. Avea o față rotundă, cu două sau trei rânduri de guși și niște ochi mici, răi, de tăciune. Sprâncenele îi lipseau aproape cu desăvârșire, în schimb deasupra buzelor avea o grămadă de fire de păr negre, rare, caraghioase.

De obicei umbla îmbrăcată în portocaliu.

N-o văzusem niciodată fără capișon. Nici nu știam ce culoare de păr are, sau dacă are păr.

Când intrase în cameră, nu observase o șipcă desprinsă la un capăt din podea și se împiedicase de ea, aproape să cadă. Vânătă de furie, o pedepsise pe Horwath să nu primească o săptămână portia de stromac, deoarece nu reparase la timp podeaua.

Cu toate că galbenele aveau un creier mai evoluat ca al semi-oamenilor, atunci când se înfuriau, vorbeau de multe ori greșit limba semi-oamenilor, așa că, în aceste situații, ne bălăcăreau în dialectul galben.

Tipase apoi la noi că lucrăm prea încet, că nu ne merităm mâncarea pe care o primim, că o să ne pedepsească pe toate.

De fapt chiar ne pedepsise, căci Horwath tot mânca o rație întreagă de stromac zilnic, dar din porțiile noastre. Fusese o săptămână de foamete generală pentru noi și de îmbuibare pentru Horwath.

Mi-am fixat privirea pe un păianjen care stătea cuminte într-o margine a pânzei pe care și-o tesuse în colțul tavanului. Era mare și negru, dar nu era comestibil. Mi-am pus în gând că, atunci când voi număra până la zece, o să se miște la dreapta. Era un joc pe care îl mai încercasem, dar nu câștigasem decât rareori.

Când am ajuns cu numărătoarea la nouă, i-am strigat în gând: "Mișcă-te!".

Am rămas perplex: exact peste o secundă și-a ridicat un picioruș, apoi altul și, încet, încet, a pornit de-a lungul pânzei abia vizibile spre... DREAPTA.

Întâmplare. Pură întâmplare. Dar am hotărât că merit un stromac peste rând, udat din belșug cu toată apa dintr-un pahar.

Am luat o cârpă, m-am întins și am strivit păianjenul de perete. Pata gălbui-maronie care a rămas întipărită pe tencuială lângă alte două identice, dovedea că păianjenii aveau o atracție deosebită față de acel colț.

Pivnita din casa în ruină...

Trecuseră trei zile de când auzisem conversația și era termenul când vocile își dăduseră întâlnire. Merita să merg până acolo?

Tot nu aveam ce face până la stingere.

Clădirea mă aștepta exact în locul în care o lăsasem, cu aceleași ruine și cu aceleași mirosuri.

Am trecut prin camerele dărăpănate și am ajuns în locul cu pricina. Mirosul greu, de mizerie, era aici și mai puternic.

Am curățat cu mâna praful așternut pe jos și mi-am așezat urechea pe crăpătură.

Câteva secunde nu am auzit nimic, apoi mi s-a părut că percep un murmur de voci. Vorbeau cu accentul sclavelor, mult mai încet ca acum trei zile, încât abia puteam înțelege câte un cuvânt disparat.

Mi-am lipit urechea mai puternic de cimentul rece. Dacă aș fi putut să fiu în pivniță...

Un fior rece m-a străbătut și am avut senzația că mă prăvălesc în abis.

Nu am mai știut nimic.

Când mi-am revenit, eram întins pe jos.

M-am ridicat și m-am scuturat de praf. Ce avusesem? Parcă leșinasem, la fel ca atunci când făcuseră pe mine experiențe la Casa Doi. Era mult mai întuneric decât atunci când venisem. Cât timp o fi trecut? Eram total derutat.

M-am aplecat din nou peste crăpătură, dar aceasta nu era de găsit. Am pipăit cu mâinile: nimic.

Gata, distracția s-a terminat, hai să ne întoarcem acasă.

Dar unde era deschizătura prin care intrasem? Am bâjbăit în stânga și în dreapta până am găsit o ușă pe jumătate deschisă, în spatele căreia am văzut niște scări.

Înainte nu fuseseră acolo, deci găsisem o altă ieșire.

Undeva tot ajungeam. Am urcat treptele cu margini teșite, am făcut câțiva pași printr-un coridor și m-am pomenit în culoarul mizerabil prin care venisem. Am reintrat în cameră și am văzut foarte surprins crăpătura unde ascultasem cu urechea. Oare cum ajunsesem dedesubt? Să fi căzut prin crăpătura de nici doi milimetri lățime? Asta era imposibil. Aiuram.

Un zgâriat ușor în ușă mi-a atras atenția.

- Cine este? am întrebat somnoros.

Cred că adormisem, cu toate că mai era până să se dea stingerea.

Ușa s-a deschis încet și în cadrul ei a apărut Moma.

Era o femeie micuță, slăbută, ca aproape toate sclavele și era îmbrăcată cu pelerină neagră. Ochii îi străluceau sub capișonul lăsat peste sprâncene.

A privit speriată în jur și a intrat în cameră.

- Nu m-a văzut nimeni... Sigur.

- Ce cauti aici în mijlocul săptămânii? Abia peste trei zile este duminică...

- Nu știam ce e cu tine. Am mai trecut de două ori, dar ușa era blocată.

- Am lipsit...

- S-a întâmplat ceva?

- Nu neapărat...

- Ești bine?

- Cât se poate...

- Mă lași să mă apropiu?

Am zâmbit.

- Hai, vino lângă mine.

Moma a pășit încet și s-a așezat timidă pe marginea saltei. Și-a lăsat pe spate capișonul și s-a desfăcut la pelerină. Pe dedesubt nu avea nimic, decât pielea de abanos și curbe plăcute la vedere.

I-am atins cu vârful degetelor unul din sfârcurile excitate și apoi, i-am prins în palmă întregul sân. Era ca de piatră.

S-a lăsat pe spate și a închis ochii. Respira sacadat și mici broboane de sudoare îi apăruseră pe marginea frunii.

- Mi-ai lipsit, a spus încet.

Dintii mici și foarte albi - avea obiceiul curios de a și-i freca cu unghiile în fiecare zi, îi erau încadrați de buzele aprinse, care cereau sărutări...

Multe sărutări și...

După ce ne-am liniștit, a rămas cu capul pe pieptul meu. Îi simteam respirația fierbinte înfiorându-mi pielea și am mângâiat-o încet pe păr.

- Ești un semi-om bun, a spus abia auzit. Nu m-ai lovit niciodată. Ești atât de bun...

- Cât timp ești ascultătoare, nu am de ce să te lovesc. De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, nu cred că am lovit vreodată o sclavă.

- Știi? ... Acum câteva zile, o femeie semi-om m-a bătut rău...

- De ce?

- N-am observat-o și am atins-o cu pelerina...

- Lasă, că trece. De fapt nu am văzut nici o urmă pe pielea ta.

- Știi că m-am spălat? Se vede?

Sigur că se vedea și se simtea. Nu mirosea aproape deloc, spre deosebire de toate celelalte sclave.

- De unde ai luat atâta apă?

- Am să-ti arăt și tie. Este un loc cu un isvoraș mic, dar cu apă curată.

- În oraș?

- Da, în subsolul unei clădiri vechi. Apa iese dintr-o teavă care atârnă în tavan.

- Să mă duci și pe mine să văd.

- Când dorești.

- Acum.

Mai era puțin până la lăsarea întunericului. Moma mergea cu pași mici, rezezi și capul plecat. Eu o urmam pe trotuarul de vis-a-vis.

N-am întâlnit multe trecătoare. Era aproape de stingere și mai toate se retrăseseră în case.

Moma a depășit câteva clădiri dărăpănate. După ce a aruncat în spate o privire fugară, ca să vadă dacă o mai urmez, a intrat printre două ziduri cu betonul sfâșiat de crăpături.

Am urmat-o după câteva secunde. Nu ne văzuse nimeni.

La câțiva metri de la stradă, zidul din stânga avea o portiune lipsă, în dreptul căreia Moma se oprise. Mi-a făcut semn să merg mai repede și a dispărut în spatele betonului înnegrit.

Deasupra mea, printre peretii în cea mai mare parte distruși, se vedea o pâclă puțin roșiatică datorită reflexelor soarelui aflat spre asfintit.

Blocurile lângă care ne aflam nu păreau a fi locuite nici de sclavi, nici de semi-oameni. Din cauza abandonării, erau într-o stare deplorabilă. Păreau să fi avut peste patru etaje în timpurile bune, dar acum nu se mai ridicau deasupra nivelului trotuarului decât unul sau două caturi dărăpănate.

Putin mai departe, pe partea cealaltă a străzii, era o ruină ceva mai înaltă, cu unul din peretii laterali rămas ca prin minune în picioare pînă pe la etajul trei.

- Hai, Alec, am auzit încet vocea Momei.

Am pășit prin gaura din zid și am ajuns într-o cameră din care se deschidea într-o parte ceea ce mai rămăsese din cadrul unei foste uși, iar în cea opusă începea să coboare o scară din beton. Vocea Momei s-a auzit din nou:

- Coboră cu atenție, că sunt câteva trepte stricate...

După câțiva pași a trebuit să mă sprijin de perete, întrucât balustrada din lemn dispăruse de mult, arsă în cine știe ce cameră.

Am ajuns într-o încăpere strâmtă și lungă, nu prea înaltă.

Peretii erau acoperiti cu mușegai, verde și maroniu, iar de tavan atârna o lampă metalică, descompletată. Pe jos mizeria era la ea acasă. Într-un colt era așezată o făclie ce scotea o lumină slabă și un fum intens, lăsându-mă să văd două sclave așezate pe jos, cu capetele aplecate. Când m-au simțit, au sărit în picioare.

Lângă ele, Moma mă privea, așteptând să vorbesc.

- Bună viața, am spus înclinând ușor din cap, ca și cum m-aș fi adresat unor femei semi-om.

Le-am văzut tresărind. Au ridicat pe rând capetele și au privit spre mine. Pe fetele lor era vizibilă o urmă de zâmbet, lucru extrem de rar la sclave.

- Viată lungă, bărbate semi-om. Sclavele îți stau la dispoziție.

Fantastic, mi se adresau de parcă aș fi fost galben...

- Dacă dorința ta este să ieși loc, îți oferim această bucată de rogojină, a spus una dintre ele trăgând în dreptul meu ceva care, pe vremuri, fusese o carpetă.

M-am așezat cu picioarele încrucișate și le-am spus:

- Purtati-vă cum vreți, eu nu doresc nici un fel de formalism în adresare.

- Vedeti că este altfel decât celelalte? a spus Moma trântindu-se pe jos, în fata mea.

Vroiau sex? Le povestise Moma de intimitățile noastre? Cum să reactionez?

Dacă erau niște provocatoare? Dacă credeau că vor primi recompensa pentru denuntarea unui semi-om neregulamentar?

Am așteptat să vorbească, dar ele continuau să tacă.

Trebuia să spun ceva, altfel erau în stare să rămână așa până mâine...

- Moma mi-a spus de un isvor cu apă curată... Vorbiti!

- Este în cealaltă cameră, a spus una din sclave, arătând cu mâna spre dreapta.

Era o deschidere în perete, o gaură neagră.

- Iar asta este apă bună de băut, a continuat sclava, întinzându-mi o sticlă de plastix aflată lângă perete.

Am gustat... Dumnezeuule, vorba lui bunica, era o apă cum nu mai băusem de mult: rece, curată, fără gustul obișnuit de leșie. Am pus sticla de-o parte și m-am uitat la ele:

- Cine mai știe de asta?

- Numai noi... Noi trei și cu tine, a răspuns Moma. Rămâne ca tu să decizi dacă vei mai spune cuiva.

- Nu înțeleg de ce mi-ati spus și mie? N-am auzit ca cineva care are asemenea noroc să-l împartă și cu alții... De fapt, nici nu am mai auzit de un asemenea noroc...

- Moma a spus că ești foarte deștept... De fapt, te rugăm să ne dai un sfat...

- Dacă pot, cu plăcere.

- Vrem să plecăm...

- Plecati, eu nu mă opun.

- N-ai înțeles! Vrem să plecăm din oraș.

Clar, erau trei nebune și eu... printre ele. Unde să plece?

- Unde să plecati?

- Oriunde... Oriunde putem fi libere...

Femeia s-a oprit înspăimântată de ceea ce spusese și și-a pus mâna la gură.

M-au privit speriate și apoi și-au lăsat privirile în pământ.

- Libere, să fiti libere. știti ce înseamnă asta? LIBERTATE?

- Alec, a spus Moma, cred că nu am greșit referitor la tine. Ești un bărbat bun, cel mai bun dintre toate fiintele semi-om pe care le-am cunoscut. Noi am strâns mâncare și apă ca să pornim prin deșert.

- Și ce o să găsiți?

- Nu știm... Ne-a spus cineva că spre soare-apune sunt niște munti în care se găsește o apă atât de rece, că a devenit tare și albă. Tot acolo sunt și niște păsări, care pot fi mâncate dacă le arzi la un foc bun.

- Toate astea au fost pe timpuri, înainte de Explozie.

- Nu, a sărit una din sclave, sunt adevărate și acum. Am aflat și cum pot fi prinse păsările...

- Cum? am întrebat curios.

- Se întinde o sfoară legată într-o anumită formă și tragi de un capăt atunci când se așează pasărea...

- Povești, am spus zâmbind. Nu se poate așa ceva, păsările trebuie să fie omorâte cu pietre sau cu săgeți. Pentru asta e nevoie de antrenament, noroc și de un arc bun.

- Am învățat să facem foc cu sticla asta, a spus Moma, scotând din faldurile pelerinei o bucată de sticlă rotundă, curbată pe ambele fete. Pentru asta trebuie să fie soare puternic și să ai niște lemne sau ierburi uscate.

- Soarele puternic este periculos. Multe femei semi-om și sclave au murit când au stat mult în bătaia soarelui. Vreti și voi să vi se întâmple la fel?

- Ziua vom sta la umbră și vom umbla doar noaptea.

- De unde umbră? Este numai deșert, cât vezi cu ochii. Unde o să găsiți umbră? Iar noaptea ies șobolanii deșertului, acei șobolani mari și răi, care atacă toate fiintele, le-am spus. Știti că în deșert sunt și niște gândaci enormi care, de asemenea, atacă orice ființă?

Câteva secunde au tăcut.

- Știti? E păcat să muriți atât de tinere. Aveți toată viața în față...

- Noi am dorit să-ti arătăm izvorul, să nu-l găsească vreo femeie rea, care să-l distrugă. De fapt, am hotărât deja să plecăm... La noapte. Cu orice risc. Spui că este păcat să murim atât de tinere? Dar, ce folos avem că trăim? Doar pentru a putea să servim toate plăcerile galbenelor, să aibă ele pe cine să

prigonească? Asta este viață?... Dacă asta e alternativa la moarte, preferăm moarta.

- Sper să nu ne oprești, a spus Moma. Sper să nu ne faci rău. O zi, două, putem fi încă ajunse și pedepsite.

- Pedepsa e... moarta.

- știm. O preferăm...

Una era să fii exilat de galbene în Exo și alta să pleci de capul tău, nesocotind Legea.

Mi le închipuiam mergând una după alta prin deșert. Nici o plantă și nici o picătură de umbră. Numai nisipul arcuit de vânt. Din partea stângă, soarele aflat undeva, sus, pe cerul netulburat de nici un norișor, le plesnea cu văpaia lui fierbinte. În depărtare, printr-o ceată ușoară, se vedeau niște înălțimi.

Muntii. Mai aveau de mers o grămadă. De jur împrejur era o liniște apăsătoare. Din loc în loc, niște movile de nisip obturau priveliștea sinistră. Mergeau greu, pașii lăsând urme alungite.

- Vrei să preiei izvorul? a întrebat Moma, trezindu-mă din visare.

- Da, am răspuns.

- Adio, Alec!

- Adio, Moma. Adio femeilor sclave... Adio femeilor.

Nu le-am spus sclave, le-am tratat ca pe femeile semi-om.

Poate eram ultimul care le vedeam în viață. Nici una dintre cele care plecaseră nu se mai întorsese ca să povestească ceva. Doar zvonuri...

CAPITOLUL 7

Se pare că apa izvorului era doar a mea.

Ce să fac? În mod normal, trebuia să-i raportez lui Horwath. Apa ar fi devenit bun comun, iar eu, ca descoperitor, aș fi avut o ratie în plus în fiecare zi, pentru câțva timp.

Teava era la o înălțime destul de mare. Dacă ridicam mâna, nu puteam să o ating. Picăturile se strângeau într-o oală din plastix, lăsată acolo de sclave.

Am ridicat făclia și am mai numărat patru tevi de dimensiuni ceva mai mari decât cea crăpată. Dar prin celelalte nu era apă? De unde venea? După limpezimea și gustul

lichidului, părea că este o derivatie a unei conducte din Sectorul Galben. Cum ajungea până aici, la așa distanță de Sectorul Galben? Cine făcuse racordajul?

Am strâns pumnul căuș așteptând să se umple cu apă și am băut cu poftă.

Mă răsfătam, dar era necesar să ma grăbesc.

Străzile erau pustii, ca de obicei. M-am fofilat pe lângă ziduri până la mine acasă și am avut un somn adânc, fără vise.

A doua zi, la atelier, abia am reușit să tin în mine secretul averii tocmai dobândite. Nu eram încă hotărât ce să fac.

Meritau aceste femei să le dau o apă atât de bună? Mi-a trecut prin minte și varianta că galbenele o să identifice și o să oprească scurgerea pretiosului lichid... Sau o să-l confiște.

Tocmai calculam cantitatea de stromac necesară grupelor în săptămâna următoare, când *Sao Pag s-a apropiat de mine și mi-a spus:*

- *Nu mai da, sunt treaz.*

- *De ce să nu dau? Pot să te bat cât vreau...*

- *Trezește-te!*

- *Sunt treaz, am spus încet.*

- *Trezește-te bine, a spus Sao Pag și, deodată, o palmă puternică mi-a zdruncinat maxilarul.*

- *Sunt treaz. Pot să mă și ridic, dacă îmi dai drumul din colierele astea.*

- *Ești nebun? N-ai voie să te dai jos...*

Am tăcut și am privit-o fără jenă.

- *Ce te uiti așa? m-a întrebat.*

- *Ești frumoasă. Ești una din galbenele cele mai frumoase pe care le-am văzut, am spus încet.*

- *Nu-ti permit să-mi vorbești așa, semi-omule! Taci din gură.*

Parcă ceva m-a plesnit cu putere pe creier și m-am trezit din nou în fata mesei, cu cropixul în mână.

Mi-am dat seama că retrăisem identic câteva secunde petrecute în casa galbenelor, cu atâta intensitate, încât mi se păruse o realitate indiscutabilă.

Femeile stăteau cu capetele aplecate deasupra hârtiilor și lucrau conștiincioase. Alia, care era cea mai tânără, dar și cea mai grasă, își ținea capătul cropixului între dinti și se încruntase ușor. S-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de mine:

- Alec, hai să mă ajuti.

Avea buzele senzuale și ochii verzi. Părul șaten îi cădea pe spate, acoperindu-i umerii. Era îmbrăcată într-o salopetă gri, strânsă pe talie cu o centură neagră.

În picioare avea papuci cenușii cu talpa foarte groasă, dintr-un lemn tare, prinși de gleznă cu șireturi din sfoară.

Toc, toc, pe podea până la mine, toc, toc, înapoi la masa ei.

M-am ridicat și am urmat-o.

Horwath a ridicat capul și m-a fixat cu privirea până m-am așezat lângă Alia.

- Vreau să fac o extrapolare a rezultatului ăsta, a spus Alia încet.

- Pe curba asta n-o să obții nici un rezultat... Ar trebui să calculezi gradientul și abia pe urmă să modifice limitele.

Alia a rămas puțin derutată de soluția pe care i-o propuneam.

În minte mi se învârtea cifra despre care eram sigur că reprezintă rezultatul calculului Aliei. Începea să se repete fenomenul de acum câteva zile?

M-am întors la masa mea și am scris pe un colț de hârtie cifra pe care o intuiseam. M-am gândit la mutra Aliei când va termina calculele și eu îi voi arăta hârtia... Oare cum o să se comporte?

Mi-am închipuit-o...

- *Horwath, băiatul ăsta a știut iar rezultatul fără să calculeze, a spus Alia îndreptându-se cu hârtia mea spre masa lui Horwath.*

- *Măi, dar tu ești un fenomen, a spus Horwath privind-mă cu atenție. Trebuie să te punem mai mult la muncă...*

Acum, Alia încă făcea calcule. Avea să termine aproape de sfârșitul timpului regulamentar de lucru, fix la ora 6 fără zece minute pm. De unde știam? Fără nici o explicație.

Cele aproape patru ore au trecut destul de încet.

Ceasul aflat deasupra ușii arăta șase fără zece minute, când Alia a ridicat capul din hârtii, mi-a aruncat o privire și a spus:

- Gata, am terminat. Ai avut dreptate cu modalitatea de calcul.

- și ai obținut rezultatul ăsta, i-am spus întinzându-i hârtia.

- Horwath, băiatul ăsta a știut iar rezultatul fără să calculeze, a spus Alia îndreptându-se cu hârtia mea spre masa lui Horwath.

- Măi, dar tu ești un fenomen, a spus Horwath privindu-mă cu atenție. Trebuie să te punem mai mult la muncă...

Fantastic, folosiseră EXACT cuvintele pe care mi le închipuisem.

Eram surprins cât de bine le intuisem reacția, precum și ora la care se va produce. Chestia asta mă și distra, dar mă și intriga...

la să îmi închipui cum va decurge prima mea vizită în Sectorul Galben.

Stăteam întins pe pat, în cămăruța mea și, cu mâinile sub ceafă, priveam tavanul pătat. Când voi primi aprobarea de vizită efectivă ? Mă înscrisesem pentru 22 martie, să prind jocurile de gladiatoare și serbarea primăverii, dar nu cred că mi se va aproba această primă vizită într-una din cele mai solicitate perioade ale anului. Mai curând, cred că mă vor replanifica.

M-am văzut trecând poarta de control și primind de la o supraveghetorie un ecuson fluorescent de acces, pe care urma să-l port agățat pe salopetă toată perioada vizitei.

În fața mea vor apare tunelurile strâmte, cu locuințe de-o parte și de alta, despre care aflatam de la celelalte femei. Dar nu eram singur: chiar lângă mine, aproape atingându-mă cu cotul, se afla o femeie semi-om pe care nu o cunoșteam. Deodată, am știut că o cheamă Valsa și am simțit un adânc sentiment de tandrețe față de ea.

Totul mi s-a învolburat în minte și cred că am adormit.

Dimineața aveam o ușoară durere de cap și o fărâșă de indispoziție psihică.

M-am concentrat asupra fiecărei părți din creier, încercând să descopăr zona afectată, dar, spre surprinderea mea, totul mi s-a părut excelent.

Am rămas câteva minute bune cu mintea complet goală, apoi m-am îmbrăcat și am plecat la sediul grupei.

Pe stradă erau, ca de obicei, foarte putine femei semi-om și, tot ca de obicei, nici un bărbat înafară de mine.

Câteva mi-au aruncat priviri curioase, dar nu mi-au adresat nici un cuvânt.

La un moment dat a trebuit să mă dau repede la o parte, lăsând să treacă în pas alergător două sclave care duceau un fotoliu. Pe el stătea tolănită o galbenă pe care nu o mai văzusem niciodată. Era îmbrăcată în robă roșie, deci făcea parte din Consiliu. Am lăsat capul în jos cu supunere și mi-am fixat privirea spre picioarele musculoase ale sclavelor, care aveau pe ele doar niște șorturi. Pielea neagră, cu reflexe arămii, sclipea în lumina difuză datorită porilor îmbibati cu sudoare și le vedeam mușchii bine formați tresăltând ritmic.

Am trecut pe lângă blocul în care era izvorul meu, dar nu am intrat. Poate la întoarcere am să trec să mă spăl puțin pe mâini și pe față.

Am simțit o mână grea pe umăr, când ocoleam o grămadă de moloz.

- Ce faci, Alec?

Am întors capul și l-am văzut pe Hen, bătrânul meu coleg. Îi spuneam "bătrân", nu pentru că era mai mare decât mine cu câteva luni, ci pentru alura masivă pe care o avea.

- Uite, bine. Tu?

- Ha! Nu te-am văzut de mult. Tot cu matematica?

- Tot.

- Măi, e mai bine la sex. Am avut o grămadă de femei semi-om. Formidabile.

- Te-ai îngrășat...

- Păi dacă mănânc tot timpul? Trebuie să tin la efort.

- Cum de ești în oraș la ora asta?

- Am un contact puțin mai încolo. Nu vrei să mergi cu mine?

- Ești nebun! Eu trebuie să fiu la grupă...

- Las-o baltă! Adică tu nu ai întârziat niciodată?

- Foarte rar. și de fiecare dată mi s-a redus din ratie...

- Îți dau eu mâncare, să nu poti duce. Câtă vrei. Am mult mai multă decât pot băga în mine. Toate gagicile astea mă răsfată.

- Și dacă mă prinde la verificarea anuală a gândurilor?

- Până atunci uiti. Mai e mult până la vară.

Nu prea reușisem să uit multe lucruri, mai ales în ultima vreme.

- Hai mă, că n-o fi foc. Stai o oră, mâncăm ceva, bem niște apă și pe urmă pleci.

- Ești de mult cu femeia asta?

- Nu, doar de ieri. E o pătimașă... Ar vrea mereu s-o mângâi și s-o strâng în brate. și, mai ales, să o încălec al fiecare jumătate de oră. E o chestie, nu?

Am ocolit pe câteva strădute și am pătruns într-o curte mărginită de două clădiri cu câte un etaj.

Un șobolan a tâșnit dintr-o gaură și Hen a încercat să îl lovească cu un pietroi, dar nu l-a nimerit.

Deodată, am auzit o bufnitură urmată de un tipăt scurt, dar nu mi-am putut da seama din ce direcție vine.

Hen a intrat în casa din dreapta.

Holul era mai curat decât în mod obișnuit. Hen a bătut la una din uși, a apăsat pe clantă și a intrat făcându-mi semn să-l urmez.

Dacă apărea acum patrula galbenelor, o sfecleam.

Mi-a atras atenția un tablou, lucru rar, atârnat pe unul din peretii scorojiți. Rama destul de groasă încadra o imagine reprezentând un chip de femeie îmbrăcată într-o rochie albă și cu un buchet de flori roșii într-o mână. Pe fundal se vedeau diverse obiecte, din care unele nu știam ce utilitate aveau. Imaginea avea culorile palide, poate din cauza vechimii.

Oricum, era dinainte de Explozie. Cum scăpase de la confiscare ?

- Alec, hai! s-a auzit din camera cealaltă vocea lui Hen.

Ușa rămăsese întredeschisă și am văzut o masă pe care era o cutie cu stomac, o sticlă cu apă și un pahar de plastix plin. Hen stătea pe un pat destul de scund și uzat. Sorbea încântat dintr-un alt pahar cu apă, în timp ce o femeie îmbrăcată doar cu un șort stătea în picioare lângă el și privea spre mine. Avea părul negru strâns la ceafă și era destul de drăgută la față.

În schimb, cu toate că părea de cel mult douăzeci-douăzeci și doi de ani, avea sânii lăsați și picioare cam groase.

- E frumos prietenul tău, a spus în cele din urmă. Mă numesc Roza.

- Frumos la față, dar uite ce slab e, a chicotit Hen.

- Nu servești un pahar cu apă și un stromac? m-a întrebat Roza făcându-mi semn să mă așez pe un scaun.

Ce căutam eu acolo? Doi bărbați în casa unei femei în acelaș timp? Ceva extrem de rar.

Mă simteam penibil.

- Ce reprezintă tabloul din hol? am întrebat după ce am gustat din apa stătută.

- A... L-am găsit aici când mi s-a repartizat casa. Nu știu de când este. Are ceva scris pe spate, dar e aproape șters de vechime. Vezi că însăși imaginea este alterată de trecerea timpului. Vrei să te uiti la el mai de aproape?

- Dacă nu te superi?

Am făcut un pas spre hol, dar în momentul acela ușa s-a deschis și a intrat femeia pe care o văzusem în tablou. Într-o mână avea un buchet de flori de mai multe culori, iar în cealaltă un pachet destul de mare. Nu era îmbrăcată în rochia albă din tablou, ci avea o fustă grenă și cămașă albă. Părul îi era lăsat liber pe umeri, iar pe frunte îi atârnavu câteva șuvite. Când m-a văzut, zâmbetul i-a dispărut de pe față, a scăpat florile și pachetul pe jos și a scos un tipăt...

EXACT CEEA CE AUZISEM ÎN URMA CU CINCI MINUTE...

Imaginea s-a tulburat ca intrând într-o ceață și a dispărut. M-am întors către Hen:

- Ai văzut?

- Ce să văd?

- Cum, ce? Femeia care a deschis ușa.

- Ce femeie? Nu vezi că Roza e lângă mine? Măi Alec, ce-i cu tine? Te-ai tâmpit?

- Chiar nu ai auzit și n-ai văzut nimic spre usa de la hol? Femeia cu flori în mână... Care a scăpat pe jos un pachet...

- Alec, tu ești cumva bolnav? a întrebat Hen dintr-odată serios. Ai vedenii?

- Nu, am glumit. Mă duc în hol să mă uit la tablou, am spus îndreptându-mă din nou spre ușă.

Nu s-a mai întâmplat nimic până când am ajuns lângă tablou. Era acolo, nemișcat. L-am luat cu atenție din cui și am privit pe spatele lui. Pe hârtia murdară se pare că era scris ceva cu litere anglice, dar neinteligibil. Ceva mai jos era o cifră care putea fi 982 sau 962. L-am atârnat la loc și m-am întors în cameră. Hen nu mi-a aruncat nici o privire; era ocupat să o mângâie pe femeie.

- Eu am plecat, le-am spus. O să întârzii la grupă...

Înainte să ies pe ușă, l-am auzit pe Hen:

- Treci diseară pe aici când te întorci, poate o să vină și

Valsa...

VALSA ! Acesta era numele pe care știam că-l avea femeia semi-om lângă care mă închipuisem în Sectorul Galben.

VALSA! EXISTA O FEMEIE CU ACEST NUME!

Exista o femeie cu acest nume! Trebuia s-o cunosc...

C A P I T O L U L 8

Cu mare greutate am reușit să mă concentrez în timpul orelor de lucru la grupă. Mă obseda numele de Valsa... Nu-l mai întâlнисem până acum, pentru ca deodată să mă copleșească în întreaga mea gândire. Oare mă lăsase memoria?

Uitasem că o cunoscusem? Abia așteptam să o văd cum arată, dacă seamănă cu cea apărută în imaginația mea, în Sectorul Galben.

Când am ajuns acasă, m-am trântit pe pat cu o pilulă de stomac în gură și am început să mă gândesc: oare ce se întâmpla cu mine? Eram nebun sau galbenele mă controlau psihic permanent și făceau o experiență pe creierul meu? Valsa... Moma...

Ce-a făcut Moma? O fi reușit să trăiască în deșert?

Unde a ajuns? Oare, dacă mă concentram, puteam să aflu ceva despre ea?

M-am relaxat, am închis ochii și mi-am golit creierul de orice alt gând cu excepția imaginii fetei Momei, așa cum o văzusem ultima dată. Unde o fi acum?

Deodată m-a cuprins o senzație de frig și totul s-a întunecat.

Am simțit că mâinile îmi stăteau pe ceva care semăna cu nisipul și, când am deschis ochii, am văzut deasupra mea cerul plin de stele.

Atmosfera era de o transparentă desăvârșită, așa cum nu o mai văzusem niciodată. Tremuram de frig din ce în ce mai tare. În jurul meu era liniște.

Eram din nou în pat.

M-am dus la fereastră și am ridicat colțul păturii ce acoperea geamul. Afară se făcuse noapte. Era târziu să mai plec la Hen. Dacă m-ar fi prins o patrulă, aș fi primit o pedeapsă zdravănă.

Și ce dacă?

Mi-am pus salopeta cenușie și am ieșit.

În dreptul ușii Coreliei era lăsată o pungă de plastix umplută cu ceva destul de voluminos. La gură era legată cu o sfoară... Câtă risipă. Sfoara era o raritate, mai ales cea groasă, ca aceasta. Oare ce-o fi apucat-o pe Corelia de era așa risipitoare?

M-am strecurat, aproape lipit de peretii blocurilor, spre locuința unde îl lăsasem pe Hen. Nu era departe, dar trebuia să fiu atent la orice zgomot, să nu mă găsească patrurile galbene.

Am ajuns fără nici o problemă și am bătut în ușă.

- Intră, s-a auzit vocea Rozei.

Ușa era descuiată. În hol era aproape întuneric. Am aruncat o privire tabloului și am pătruns în camera cealaltă. Hen era întins pe pat și părea că doarme. Lumina slabă a becului atârnat în mijlocul tavanului lăsa cea mai mare parte a camerei în penumbră. Pe masă erau niște resturi de mâncare adevărată: bucățele de pâine și niște frunze verzi - poate salată, într-o farfurie mică de plastix. Paharele de apă erau goale, dar în sticlă se mai vedea puțin lichid.

Roza stătea pe scaun, cu coatele sprijinite de masă. Avea ochii goi. Marea majoritate a femeilor sterile, care primeau aprobări să se joace cu bărbați semi-om, sterili și ei, aveau deseori această privire. O văzusem mai de mult și la mama, când se întorcea acasă mai târziu ca de obicei. Pe Iza, sor-mea, o surprinsesem odată că se juca cu mâna între picioare. Avea aceeași mimică și respira accelerat...

- Stai și tu undeva... Suntem obosiți amândoi...

Capul i-a căzut încet pe masă.

Ce căutam eu acolo?

Valsa...

- Roza, unde o găsec pe Valsa?

Femeia a ridicat puțin capul și a schitat un zâmbet:

- O vrei pe Valsa... E prietena mea... Dacă te apropii de ea... O să afle ce înseamnă atingerea unui bărbat... și o pierd...

- Eu nu sunt sex, sunt calculator.

- Crezi? Toti suntem numai sex... Restul poate fi și calculator...

- Vreau doar s-o cunosc.

Roza a bufnit într-un râs răgușit:

- Știu! Așa se întâmplă mereu... O cunoști și pe urmă o atingi... Iar eu o pierd... și Valsa încă nu e atestată pentru sterilitate, ca să aibă aprobare de întâlniri cu bărbați...

- Îți promit...

- Nu minti!

- Nu mint...

- Minti, chiar fără să știi că minti. Așa se întâmplă mereu.

- Dar...

- De fapt, ar trebui să-mi dau seama că Valsa, oricât aș încerca eu s-o tin legată, tot o să scape cândva... Mai bine ti-o dau tie... Cel puțin ești băiat frumos...

- Eu vreau doar să văd cum arată...

- Chestie care e de ajuns să te facă s-o iubești...

- Îmi spui cum dau de ea?

- Stingerea s-a dat de mult... Trebuie să fie acasă...

În urmă cu mai bine de un an, asistasem la pedepsirea unei femei semi-om care fusese prinsă făcând sex neaprobat. Fapta era considerată și mai gravă, deoarece bărbatul era un sclav. Era tot atât de grav cum ar fi fost descoperirea relației dintre mine și Moma... Norocul meu că Moma fugise, altfel cine știe ce m-ar fi putut aștepta.

Femeia fusese atârnată de picioare, cu capul în jos, la doi metri înălțime și toate trecătoarele erau obligate să arunce în ea

cu pietre. Eu, ca bărbat, nu avusesem voie să mă apropiu, dar asistasem de la distanță. Nu m-a mirat că marea majoritate a femeilor care o loveau, aveau privirile încrâncenate: unele de plăcere că puteau provoca suferință cuiva, altele poate, de milă. Mă gândeam: oare câte din cele care aruncau cu pietre nu făcuseră vreo abatere de la lege?

O lăsaseră acolo până seara, apoi dispăruse. Nu o mai văzusem niciodată, cu toate că lucrase prin zonă.

Valsa locuia la mică distanță, într-o casă fără etaj, mai puțin distrusă de Explozie. Ne-am strecurat pe lângă pereti până acolo, ferindu-ne de eventualele patrulare ale supraveghetoarelor galbene. Roza a ciocănit ușor într-o ușă, apoi a răcâit cu unghia de trei ori, după care ușa s-a deschis.

Îmi venea să mă așez pe jos. Am simțit că-mi tremură toți mușchii: semăna... ERA femeia pe care o văzusem în vis... ERA CHIAR EA.

- Ce faci, Roza, la ora asta pe străzi? știam că ești programată cu bărbatul...

- Hai, că e buna, eu îți aduc un mascul și tu mă critici?

Valsa m-a privit într-o parte:

- Ce nevoie am eu de mascul... de bărbat? Nu te am pe tine și pe Eva?

- Hai, mă, a vrut doar să te vadă. Întreabă-l ce vrea de la tine...

- Dar ce sunt eu? Păpușă? Jucăria cuiva? și mai ales a unui bărbat semi-om atât de tânăr.

- Măi, faci cum crezi, eu am plecat, a spus Roza încet și s-a îndepărtat pe lângă ziduri.

Valsa mi-a aruncat o privire disprețuitoare și a vrut să închidă ușa. Am pus piciorul în cadru.

- Doar un cuvânt...

- Cum îți permiti? Bărbat... Ptiu!

- Te rog să mă ierti că insist, dar nu e bine să stăm în stradă...

- Atunci pleacă și lasă-mă să închid ușa...

- Plec, dacă îmi promiți că o să ne mai vedem.

- Nu!

- Te rog!

- Nu! N-am nevoie de un degenerat pe lângă mine. E destul de grea viața și așa...

- Am CERTITUDINEA că o să ne mai vedem, i-am spus și m-am retras.

A închis ușa nervoasă.

Zilele următoare am pândit-o de câteva ori la venirea și la plecarea de acasă. Sediul grupei unde lucra era destul de aproape de al meu, dar tot am întârziat de două ori la lucru.

Prima dată, Maria Martinez s-a uitat încruntată la mine și mi-a întins un teanc de lucrări, cam de trei-patru ori mai mult decât le dădea celorlalte.

A doua oară s-a înfuriat rău:

- Crezi că ești de capul tău ? Ti se pare că dacă știi să calculezi repede o să-ti admit orice abatere de la reguli? Îți atrag atenția că, dacă se mai întâmplă o singură dată, te trimit la supraveghetoare. Nu pot să închid ochii la infinit. Dacă te prinde că întârzi, o să mă pedepsească și pe mine. Ce, eu să sufăr că tu nu poți să te scoli la timp? Pă ce chestie? Eiii...

Alia, de pe scaunul ei, mă privea amuzată și, poate, bucuroasă că nu mai eram cocoloșit de șefă. Mi s-a părut că-i aud gândurile:

- " Așa îți trebuie, bărbat nesexual ce ești. "

M-am așezat și mi-am tras în față lucrările. Avea dreptate Maria Martinez: ce se întâmpla cu mine? Ce influență nefastă avea asupra mea această femeie semi-om, Valsa?

În mai puțin de o jumătate de oră am terminat tot ce aveam de lucru. Ca să nu-mi mai dea și altceva, am rămas cu capul aplecat deasupra mesei și m-am făcut că verific niște calcule.

De câte ori se scula de pe scaun, Alia își găsea drum pe lângă mine, atingându-mă câteodată cu fundul ei mare.

Atunci când îi priveam fruntea strâmtă, mărginită de părul legat strâns spre spate, aveam senzația că vorbește cu mine, cu toate că gura îi rămânea închisă:

- " De ce nu ești tu un bărbat întreg? Iar trebuie să cer aprobare pentru câteva întâlniri cu un bărbat-sex... Aș fi vrut să fii tu acela... Ce păcat că ai sexul nul... Dacă m-ar lăsa că te

încerc... Poate că te-aș face să te dezinhibi și să mă poți regula...".

Hen, prietenul meu, era bărbat-sex de circa doi ani și, din tot ce-mi povestise, trăsesem concluzia că era permanent extenuat. Nu mai avea timp pentru gândurile lui, fiind obligat să fie la dispoziție pentru însămânțări false diferitelor femei semi-om ce-i fuseseră indicate pe lista primită la începutul fiecărei săptămâni.

Spre deosebire de bărbatii-sex, bărbatii însămânțători erau ținuți sub strictă supraveghere, deoarece, până acum câțiva ani, când erau liberi să circule prin oraș, fuseseră nenumărate cazuri de femei semi-om însămânțate fără aprobare, fapte ce avuseseră ca urmare o serie întreagă de sinucideri obligatorii.

Măsurile ferme fuseseră determinate de însămânțarea unei galbene de un bărbat semi-om. Amândoi suferiseră mult până să moară, exemplu pentru cine și-ar mai fi permis așa ceva.

Alia se așezase pe scaunul ei și lucra. Când privirea mi s-a oprit pe fruntea ei, între sprâncene, am simțit că parcă i-aș citi gândurile în timp ce calcula. Nu mi-am putut stăpâni curiozitatea și m-am apropiat de ea. O simplă privire aruncată asupra hârtiilor de pe masă m-a făcut să simt că îmi crește tensiunea: știusese exact ce calcule făcea în minte. Am privit-o din nou:

- "Ce te-ai așezat lângă mine, impotentule?"

- "Ridică-te și sărută-mă!" i-am spus în gând.

Alia a lăsat cropixul și s-a ridicat, întorcându-se spre mine.

- "Ce dracu mi-a venit să-l sărut? Nu pot, mă văd toate femeile astea!"... "Ce mi-a venit?"... "Am înebunit?"

Am zâmbit și m-am întors la masa mea. Se întâmpla ceva cu mine... Începeam să fiu convins că pot citi gândurile altor semi-oameni și, de asemenea, că le pot transmite gândurile mele, fără să vorbesc.

Era o temă la care mă voi gândi când am să ajung acasă.

Le-am privit pe celelalte. Mi se părea că aud ce gândesc, dar numai atunci când le priveam între sprâncene.

Maria Martinez:

- "Ce-aș mânca un stromac!"

Julia Hammer:

- "Grupa șapte iar a depășit cota de apă... Să-i modific consumul sau să-i las să primească pedeapsă?"

Carla Presscot:

- "Trebuie să ies afară, să mă scarpin în cur, că nu mai pot."

Iarăși Alia:

- "Ce mama mă-si nu-mi iese din cap cretinul ăsta de Alec?"

Carla s-a ridicat și a ieșit.

Trebuie să mă abțin cu chestia asta, să nu mă prindă. Cine știe ce pedeapsă aș putea să primesc? Nu auzisem să se mai fi întâmplat așa ceva până acum...

CAPITOLUL 9

Pe drumul spre casă am reușit să prind gândurile câtorva femei pe care le-am privit. La un moment dat, atunci când o femeie semi-om a intrat într-o clădire, am continuat să-i percep gândurile până a ajuns în camera ei. Vedeam chiar, prin ochii ei, locul în care se găsea: o cameră mică, murdară și întunecoasă.

Mi se părea?

Eram mai mult decât nedumerit: ce se întâmpla cu mine?

M-am rupt de gândurile ei și am încercat să văd dacă pot să o găsesc iarăși. Am reușit imediat. O vedeam cum trebăluiește prin cameră, dar nu am reușit să-i citesc gândurile decât atunci când i-am văzut fruntea. Se pare că nu puteam să intru în mintea cuiva decât printr-un punct aflat undeva, puțin mai sus de nas, între sprâncene.

Descoperirea aceasta îmi va schimba viața?

Stăteam întins pe pat, cu sentimentul că sunt un handicapat.

Dacă află galbenele, e posibil să am o sumedenie de necazuri.

Eram diferit de celelalte. Mă simteam vinovat de ceva... Puteau să mă execute, pentru a nu molipsi cu boala mea alte fiinte. Oare din acest motiv mă testaseră? Deci, știau? Eram, nu un semi-om ci un sub-om, un micro-om, ceva mai rău ca sclavii.

Dar... Dacă eram un supra-om ? Nu un semi-om, ci un SUPRA-OM.

Am vrut să văd ce face Valsa în momentul ăsta. M-am închipuit în fata casei în care locuia.

Începea să se întunece. Oare ce era în spatele acestei uși masive? Ce putea să fie? Un holișor întunecos. În stânga ușii era bătut în perete un cui gros, de care atârna o pelerină cenușie. În partea dreaptă și în față mai erau două uși. Cea din lateral era întredeschisă, de acolo venind o lumină vagă. Celaltă ușă era închisă. Am auzit o voce din dreapta:

- Crezi că eu nu simt că viața asta este lipsită de orice scop? Ce facem? Tăiem tipare de salopete și le coasem...

- Eu, s-a auzit o altă voce de femeie, fac șorturi de aceeași măsură... Mereu aceeași...

- Cel puțin ne avem una pe alta, s-a auzit vocea Valsei.

- Tu o ai și pe Roza...

- Nu. Roza m-a înșelat cu un bărbat. N-o să se mai întâlnească cu mine...

- Ei, asta nu contează, ea doar pe tine te iubește, știi treaba asta...

- Nu. Nu mă mai iubește, acum s-a stricat definitiv la bărbați-sex. Am pierdut-o.

- Valsa, să nu mă înșeli niciodată cu un bărbat-sex, că am să te pierd...

- Ești nebună? Cum o să las să mă atingă un bărbat? Nici măcar nu știu dacă sunt sterilă sau nu... Dacă rămân gravidă? Îți dai seama ce s-ar întâmpla? Uf! Nu pot să sufăr nici măcar ideea...

- Să nu lași pe nimeni...

- Mi-e scârbă...

- Așa e! E scârbos trupul unui bărbat, nu se compară cu minunea unui trup de femeie.

Am pătruns prin deschizătura ușii: o cameră mică, fără geam.

Lumina slabă venea de la o candelă cu seu, așezată pe un cufăr. Înseamnă că nu mai avea cotă de energie.

Jos, pe o rogojină, două trupuri de femei, acoperite cu o cuvertură cenușie. Valsa privea în tavan. Lângă ea, o femeie semi-om pe care nu o cunoșteam, stătea pe o parte, cu una din mâini mângâind părul Valsei. Prin cuvertură se vedea că un picior al femeii era așezat pe pântecul Valsei.

M-am gândit: "Ce frumoasă ești, Valsa".

- Eva, și tu ești frumoasă. Dar ce voce groasă ai, parcă nu e vocea ta...

- Dar n-am spus nimic acum.
- Mi-ai spus că sunt frumoasă...
- Mă gândeam la Roza. Crezi că o să mai vină la tine?
- Las-o pe Roza, a spus Valsa ridicându-se într-un cot și

lăsând să-i scape de sub cuvertură un sân. Te-am auzit... De fapt... Am auzit o voce mai groasă care mi-a spus că sunt frumoasă. O voce pe care o cunosc, dar nu-mi aduc aminte de unde. Ai dreptate, nu era vocea ta. Era o voce care seamănă cu una bărbătească, o voce pe care sunt sigură că am mai auzit-o undeva...

Mi s-a făcut frică să nu mă vadă și am făcut cale înapoi.

Ce prostie! Cum să mă vadă dacă eu eram aici, în camera mea.

Dar, totuși, AUZISE ce gândisem.

Un tântar mi se așezase pe spatele palmei și l-am gonit cu o mișcare.

Mi-am amintit de senzația pe care o avusesem acum câteva zile, când mă gândisem la Moma și parcă eram sub un cer plin de stele...

Poate chiar o urmasem cu gândul. Oare era legal ce făceam? Nicăieri în Lege nu citisem despre așa ceva.

Se pare că, nu numai că puteam să citesc gândurile altora, dar puteam să văd în minte și locul în care se găseau, chiar departe de mine. și mai puteam să le transmit și gândurile mele, așa cum se întâmplase acum cu Valsa.

Ce se petrecea cu mine?

Cel mai sigur, era să nu mărturisesc nimic nimănui și să încerc să mă dădălesc, mai întâi, dacă ceea ce mi se întâmpla era vreo boală fizică sau mintală, urmând ca abia apoi să mă hotărâsc dacă soluția era sinuciderea, sau trebuia să mă obișnuiesc să trăiesc toată viața cu frica de a nu fi descoperit.

Da.

Asta era situația, n-aveam ce face.

Hai să vedem cum o să mă descurc cu chestia asta...

Următoarele zile mi-am testat psihicul în diverse situații, pentru a identifica toate puterile ce-mi apăruseră: puteam citi

gândurile aproape oricărei persoane, semi-om sau sclavă. Puteam să le induc gândurile mele, sau ca fiind ale lor, sau ca venind din partea altcuiva. Aici avusesem ceva probleme până învățasem să mă insinuez în mintea fiecăreia, în șoaptă, ca să nu i se pară că-i vorbește cineva dinafara trupului, așa cum se întâmplase cu Valsa.

Puteam să urmăresc o persoană cu gândul în cele mai diverse locuri, fără să fiu oprit de ziduri de beton sau uși din metal. Nu numai că citeam și transmiteam direct gândul, dar detectam și zgomote, deci "simteam" vibrația aerului.

Cu galbenele era mai dificil: unele aveau mintile deschise, iar alte câteva mi s-au părut opace, mai mult sau mai puțin.

Am făcut o excursie și în Sectorul Galben, o experiență care merită povestită.

Era dimineața unei zile de repaus săptămânal.

Poarta cea mai apropiată a Sectorului Galben era încă închisă. În spatele ei, pe o saltea mică, o femeie galbenă stătea cu picioarele încrucișate, privind în gol. Medita. Un coridor de circa zece pași m-a dirijat spre o ușă metalică de care am trecut fără nici o problemă.

Erau locuri pe care nu le cunoscusem și nu puteam să sar peste mai multe obstacole de-o dată, fără să le identific pe fiecare. Bâzâitul ușor ce se auzea, venea de la un mare ventilator care forta aerul filtrat de afară, spre interiorul sectorului.

O scară largă, din piatră, pornea din fata mea.

Am coborât multe trepte, cam unu, două, etaje de bloc exterior. Pe măsură ce mă apropiam de capătul inferior, am văzut deschizându-se în față și lateral, mai multe culoare. Erau de înălțimea a doi oameni și aveau o lățime de doi, trei metri. Am luat-o la întâmplare pe unul din ele, trecând pe lângă o altă galbenă care dormita pe salteluta ei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi văzut? Dar nu avea cum, era doar gândul meu.

Pe măsură ce înaintam, am văzut uși acoperite cu perdele de diverse culori. Lumina becurilor era mult mai puternică decât în încăperile din sectoarele locuite de semi-oameni. Predomina culoarea galbenă și albastră. În capătul culoarului se găsea o încăpere enormă, din care porneau tunele în mai multe direcții.

Piata era goală. În mijloc se găsea un pedestal cu o masă de piatră.

Am pornit pe un alt tunel, la întâmplare, înfundându-mă tot mai mult în acest labirint.

În unele locuri, câte o galbenă ieșea din spatele perdelelor și intra în alt loc. Cele pe care le puteam sonda mintal aveau mintile goale. Am observat că sariurile și robele lor nu erau legate regulamentar, cu centuri, ci lăsate libere.

Am urmat-o pe una din ele, mai tânără. A trecut de o perdea albastră și a luat de pe o mășută un prosop care mi s-a părut a fi ud. S-a frecat cu el pe față, apoi și-a desfăcut sariul și s-a tamponat la subsuori și între picioare. A întins prosopul pe mășută, s-a gândit că îi este foame și sete, pe urmă a ieșit.

Aproape de capătul altui culoar, în partea dreaptă, două galbene aranjau pe o mășută diverse obiecte frumos colorate, a căror întrebuințare nu o știam.

Ceva mai departe, pe un culoar lateral, zidul era înlocuit de niște gratii în spatele cărora erau întinse pe jos câteva sclave tinere. Nu aveau pe ele nimic. Ochii le erau goi, ca și mintea.

M-am întors instantaneu la mine în cameră. Era suficient pentru prima excursie. Acum puteam să merg cu gândul direct acolo, cunoșteam locul. Tin minte că mama mi-a spus odată că multe din Orașele Galbene sunt construite în locurile în care înainte de Explozie existau gări și trenuri subterane sau adăposturi construite tocmai ca să ferească lumea de efectele unor eventuale Explozii. Acolo galbenele continuaseră construcția, făcând văgăuni în care locuiau sute și mii de privilegiate. Acolo, radiatiile din aer erau mici, nepericuloase pentru copurile lor.

Urma ca altădată să identific crescătoriile de câini pentru carne...

Oare ce mă făcuse să mă gândesc la asta? Ce treabă aveam eu cu creșterea câinilor necesari meselor festive ale galbenelor? Nici măcar nu văzusem de aproape un asemenea animal. Tot ce știam despre câini, era că sunt mult mai mari decât șobolanii și pot fi dresați de câte galbene. Se pare că unii dintre ei scoteau niște sunete lugubre, care le speriau pe sclave. Se mai spunea că alți câini pot fi învățați să mănânce carne de sclave și că luptele dintre câini și sclave erau cel mai căutate distracții în Orașul Galben. Semi-oamenii nu aveau voie să vadă

așa ceva. Dar eu... Trebuia să aflu când se desfășoară asemenea spectacole și să particip cu gândul. Apoi, când le voi povesti femeilor din grupa mea, o să cadă pe jos de supărare că ele n-au văzut niciodată...

Experiența cea mai interesantă am realizat-o cu Alia: i-am transmis într-o seară gândul să-mi facă o vizită.

Peste o jumătate de oră am auzit o bătaie în ușă. Știam că este ea.

A intrat. Era frumoasă, dar nu ca Valsa.

- Alec, ti-am adus stromacul pe care ti-l datoram, a spus așezând pe masă o sferă verde. Te las să te odihnești, mi-a spus văzându-mă întins pe pat și a plecat.

În mintea ei predomina supărarea că nu sunt sex.

Eram foarte multumit: orice experiență încercam, îmi reușea.

Acum puteam să o determin pe Valsa să..

Nu! Valsa trebuia să facă totul din propria ei voință.

Ce mi s-a părut interesant, este că puteam nu numai să aud zgomotele sau vorbele, ci simteam chiar și diverse mirosuri.

În Sectorul Galben am încercat să pipăi o perdea. Aveam o vagă senzație pe vârful degetelor, dar insuficientă pentru a determina calitatea materialului.

De asemenea, nu eram în stare să simt vreun gust.

Ce-o face acum Moma? Oricât m-am concentrat, nu am reușit să intru în contact cu ea. Sau era prea departe pentru gândurile mele, sau nu mai era în viață.

În schimb, am intrat de două ori în legătură cu Sao Pag. De fiecare dată am văzut-o stând pe un scăunel lângă un trup de sclav.

Uneori, întins pe pat, îmi analizam mintal tot corpul: creierul, mușchii, oasele, celelalte organe. Nu sesizam nimic deosebit. Atunci de unde aveam închipuirile astea?

Trecuse aproape o săptămână de la întâlnirea cu Valsa, când am hotărât că este timpul să o revăd.

Cât am fost la grupă, am rezistat tentației de a o căuta cu gândul. La plecare, m-am pitit la adăpostul unei ruine din

imediată apropiere a casei în care stătea Valsa și am început să aștept. Oare ajunsese deja? M-am abținut să investighez mintal apartamentul, întrucât mai erau multe ore până la stingere.

Două supraveghetoare galbene au trecut pe lângă mine fără să-mi dea vreo atenție. Le urmau patru sclave cam sărite de tinerețe, cărând, cu vizibile eforturi, niște saci plini cu ceva voluminos.

Până acum, mintea sclavelor mi se părea mult mai simplă: parcă atingeam o suprafață cu mai puține ondulații decât la semi-oameni și galbene. Le-am simțit că sunt obosite, dar indiferente la tot ce era în jurul lor. În gândurile celor două galbenelor am evitat să încerc o sondare, de data asta.

Nu știu ce mi-a determinat reținerea. Poate faptul că erau amândouă încruntate, sau deoarece eram atent la direcția din care trebuia să apară Valsa.

Se făcuse deja târziu. O fi intrat în casă înainte să ajung eu?

M-am dus spre ușa ei și am ciocănit, apoi am râcâit cu unghia de trei ori, așa cum făcuse Roza, abținându-mă cu greu să-mi arunc mintea în spatele obstacolului.

Valsa era, totuși, acasă. I-am auzit mișcarea în spatele ușii, care s-a întredeschis. Avea părul blond lăsat liber pe umeri, peste sariul lejer, iar ochii albaștrii mă priveau cu surprindere:

- Ce cauți aici, degeneratul?

- Trebuie să-ti vorbesc! Lasă-mă doar cinci minute înăuntru.

- N-am ce discuta cu un bărbat...

Spusese "bărbat" cu acel ton disprețuitor pe care-l utilizau aproape toate femeile semi-om când pronuntau cuvântul.

- Nu vin în calitate mea de bărbat, ci în cea de calculator.

- Ce treabă am eu cu calculele? Eu sunt confectioneră, așa că pleacă și lasă-mă în pace.

A vrut să închidă ușa, dar a lovit-o de piciorul meu, aproape strivindu-mi sandaua și câteva degete.

- Te rog! Îți promit că, dacă mă asculți cinci minute, nu o să mai insist niciodată să-ti vorbesc.

A stat câteva clipe pe gânduri, apoi a spus:

- Vino mâine la ora asta, acum nu pot...

M-am întors, impunându-mi să nu intru cu gândul după ea. Era cu Eva?

În drum spre casă, m-am oprit câteva minute la izvorășul meu, băjbâind pe întuneric. Apa continua să curgă în picături, umplând olita de plastix. Am băut pe săturate, apoi am ridicat mâna. Tevile erau prea sus ca să le ating. M-am întins ridicându-mă pe vârfuri și...

Asta era prea de tot: am atins o teavă. Însemna că apreciasem greșit înălțimea lor. Am făcut un pas lateral, dar nu am mai simțit pământul sub picioare.

M-am prăbușit, lovindu-mă rău la genunchiul și cotul stâng.

Am stat câteva clipe nemișcat. O durere foarte puternică m-a străfulgerat prin umărul stâng și abia am reușit să mă întind pe spate.

Cimentul era ud și rece. Mintea mi-era goală, nu puteam să mă concentrez, să gândesc. Am rămas în poziția asta până când durerile s-au mai atenuat, pe urmă m-am ridicat cu greutate și m-am târât spre ușă și spre trepte. Era un întuneric de nepătruns. Am pipăit peretele până când am găsit deschiderea și am urcat, încet, încet, treptele.

Spre surprinderea mea, afară era beznă. Câteva stele se vedeau printre peretii înalți ai blocurilor.

Când se făcuse noapte?

Am încercat să mă ridic în picioare, dar durerea puternică din genunchiul stâng mi-a smuls un geamăt și m-a făcut să mă întind pe spate. Praful îmi intrase în nas și-l simteam pe limbă. M-am concentrat asupra genunchiului. Era fierbinte și o strălucire portocalie înconjura rotula. Am "văzut" prin materialul salopetei, pielea sfâșiată și câteva vase de sânge rupte, supurând ritmic. Mi-am impus să nu mai simt durerea, nici la rotulă, nici la umăr.

Ce-am să fac?

Cum atinsesem teava? De ce căzusem atât de rău de la o înălțime relativ mică?

O geană de lumină a apărut pe cer, printre blocuri.

Doar nu se făcea dimineată? Cât timp zăcusem în pivniță?

Prea multe întrebări la care nu știam răspunsul.

Dacă aș fi putut să ajung acasă... În patul meu...

Mi-am închipuit...

IN PATUL MEU! ERAM IN PATUL MEU!

Cum ajunsesem aici? Ce mi se întâmpla, de aveam atâtea momente în care nu-mi dădeam seama ce fac?

Lumina creștea din ce în ce mai mult. Nu visasem, salopeta era sfâșiată la genunchi și la cot, iar în unele locuri era plină de o mazăgă cenușie.

Pe spate am simțit-o udă.

M-a trecut un fior.

CUM AJUNSESEM AICI?

Fuseam total inconștient când venisem acasă? Sau visam?

Nu visam. Totul era cât se poate de real... Cât se poate...

Începeam să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală. Eu, care puteam să citesc gândurile altora, nu eram în stare să gândesc coerent ce mi se întâmpla mie?

Deci: cum putusem să ating teava, care era aproape de tavan? De la ce înălțime căzusem? Cum ajunsesem acasă?

M-am ridicat din pat șchiopătând și mi-am scos salopeta.

Nu mai aveam nici una. Mai era destul timp până să am dreptul la alta, nouă. Trebuia să o cârlesc pe asta. Mă pricepeam destul de bine la așa ceva, de când eram mic. și-mi și plăcea.

M-am șters pe tot corpul cu un prosop puțin umezit și m-am concentrat asupra rănilor, până când durerea s-a atenuat.

Nu aveam prea multă ată de cusut, așa că am făcut reparațiile cu multă atenție.

Îmi lipisem cu scui pat pe rana de la picior o bucată de hârtie de orez. Sângerarea se opri.

Din difuzor s-a auzit șuieratul de trezire: era ora șapte.

Timpul trecuse mult prea repede. E posibil ca să fi stat opt sau nouă ore în pivniță fără să-mi dau seama? Leșinasem?

Am ajuns la grupă exact la timp. Maria Martinez m-a urmărit cu privirea în drumul spre masa mea:

- Ce ai de nu mergi normal?

- M-am lovit puțin, dar îmi trece.

- Ai mâncat prea mult stromac, a spus Alia. Ți s-a lăsat în tălpi...

Am rămas tăcut și m-am apucat de lucru.

CAPITOLUL 10

Am trecut prin ușa deschisă și m-am oprit în mijlocul holului. Valsa a închis în urma mea și mi-a făcut semn să o urmez. Camera din față era ceva mai mare: o masă și două scaune uzate, un pat acoperit cu o cuvertură din plastix de culoare roșie, un dulap și, lângă el, o ladă, la fel ca în majoritatea celorlalte case pe care le văzusem.

Mi-a indicat cu o scurtă mișcare din mână să mă așez pe unul din scaune. Avea o privire indiferentă.

Am așteptat regulamentar să-mi adreseze un cuvânt. Câteva secunde a tăcut, uitându-se la paharul din fața ei, apoi a ridicat ochii și m-a privit:

- Spune repede ce dorești.

- Cred că am o rezonanță cu mintea ta, am spus și am continuat repede, să nu-i dau posibilitatea să mă oprească: am impresia că pot să-ți citesc gândurile.

M-a privit surprinsă:

- Nu înțeleg! Cum adică?

- Simplu. Dacă mă concentrez foarte tare, mi se pare că pot să ghicesc la ce te gândești.

- Nu cred.

- Te superi dacă te rog să facem o încercare?

- Ce încercare?

- Gândește-te la ceva, la orice, iar eu o să încerc să ghicesc la ce te-ai gândit.

S-a uitat câteva secunde la mine, pe urmă a izbucnit în râs.

Râdea cu toată fața, un râs sănătos, care mă contamina și pe mine.

- Hai! N-am mai auzit așa ceva. Este un joc nou? ...

Așteaptă să mă gândesc, la ce să mă gândesc... Gata!

- "Ești un tâmpit!", am spus zâmbind.

S-a înroșit și a lăsat privirea în jos.

- Recunoaște că, între mințile noastre există un canal de legătură, ceva ca o rezonanță pe aceeași lungime de undă...

- Nu știu cum faci, dar chestia asta mă intrigă: gândurile mele să fie captate de o altă persoană? și, mai ales, de un "bărbat"... "Ăsta e periculos, trebuie să-l dau afară".

- Te rog, doar să faci încercarea de a-mi capta și tu gândurile. Trebuie să ne convingem dacă treaba asta acționează din ambele direcții...

S-a uitat atentă la mine. I-am transmis: "Sunt prea frumoasă ca să-mi pierd timpul cu una ca Roza sau cu o altă femeie. Mie îmi trebuie un bărbat adevărat, cum e animalul ăsta din fata mea".

- Ai simțit la ce m-am gândit? am întrebat-o.

- Nu. Nu am simțit nimic. Nu m-am gândit la nimic. Chestia asta nu funcționează din partea mea...

Eram sigur, după ușoara roșeață care-i creștea pe pomeți, că știuse perfect ce-i transmisesem, dar o lăsasem să creadă că sunt gândurile ei.

- Ei, am spus ridicându-mă, eu am să plec acum. Au trecut cele cinci minute...

"Nu trebuie să plece! Îi dau un pahar cu apă" i-am transmis.

- Mai stai puțin, să te servesc măcar cu un pahar cu apă...

S-a ridicat și a ieșit din cameră.

De sub cuvertură se vedea un colț de ceva care semăna a carte din hârtie adevărată. Dacă m-aș fi dus să văd despre ce este vorba și ar fi intrat tocmai atunci, m-aș fi simțit vinovat. N-ar fi trebuit decât să ridic puțin cuvertura, să văd ce carte este...

Acolo!...

Aici!...

MARGINEA CUVERTURII S-A RIDICAT!

Mi-am smuls privirea. Asta ce mai era? Puteam să mișc obiectele de la distanță?

Valsa a intrat cu două pahare, pline pe jumătate cu apă, așezate pe o tăviță din lemn. Le-a pus pe masă și s-a așezat.

- Știi? De fapt eu nu am mai discutat niciodată singură și atât de aproape cu un bărbat... Voi sunteți atât de rari...

- Eu nu prezint nici un pericol. Lucrez cu multe femei și mă înțeleg foarte bine cu ele.

- La nici o grupă de la noi nu sunt bărbați. Iar eu nu am cerut aprobare, nici de copii, nici de sex... Nu mă simt în stare... Nu mă simțeam în stare să stau lângă un bărbat sex ... și să mă

și atingă... Brr! Numai la gândul ăsta și mi se face pielea ca de găină. Am văzut odată pe cineva care venise la grupă după o noapte petrecută cu un bărbat sex. Toată ziua s-a chinuit cu o durere groaznică de cap. Ne spunea că simte tot sângele vuindu-i prin creier, în pulsații. Nu a fost în stare să-și facă norma și a trebuit s-o ajutăm noi, celelalte. A fost un chin și pentru ea și pentru noi. Iată ce-ți poate aduce sexul cu un bărbat. Am mai aflat că bărbații sex sunt și foarte curioși. A întrebat-o dacă-i place... Asta e cea mai mare insultă pe care am auzit-o... Într-un fel pot vorbi femeile între ele și altceva este discuția cu un bărbat. Când eram mai mică și copiii aveau voie să se plimbe pe străzi, asta înainte să-i strângă în rezervatie, un bărbat dădăcă m-a atins cu palma deoarece nu mă dădusem de-o parte destul de rapid din fața unei galbene... De atunci am jurat să nu mai mă las atinsă de nici un bărbat. M-am ținut de jurământ și mă voi tine și de acum înainte...

- Nu am intenționat și nu intenționez deloc să te ating.

- Atât ți-ar trebui. Chiar dacă poți să-mi citești gândurile, chiar dacă se va mai întâmpla să ne mai vedem, nu înseamnă că poți să mă atingi... cu mâinile. Destul că mă poți atinge cu gândul.

- Îți promit că nu voi uita asta niciodată.

- Bine, atunci o să mai stăm de vorbă... Poate.

- Mă lași să mai trec peste vreo două, trei zile?

- Încă nu știu. Totuși, caută-mă și până atunci mă voi decide.

Stăteam în patul meu.

Acum zece minute spărsesem unul din cele două pahare de sticlă pe care le aveam.

Îl ridicasem de pe masă cam de o palmă și, în momentul acela, o ușă s-a trântit pe culoar. Poate la Corelia. Dar scăpasem de sub control paharul, care căzuse și se spărsese în nenumărate bucăți. Le-am aruncat și m-am hotărât să nu mai fac experiențe cu obiecte valoroase. Doar aveam și două pahărele de plastix.

Dimineată, spre surprinderea mea, primisem aprobare pentru acces la jocurile de primăvară ale gladiatoarelor. Oare o să mă însotească și Valsa? știam că odată vom fi împreună în Sectorul Galben, dar nu știam când anume, acum sau altădată.

Mai erau cam două săptămâni până atunci.

Speram să nu fac vreo greșeală care să-mi anuleze accesul. Mergeam atent pe stradă, să nu deranjez pe nimeni.

Ajunsesem să mă feresc și de sclave, care, de altfel, se fereau și ele de mine, la fel cum se fereau din calea oricărei galbene sau femei semi-om.

Corelia ceruse și ea aprobare în aceeași zi. Vom fi mulți cunoscuți în același timp în Sectorul Galben.

Abia așteptam să văd pentru prima oară acest spectacol bianual, de sărbătoarea primăverii și a toamnei. De fapt, pentru zona noastră, chestia asta cu primăvara și toamna era artificială, întrucât aici era mai tot timpul cam aceeași temperatură, căldură și cer mai mult senin. Rareori cădeau câteva picături de ploaie, insuficiente pentru a spăla praful generalizat.

Știam că în nord, destul de departe, existau totuși deosebiri evidente între anume perioade de timp. Acestea erau așa-zisele anotimpuri. Se pare că exista cu adevărat și acea apă solidă, numită ghiată și zăpadă.

Cred, dar s-ar putea să mă și înșel, că bunica îmi spusese despre așa ceva când eram mic, dar nu mai eram prea sigur pe amintirile mele. Brrr! Ce rău era să fie frig. Mi se strângea pielea doar la ideea acestei senzații.

Ce-o face acum Valsa? Nu, nu vreau să o urmăresc cu gândul. Cu ea totul trebuie să se întâmple normal, fără nici o exagerare din partea mea.

Am umplut un pahar din plastix cu apă. L-am așezat în mijlocul mesei și m-am depărtat.

Mi-am încordat atenția asupra lui, ca și cum l-aș fi înconjurat cu o forță, pe care am dirijat-o în sus, încet, încet. Paharul s-a ridicat, iar apa din el a făcut o concavitate în interior, parcă urcându-se pe peretii paharului. L-am ținut așa, suspendat, câteva secunde, apoi l-am coborât. Da, era o chestie care-mi reușea, însă îmi solicita o atenție deosebită.

După ce l-am mai ridicat de câteva ori, plimbându-l de colo, colo, am hotărât să încerc și cu ceva mai greu: aveam

lângă perete o cutie din plastix plină cu lucruri vechi. Am fixat-o cu privirea și am reușit să o mișc. Patul. Ia să mișc patul... Da, puteam, dar obosisem destul de mult.

Îl mișcasem foarte puțin. Nu mai eram în stare să mă concentrez.

Trebuia să mai exersezi, mergea greu.

Iza! Ce s-o fi întâmplat cu sora mea? N-o mai văzusem de cinci sau, poate, șase ani. Plecase într-o dimineață la grupa ei, iar spre seară, o colegă a trecut pe la mama și i-a spus că Iza a fost transferată în alt oraș.

Dacă ar putea vedea ce sunt în stare să fac?

M-ar pupa ușor pe frunte, așa cum făcea când eram mic, m-ar fi mângâiat pe creștetul capului și și-ar fi rotit degetul arătător în interiorul urechii mele stângi, dându-mi o senzație specială.

Habar nu aveam unde este...

Deodată am simțit că o ceață îmi întunecă gândurile iar apoi îmi apare în față imaginea unui obiect masiv, ceva care îmi astupă toate unghiurile privirii. Am știut că este un munte aflat foarte departe. Vârful era acoperit de ceva alb, iar în minte mi-a apărut cuvântul "zăpadă". Mai jos, se vedeau porțiuni fără nici o vegetație, care am știut că se numesc "stânci", întrepătrunse ici, colo, de "tufe". Privirea mi s-a fixat pe o pată mai închisă la culoare aflată pe un perete destul de înclinat și am simțit o dorință puternică de a pătrunde în spatele acelei porți, în "peșteră". Undeva, în beznă, a apărut un postament pe care era așezată o sferă de "cristal". În jurul ei raze de lumină albastre, roșii, verzi, se întrepătrundeau într-o policromie fantastică, un spectacol nemaivăzut niciodată, de nimeni... Oare?

Cuvintele respective îmi apăreau clare în minte, de parcă mi le-ar fi spus cineva. Imaginea a dispărut tot atât de brusc cum a apărut și m-am trezit iar pe patul din camera mea. Ce fusese vedenia asta? De unde îmi veniseră imaginile și cuvintele?

Știam că o să ajung în acel loc, știam că o să fie cale lungă de făcut, așa cum știam că o să fiu însoțit de Valsa.

De unde știam?

Știam! Atât era suficient, știam... Eram chiar convins.

De fapt, începeam să mă obișnuiesc cu salturile astea din realitate, așa că ...

La nord, unde se terminau construcțiile, începea o porțiune de terenuri împrejmuite: grădinile de legume și câteva câmpuri cu cereale.

Calea ferată se strecura printre parcele străjuită de-o parte și de alta de câteva rânduri de porumb. Femeile semi-om erau aici supraveghetoare ale sclavelor, care trebuiau toată ziua să mențină recoltele în viață. Aduceau din oraș apa cu niște vase din lemn, ținute de câte patru slave, apoi udau fiecare plantă la rădăcină cu cantitatea prescrisă.

Orice risipă era aspru pedepsită. Culesul era făcut de femeile semi-om, supravegheate de galbene.

Spre vest, loturile cu plantații erau mult mai puține, întrucât deșertul începea mai aproape de oraș.

La est, după câteva plantații, începeau orezăriile. Erau de-o parte și de alta a unui fluviu cu apă murdară.

Spre sud, nisipul se învecina chiar cu ultimele blocuri, mult mai dărăpănate decât în celelalte direcții.

Se spunea că Explozia cea mai apropiată fusese undeva, înspre est, pe locul în care existase un oraș mult mai mare decât al nostru. Noroc că fusese destul de departe ca Explozia să nu ne distrugă și nouă toate clădirile. Se spunea că din acel oraș nu mai rămăsese absolut nimic, decât un crater enorm. Mai existau povești că fusese o Explozie și spre sud, spre nord, spre vest...

Oricum, marginile dinspre est și sud ale orașului nostru erau mai puțin circulat de supraveghetoarele galbene, întrucât se părea că radiațiile sunt mai puternice acolo.

Oare unde se găsea muntele pe care-l văzusem? Abia mi-am pus întrebarea că mi-am și răspuns: trebuia să merg mai întâi spre vest, cale de șapte zile pline, apoi spre sud, încă șapte zile. De unde îmi veniseră ideile astea? Ei, asta e acum... Prea multe întrebări fără răspuns.

Să plec? Să plec singur?

Zilele următoare am hotărât să încep pregătirile de plecare: am strâns din diverse locuri bidoane din plastix pentru apă, mi-am confecționat o sacoșă pe care puteam să o atârñ pe umeri, în spate, am reparat o pereche mai veche de sandale.

Puneam de-o parte, în fiecare zi, două-trei stromacuri.

În serile care au urmat am fost în vizită la Valsa. M-a primit, la început cu reținere, apoi din ce în ce mai volubilă.

Într-o zi am invitat-o la mine și, spre surprinderea mea, nu m-a refuzat. Îmi impusesem să nu o mai sondez mintal, pentru a o lăsa să facă totul din propria voință.

A intrat în cameră și a privit de jur-împrejur, apoi s-a așezat pe scaun.

- Valsa, mergi în Sectorul Galben, la jocuri?
- Nu știu încă. Am făcut cerere dar nu am primit răspunsul.
- Dacă primești aprobarea, vrei să mergem împreună?
- De ce nu?
- Știi, vin o grămadă de cunoștințe și s-ar putea să apară vorbe...

- Nu-mi pasă. Roza și Eva știu că discutăm. Ele știu sigur că nu este altceva, iar părerea altora nu contează.

- Galbenele s-ar putea să aibe o părere proastă despre prietenia dintre un bărbat și o femeie semi-om...

- Ești convins că așa gândesc, întrucât îmi poți citi gândurile.

- Nu-ți citesc gândurile decât atunci când îmi dai voie.

Altfel nu pot, am spus și am mințit-o pentru prima oară.

- Acum ce gândesc?

- Cred că ești speriată ca nu cumva să te ating.

Valsa s-a înroșit în obraji:

- Și nu ai să mă atingi, nu-i așa ?

- Nu. Vreau doar să fim buni prieteni.

- Minți, de data asta ți-am citit eu gândurile: vrei să mă atingi. știu!

- Așa este, dar nu te voi forța niciodată să faci ceva care nu dorești.

- Și dacă eu doresc?

Am rămas ca trăznit.

- Și dacă eu doresc? a întrebat din nou Valsa. Dacă eu vreau să mă atingi? știu că nu ești bărbat sex sau însămintător,

dar vreau numai să mă atingi, să văd ce se întâmplă. Vreau să știu dacă sunt pretabilă la atingerea unui bărbat sex, sau...

S-a ridicat de pe scaun și s-a așezat lângă mine, pe marginea patului.

Și-a desfăcut salopeta la nasturii din dreptul pieptului, mi-a luat mâna și a introdus-o în deschizătură.

DUMNEZEULE!

CAPITOLUL 11

Femeile, cam cincizeci, se așezaseră la coadă pentru verificarea autorizațiilor de intrare. Eu, împreună cu încă patru bărbați semi-om, stăteam de-o parte, așteptând să ne vină rândul.

Era dimineată devreme, dar simțeam că aerul devenise, deja, înăbușitor.

Oare ventilatoarele din oraș funcționau?

Da, funcționau și încă destul de bine.

Curentul de aer răcoros m-a cuprins din primul tunel.

După ce ne-au agățat câte un ecuson fluorescent, am fost dirijați, separat de femei, pe un culoar adiacent, astfel că am ajuns la arena ridicată în piața centrală a sectorului înaintea lor. Două supraveghetoare galbene ne-au dus pe o scară până sub tavan, făcându-ne semn să ne așezăm pe niște scânduri destul de strâmte. Ele s-au oprit la margine, de-o parte și de alta.

Atunci a ajuns și grupul de femei. Alte supraveghetoare le-au făcut semn să se așeze pe bănci, mai jos de noi, în grup compact. Am văzut-o pe Valsa.

Nu mi-a aruncat nici o privire. Era între Roza și o altă femeie pe care nu știam cum o cheamă, dar o cunoșteam după figură, o colegă de-a lor de grupă.

Singura care s-a uitat spre mine a fost Alia, aflată jos, chiar la marginea arenei. Lângă ea era Maria Martinez. Horwath nu făcuse cerere, explicându-ne că nu o pasionează jocurile de gladiatoare ci luptele de câini, care urmau să fie altădată.

Am așteptat în liniște câteva minute, până când și băncile din celelalte sectoare au fost ocupate în același fel: sus, un mic grup de bărbați, în rest femei semi-om din celelalte zone exclusive ale orașului, iar pe margini, supraveghetoare.

Atunci a început ceremonia de prezentare a luptătoarelor. Au venit dintr-un tunel, din stânga.

Mergeau cu pași mici, una în spatele alteia.

Erau opt femei semi-om. Aveau mușchii brațelor bine dezvoltăți și sânii foarte mici. Erau rase în cap. Singura îmbrăcăminte o reprezenta câte un cordon de diferite culori, pe talie, înodat cu o fundă mare, pe buric.

Fiecare avea în mână un baston destul de gros și nu foarte lung.

S-au așezat în cerc, la marginea arenei și au căzut în genunchi, aplecate în față, până când capul le-a atins plăcile de piatră. O supraveghetoare a intrat în mijlocul arenei și a ridicat mâinile:

- Galbena de Aur! Galbena de Aur! Dă putere acestor luptătoare să treacă în împărăția Ta cu cinste. Iart-o pe cea care va rămâne în viață că încă nu este pregătită să-Ti acorde spiritul și corpul ei. Noi o iertăm încă de pe acum, așa cum ne-ai învățat Tu, în suprema Ta bunătate. Fie ca fumul trupurilor ce vor fi arse pe altarul Tău să-ți încânte nările și să reverse asupra noastră, a supuselor tale galbene, bucuria nemărginită a satisfacției Tale. Formați perechile.

Galbena s-a retras din arenă.

Două câte două, femeile s-au aruncat în luptă. Loveau cu bastonul, cu picioarele și pumnii. Una din ele a căzut, nu atât dintr-o lovitură, cât de o piedică pusă cu viteză. Adversara sa i-a dat lovitura finală în cap și s-a retras de-o parte, așteptând viitoarea concurență. O brunetă cu șolduri mai proeminente a făcut o rotație cu bastonul deasupra capului încercând o lovitură totală, dar cea cu care se bătea a împuns-o rapid în stomac, bastonul aproape ieșindu-i prin spate.

Sângele a țâșnit.

La a treia pereche forțele și îndemânarea erau aproximativ egale. Ambele combatante dovedeau măiestrie în lupta cu bastonul, niciuna nereușind încă lovitura hotărâtoare. Mai ales eschivele femeii mai micute ca statură, smulgeau

exclamații aprobatoare din partea asistenței. Deodată, micuța s-a lăsat jos și a rotit cu viteză un picior, secerând-o pe cealaltă.

Ultima pereche erau încă în stadiu de tatonare: se roteau, trimiteau lovituri scurte, parate imediat, până când una din femei a prins un moment de neatenție a celeilalte și i-a aplicat un baston, de jos în sus, chiar între picioare, doborând-o și astfel scotând-o din luptă.

S-au format imediat alte două perechi.

Micuța, care îmi plăcea cum se mișcă, a nimerit cu cea mai solidă dintre ele. N-avea nici o șansă.

O urmăream cu inima strânsă cum eschiva loviturile care trebuiau, dacă și-ar fi atins ținta, să fie decisive. Oricum, era mai rapidă în mișcări, dar forța ei părea mai mică. Adversara sa se ținea foarte bine pe picioare, dar era mai lentă. Cealaltă pereche a terminat repede, curios, lovindu-se în același timp și căzînd amîndouă. Urma ca supraveghetoarea să stabilească care din ele va rămîne în luptă, după care-i va aplica celeilalte lovitura finală. Micuța a parat cu bastonul o împunsătură și, cu un salt rapid, i-a înfipt celeilalte un cot în plină figură. Sângele a umplut fata acesteia și, în momentul de ameteală ce a urmat, micuța i-a secerat picioarele și a rotit bastonul în aer, lăsându-l să cadă pe capul celeilalte. Trupurile doborâte, în care abia mai pâlpâia viața, au fost scoase din arenă și duse în locul unde urmau să fie făcute fum. Semi-oamenii nu aveau dreptul să vadă transformarea, era numai privilegiul galbenelor.

Urma lupta finală. Cele două femei s-au privit în ochi câteva clipe. Se vedea că sunt obosite. Au făcut mici fente cu bastoanele, rotindu-se în jurul arenei. Micuța a așteptat ca cealaltă să ajungă cu tălpile pe o pată mare de sânge și a atacat. Adversara a încercat să evite dar a alunecat și micuța a lovit.

Lupta se terminase. Asistenta s-a ridicat în picioare și a aplaudat îndelung, până când supraveghetoarele au cerut liniște.

- Îți multumesc, luptătoare, că ai stabilit care vor fi fericitele ce o vor desfăta pe Galbena de Aur, a spus supraveghetoarea ce se întorsese în mijlocul arenei, adresându-se micutei. Tu o să mai lupti altădată pentru dreptul de a fi trimisă Galbenei de Aur.

Ce să fac? Să-i spun Valsei că micuța câștigase și cu ajutorul meu? Mai bine nu.

Am fost lăsați să ne plimbăm puțin timp prin Sector, în grup, prin tuneluri, unele mai largi, altele mai strâmte, cu locuințe de-o parte și de alta. Galbenele cu care ne întâlneam ne priveau, de cele mai multe ori curioase.

Majoritatea nu aveau permis de a se deplasa înafara Sectorului Galben și singurele ocazii când ne puteau vedea, erau vizitele noastre. Cele mai multe chicoteau atunci când bărbații treceau prin dreptul lor.

Aveau sclipiri în ochi.

La un moment dat, am simțit-o lângă mine pe Valsa, aproape atingându-mă cu cotul. Eram în dreptul crescătoriei de câini pentru carne, animale puse la îngrășat. Schelălăiau și ne priveau cu ochi tulburi. Am simțit că Valsei îi este milă, sentiment extrem de rar și chiar interzis semi-oamenilor. Un sentiment puternic de tandrete pentru Valsa mi-a potopit sufletul. Parcă mai trăisem această clipă...Da, o mai trăisem în gând. Ce bună era Valsa.

Câinii reprezentau delicatessa culinară a galbenelor. Oare puteam să intru în mintea animalelor? Mi s-a părut că simt o senzație de teamă, o presiune ușoară în stomac generată de foame și parcă toată pielea îmi era cuprinsă de furnicături, făcându-mă să mă scarpin.

Am rupt contactul și toate aceste senzații au dispărut. Ce viață de câine...

La intersecția unor culoare, pe o măsuță, se găseau niște vase cu stromac și câteva sticle și pahare din plastix. Două galbene ne-au dat la fiecare să mâncăm și să bem, câte o rație. De undeva se auzea un hure uniform. Era instalația care genera lumina în oraș, sau altceva?

Ceva mai încolo, se găseau alte trei mese, două pe care erau așezate câteva mănunchiuri de bețișoare pentru marocco, pe a treia fiind un teanc de dreptunghiuri pictate cu diverse semne, pentru jucat mahjongg.

După ce timp de mai mult de o oră ne-am distrat cu aceste jocuri specifice galbenelor, am străbătut un culoar foarte slab luminat, destul de lung.

La capăt, într-o piață, un grup de femei semi-om săltau în ritmul unor tobe așezate lângă perete. Cele două femei semi-om

care băteau cu bețișoare în tobe își bălângăneau capetele în ritmul loviturilor și pe frunți avea picături de sudoare. O galbenă plictisită supraveghea dezlănțuirea animalică.

Din când în când, o altă galbenă ciupea strunele unei lire. Ce muzică putea să iasă din combinația asta... Aiurea, nu-mi plăcea deloc.

Când grupul a obosit, a venit rândul nostru.

Ne-am dus toți cinci în mijlocul pieței și am primit de la o galbenă foarte tânără o țevă subțire și lungă, care avea la capăt un căuș adâncit. Galbena a așezat în căuș o biluță mică, de culoare cafenie, căreia i-a dat foc. Unul din bărbați a luat celălalt capăt al țevii în gură și a tras puternic. Biluta s-a înroșit ușor și un fum cenușiu a ieșit pe nările bărbatului. După ce a scos și pe gură acel fum, a dat țeava mai departe. Penultimul am tras eu și amăreala fumului m-a făcut să tușesc ușor.

Ce dracu se întâmpla cu mine de mi se părea că plutesc? Nu mai puteam să-mi controlez mintea.

Am început să ne balansăm bratele și capul în toate direcțiile. Nu prea respectam ritmul, dar asta nu avea nici un fel de importanță. Mă simțeam excelent.

Muzica era, cu adevărat, excepțională. Am simțit nevoia să fac mișcări și cu picioarele. Le aruncam în sus și în lateral, mă lăsam în genunchi și zvâcneam în picioare, fără să-mi pese că eram privit de un alt grup de femei semi-om, care-și așteptau rândul la distracție. Simțeam că fața îmi arde toată din cauza efortului și picături mari de sudoare mi-au răcit spatele.

Ce bine era...

Când ne-am întors în zona noastră, se făcuse deja seară și era aproape ora stingerii. Valsa mi-a aruncat doar o privire și a plecat spre casa ei.

Eram obosit și am adormit imediat ce m-am așezat pe pat.

Visam? Apăruse iarăși muntele, atrăgându-mă ca un magnet: "Vino!... Te aștept!... Vino!".

M-am trezit cu hotărârea ca noaptea următoare, cu sau fără Valsa, să plec.

Dar aș fi preferat să plec împreună cu ea.

Când am terminat munca la grupă, m-am dus la Valsa. A sosit câteva minute după mine și nu a fost surprinsă că m-a găsit în fața ușii:

- M-am gândit că o să te văd în seara asta, a spus făcându-mi semn să o urmez în casă.

- Vreau să te întreb ceva, foarte serios, am spus așezându-mă pe marginea patului.

M-a privit curioasă.

- Ce s-a întâmplat? Ești încruntat... Nu-mi placi așa.

- Valsa, hai să fugim din zonă.

- Ce să facem? Cum adică? Unde să fugim? Sunt obosită, nu am chef de fugă.

- N-ai înțeles. Vreau să plec definitiv din oraș, departe, peste deșert. Te rog să vii cu mine.

- Ești nebun! Clar? Ești nebun... E o nebunie!

- Nu, nu e o nebunie. Avem șansa de a ne face o altă viață. Tie nu poate să-ți placă felul în care trăim, nu se poate să te mulțumești cu monotonia programului zilnic, neurmat de nici un fel de satisfacție.

- Ba am primit satisfacții. N-am fost să vedem luptele de gladiatoare? N-am dansat? Iar eu am dreptul să merg încă odată, poate la luptele de câini. Știi că nu merităm drepturi mai multe. Cum adică? Ce fel de drepturi? Nu avem tot ce ne dorim? Mâncare, apă, locuință, dreptul de a viziona jocurile speciale în Sectorul Galben, dreptul de a respira aerul și de a călca pământul aflat în proprietatea galbenelor.

- Nu m-ai înțeles. Eu tânjesc după o altfel de viață: libertatea de a face ce vreau, de a mă duce unde vreau, de a gândi orice, fără să fiu permanent speriat că nu respect Legea.

- Alec, te rog să-ți scoți din cap nebunia asta. Ce idei poți să ai? Ce liberate? Nu ești LIBER să respecti Legea? și... De fapt, oricine a plecat, a dispărut pentru totdeauna. E o nebunie!

- Tocmai faptul că nu mai știm nimic despre cele plecate, sclave sau semi-oameni, dovedește că au reușit sau au murit. În nici un caz nu au fost prinse, pentru că ni le-ar fi dat de exemplu, să ne sperie și mai mult, așa cum s-a întâmplat acum doi ani...

- Dar eu nu vreau să mor... încă. Dacă aș vrea, m-aș oferi gladiatoare și aș avea o moarte frumoasă și utilă.

- Și dacă reușim?

- Ce să reușim? Unde să mergem? Știi ce este, sau dacă este ceva acolo unde se termină deșertul? și dacă se termină undeva deșertul...

- Cred că ESTE ceva! Încă nu știu prea bine CE, dar ceva diferit TREBUIE să fie.

- Știi că mai sunt orașe, știi că toate locurile în care este posibilă viața fac parte deja din domeniul galbenelor. De unde ți-a venit ideea că poate să fie și ALTCEVA?

- Măcar mi-a rămas SPERANTA. Văd că tu nici măcar asta nu ai.

- Speranta să ce?

- Speranta să fie ALTFEL.

- Ești nebun. Am terminat discuția.

Nici nu m-a urmărit cu privirea când am ieșit pe ușă.

Până la stingere, am dus rând pe rând, ca să nu fiu suspectat, buteliile și mâncarea, în pivnița cu isvorul meu.

Mă întorsesem pentru ultima oară acasă. Nu mai aveam ce lua. Am aruncat o privire de adio și am deschis ușa.

În partea cealaltă stătea Valsa, îmbrăcată cu o salopetă cenușie, cu gluga pe cap și mănușile în mâini.

- Merg cu tine, a spus, zâmbind de parcă ar fi fost vinovată de ceva.

CAPITOLUL 12

Lumina lunii era filtrată de o ceață ușoară.

Depășisem ultimele blocuri și eram aproape de sfârșitul plantatiilor. Tineam Steaua Polară spre umărul drept. Valsa mergea cu pași hotărâți în stânga mea. Eu căram rezervele în sacoșa atârnată pe umeri, în spate, iar ea tinea câte un săculeț în fiecare mână, ratia ei de stomac și câteva obiecte de care nu a vrut să se dispenseze: un prosop, o salopetă de rezervă, o pereche de sandale, un cutit care nu tăia prea bine și un pieptene cu câțiva dinți lipsă.

Căutam să păstrăm un ritm uniform. Undeva, pe aici, trebuia să fie un post de pază, dar supraveghetoarea galbenă și cele două sau trei femei semi-om nu erau atente noaptea. Treaba lor era să nu lase sclavele care lucrau ziua la plantatii, să se depărteze prea mult, când plecau să-și facă nevoile.

Galbenele știau că oricine fuge spre vest nu merită să fie urmărit întrucât pleacă la moarte?

Se lăsase răcoarea deșertului, dar noi trebuia să mergem continuu până la răsăritul soarelui. Dacă ne opream, înghetam și eram terminați.

Luna înjumătătită ne privea cu un ochi viclean, ajutându-ne, cu ușoarele ei reflexe, să vedem pe unde călcăm. De parcă am fi putut călca și pe altceva decât pe nisipul vălurit ușor de vânturile permanente.

Din când în când, aruncam câte o privire Valsei. Era în condiție fizică bună. Aveam toate motivele să sper că vom reuși, că vom ajunge la muntele din visul meu.

Când soarele s-a ridicat mult deasupra orizontului, eram, practic, în mijlocul deșertului.

Ultimele urme ale civilizației se vedeau în depărtare, prin aerul tulbure. Ne-am oprit și am săpat cu cutitele și palmele o groapă în nisipul ce începea să frigă, până am ajuns la o porțiune mai rece. Ne-am așezat unul lângă altul, ne-am acoperit corpurile cu un cearșaf destrămat în unele locuri de vechime și spălături și ne-am odihnit așteptând ca soarele să coboare spre asfintit. Uneori, destul de rar, sorbeau câte o gură din butelia de plastix cu apă. Până spre seară, băusem aproape un sfert din continut. Oare ne va ajunge apa din cele patru butelii?

Am pornit mai departe. Un vânt cald ridica particole fine de nisip. Ne-am legat pe față câte o cârpă.

Discul roșu al soarelui s-a ascuns în spatele unor dâmburi aflate departe, departe. Când vom ajunge acolo?

Ziua următoare am trecut pe lângă niște case în ruină. Unele erau din piatră, altele din lemn. Nu mai existau nicăieri geamuri, totuși am avut noroc să găsesc un ciob de sticlă destul de groasă. Mi-era foarte bun pentru tăiat diverse materiale, chiar și pentru scorjit lemnul. L-am împachetat într-o bucată de cârpă din rezervele Valsei și ne-am odihnit la umbră toată perioada toridă a zilei. Spre seară, aproape imediat după plecarea dintre ruine, am găsit două trupuri care, după urmele de îmbrăcăminte, păreau sclave. Erau la câțiva metri unul de altul, rămase așa cum căzuseră. Acum erau acoperite pe jumătate cu nisip.

Avuseseră o singură butelie cu apă, care zăcea goală. Muriseră de sete.

Gândacii deșertului le găsiseră și le înjumătățiseră corpurile. Mai erau și acum câțiva bortoși, care și-au ridicat antenele lungi când ne-au simțit. Ne-am depărtat și am văzut pe fata Valsei o expresie de scârbă. I-am simțit frica de o soartă identică și i-am însuflat o stare de calm și sigurantă. De unde atâta sigurantă?

Dâmburile din depărtare începuseră să se vadă mai bine în lumina soarelui aflat la asfinit. Mi-am dat seama că sunt acei munti despre care auzisem.

Ceva mai aproape, în fata lor, se vedea o porțiune de deșert puțin mai înaltă, cu pereti abrupti, străbătuti în câteva locuri de văi adânci.

Acolo trebuia să găsim apă, să ne refacem rezerva.

Am avut noroc să găsim urmele unei șosele, pe care ne-a fost mult mai ușor să înaintăm, cu toate găurile ce o forfecau.

Dimineata următoare, înainte să ne oprim, am găsit pe nisip niște urme curioase, ca și cum cineva ar fi greblat nisipul. Erau recente, întrucât vântul nu ajunsese încă să le șteargă. Ce putea fi?

Am evitat locul respectiv și ne-am făcut culcușul în altă parte.

Norocul ne-a venit de la un masiv gândac de nisip, roșu, care s-a apropiat scotând niște sunete abia auzite. Zgomotul ne-a făcut să sărim în picioare și atunci am văzut un grup enorm de lighioane, cred că erau câteva sute sau mii, care treceau la nici cincizeci de metri de noi. Erau ca niște șobolani, dar mai scunzi, cu mai multe picioare pe fiecare parte a corpului plat, cu niște cozi lungi și două antene în vârful capului. Pe spate aveau două șiruri de solzi. Mergeau repede, spre o tintă aflată undeva, în spatele nostru. Ce ne-ar fi făcut dacă ne simteau?

Ne-am băgat cât am putut în groapă și, atunci am văzut că enormul gândac se apropiase pe nisip de marginea ascunzîșului nostru. Ce puteam să fac? M-am concentrat asupra lui și l-am ridicat în aer câțiva centimetri. Dădea repede și

caraghios din piciorușe și-și mișca antenele cu viteză în toate direcțiile, dar nu mai avansa. Am început să-l depărtez de noi. L-am scăpat când îl dusesem la peste zece metri. Am simțit că nu-l mai pot ține și i-am dat drumul. A dispărut.

Valsa mă privea cu gura căscată.

- Ai văzut, Alec?

- Ce să văd?

- Ai văzut cum a zburat gândacul? Fără să dea din aripi?

- Da, am văzut. Curios, nu?

- N-am mai auzit de așa ceva.

Nu vroiam încă să-i spun adevărul. Nu era momentul, cred.

Am hotărât să mergem toată dimineata, pentru a ne depărta de locurile prin care treceau scârbele alea de animale, sau ce or fi fost.

Lângă peretele stâncos al podișului, îngropate pe jumătate în nisip, se vedeau urmele unei construcții, din care rămăseseră în picioare doar câteva porțiuni din pereti. Nu mai avea acoperiș.

Putin mai departe, între două dâmburi de nisip, se vedea o construcție pe patru roti. Avea acoperișul rupt, iar bucățile atârnavă peste peretii fisurați. O ușă metalică se ținea într-o singură balama.

Cauciucul de pe roțile destul de mari era desprins în fâșii.

Ne-am apropiat de ușă, călcând cu grijă pe nisipul fin, în care picioarele ni se înfundau până la aproape la glezne. Cele două trepte din fata ușii erau rupte și atacate de un strat gros de rugină. Înăuntru se vedeau câteva lucruri acoperite cu nisip.

Am încercat cu piciorul drept stabilitatea podelei și am făcut un pas. Mă ținea destul de bine. Am ajutat-o și pe Valsa să intre și ne-am apucat să aruncăm nisipul afară, cu palmele făcute căuș.

- Ia uite! a strigat Valsa trăgând ceva din nisip.

- Ce-ai găsit?

- Haine! Am găsit haine...

Valsa a scuturat pe ușă obiectele și a râs fericită: găsise o bluză roșie cu o mânecă desprinsă din umăr, o robă subțire de un model aiurit, scurtă și cu partea de sub gât lipsă, precum și ceva care semăna cu o salopetă, dar era din două bucăți, bluza și pantalonii separați. Putin cam putrezite...

În dreapta, am curătat nisipul de pe un platou și am găsit un ciocan și două cutite ruginite, un pahar din sticlă, o adevărată avere și jos, aproape complet îngropate în nisip, două sticle dreptunghiulare, pline cu un lichid maroniu. Aveau etichetele aproape șterse. Pe una din ele de mai putea citi ".hisk."

Oare era ceva bun, după cine știe câți ani de zăcut în deșert, sau era o băutură otrăvitoare?

Erau astupate cu niște dopuri îmbrăcate cu o folie sclipitoare.

Jos, în nisip, am găsit o șurubelnită, cu care am desprins dopul. Am mirosit lichidul: o senzație de greață m-a cuprins când am simțit izul de ploșnite storcite și am aruncat ambele sticle pe ușa.

Valsa își scoasese salopeta de pe ea și se îmbrăcase cu hainele găsite.

Arăta curios, nu eram învățat s-o văd îmbrăcată așa. Semăna cu femeile din pozele pe care le văzusem în reviste, de dinainte de Explozie. Aducea, chiar, cu femeia din tabloul Rozei.

Am rămas aici până seara, când ne-am hotărât să pornim de-a lungul văii ce se pierdea între peretii aproape verticali, la nici un kilometru depărtare.

Valsa își strânsese în sacoșă un maldăr de obiecte de îmbrăcăminte, iar eu nu luasem decât ciocanul, cutitele, paharul și șurubelnita.

Primele plante verzi au apărut după ce parcursesem pe fundul sec al văii cam doi, trei kilometri în amonte. Abia le vedeam, întrucât lumina lunii era blocată de peretii înalți. Erau niște boschete, întâi rare și pipernicite, apoi mai dese și cu frunze late.

Nu mai aveam apă decât pentru ojumătate de zi, zi care deja urma să își arate zorile. Apoi urma moartea...

Valsa avea fata înroșită de soare și de vânt. Cred că și eu eram la fel.

Ultimele două sfere de stromac le-am împărțit ca să sărbătorim terminarea deșertului. Dacă nu găseam ceva comestibil și apă, eram morti.

Nu foarte departe, deasupra noastră, am văzut niște copaci. Solul începea să fie acoperit de o multime de plante, mai mici sau mai mari. În aer zburau gândănișii minuscule și rapide.

Ajunsesem pe platoul podișului, iar terenul continua să se înalte spre muntii care se vedeau deja aproape.

Undeva, pe aici, exista apă. O simteam.

Am găsit pârâul la câteva sute de metri după primii copaci. Curgea, într-un firicel subtire, spre sud.

Am băut și ne-am refăcut rezerva de apă.

Avea un gust total deosebit de cea cu care eram obișnuit. Diferea chiar și de apa din izvorul lui Moma.

Rămânea să găsim ceva de mâncare, niște ierburi sau fructe.

Ceva a trecut în zbor rapid pe deasupra noastră, sperindu-ne. Valsa s-a lăsat în jos. Apoi am văzut pasărea pe creanga unui copac, ciugulind ceva. Nu aveam arc și săgeți. S-a depărtat dând din aripi. Lumea asta era dinainte de Explozie?

Am pornit de-a lungul pârâului spre sud.

MERGEAM SPRE SUD, DUPĂ ȘAPTE ZILE DE MERS SPRE VEST, cum știusem că o să trebuiască, dar o făcusem inconștient.

Urcam și coboram. Lăsam pârâul când într-o parte, când în alta, căutând ceva bun de mâncare.

Din când în când încercam gustul unor tulpini sau rădăcini. Unele erau foarte amare, dar am găsit și câteva care puteau fi mâncate. Într-un copac cu ramurile mai lăstate, erau niște fructe mici, verzi, cu un gust acrișor și care străpezeau dintii. În altul atârneau câteva fructe maronii, cu învelișul tare, dar cu o substanță dulceagă în interior. Ne-am făcut și provizii.

Una din sandalele Valsei se rupsesse la o baretă. Deoarece nu a vrut să o arunce și să folosească perechea de rezervă, am reparat-o cu o tulpină solidă, dar care o rodea în timpul mersului. A trebuit să frec nodurile cu o piatră până le-am nivelat și înmuiat.

De când depășisem deșertul, o simteam fericită. Pentru mine nu era o noutate, știusem că așa va fi.

- Alec, oare vom putea avea copii? Te rog să îmi răspunzi cinstit la o întrebare: pe tine te-au sterilizat?

- Nu. Dar pe tine?

- Eram trecută pe listă, dar nu-mi venise încă rândul.

- Iti dai seama că noi doi putem da naștere unei civilizatii de semi-oameni rupti din mediul Orașelor Galbene?

- Pentru început trebuie să învățăm traiul în mediul ostil de aici. Vezi ce mult te chinui doar ca să faci un foc: fundul ăsta de pahar cu care focalizăm razele soarelui... și mâncarea...

- Mie nu mi se pare că aici ar fi un mediu mai ostil decât în Orașul Galben. și, mai ales, suntem de capul nostru. O să învățăm din ce în ce mai multe lucruri utile. Pe măsură ce ne lovim de nevoi, vom vedea și cum să le depășim. O să fie bine, ai să vezi. știi, Valsa, am o încredere formidabilă că o să reușim.

Ne-am petrecut noaptea la rădăcina unui copac, între tufișuri. Eram sot și sotie, bărbat și femeie, plus și minus...

Dimineata m-am simțit de parcă trăiam o altă viață.

Râuletul pe malul căruia mergeam începea să se lătească. Deja avea peste doi metri în unele locuri. Păstra, în general, direcția spre sud. Din când în când, treceam de pe un mal pe altul, pentru a evita tufișurile tot mai dese.

La un moment dat, am văzut cu surprindere niște urme pe malul nămolos și crengi rupte. Cineva trecuse de curând pe acolo. Ne-am oprit și am privit urmele rotunde.

- Se pare că aici trăiesc animale mai mari, a spus Valsa. Oare or fi periculoase?

- Cred că urma este destul de veche. Uite, marginile sunt desprinse.

- Dar crenguta asta pare ruptă foarte recent. E încă umedă.

Ce animal fusese acesta? După dimensiunea și adâncimea urmelor de pe malul apei, părea destul de mare și greu.

În față, printre copaci, se vedea un deal cu vegetație rară, iar sus de tot, aruncate aiurea, câteva stânci cenușii. Nu știu ce mi-a atras atenția într-acolo, dar în momentul când priveam, a apărut în spatele unei stânci un cap de om. Îl vedeam foarte clar: era un semi-om, cu păr pe cap, cu foarte mult păr pe cap. În câteva clipe a apărut cu tot corpul pe culme și s-a oprit. Aștepta ceva, sau pe cineva.

Avea o minte simplă. Se gândea că trebuie să coboare pentru a bea apă din râu.

Am simțit-o pe Valsa că se apropie și se agată de bratul meu:

- Cine e acolo? a șoptit.

- Cred că este un semi-om dar nu deslușesc dacă este bărbat sau femeie. După mărimea părului trebuie să fie femeie.

- Animalul pe care este urcată se numește cal?
- Da. Am văzut în reviste vechi așa ceva. Nu știam că mai există în realitate.
- Să ne ascundem, să nu ne vadă.
- N-are cum. Suntem acoperiti de pădure și soarele bate dinspre noi spre ea. N-are cum să ne vadă.
- Dar dacă vine înapoi?
- O să ne ascundem, sau o să stăm de vorbă cu ea...

Inspiratie de moment.

- Dacă e una, pot fi mai multe.
- Există un Oraș Galben pe aici?
- N-am auzit să fie prin părțile astea. Orașele Galbene sunt spre nord și est.
- Oricum, du-te în spatele tufișurilor de acolo și ascunde-te. Eu o urmăresc și văd ce trebuie să fac...
- Să nu mă lași singură. Mi-e frică. Ai grijă... Tu m-ai adus aici, răspunzi de viața mea.
- Fii liniștită, Valsa, nu se va întâmpla nimic.

O simteam speriată. Unde era femeia semi-om care se obișnuise să comande bărbatilor și să-i considere mai puțin importanți decât excrementele?

Am condus-o în pădure și m-am întors pe malul râului.

Am fost sigur că arătarea este o femeie semi-om. A privit în spate și apoi a început să-și îndemne calul să coboare dealul de-a dreptul.

Erau deja aproape la jumătatea lui, când pe culme au apărut încă două femei semi-om călare. De data asta cred că era periculos. Cu o persoană m-aș fi descurcat prin influență mintală, dar cu mai multe în același timp, nu încercasem niciodată și nu știam dacă aș fi avut vreo șansă. Era timpul să mă ascund și eu până treceau.

și soarele ăsta care nu mai apunea odată...

Prin frunziș am văzut cum primul cal cotește în direcția râului și se oprește la mal, începând să bea apă. Femeia a sărit jos și a sorbit și ea, îndelung, din apa limpede, apoi s-a așezat pe malul râului, întinsă pe spate și cu mâinile sub ceafă. În câteva minute au coborât și celelalte două femei și, după ce au băut apă, s-au întins lângă ea. Caii pășteau iarbă. Pe sub zdrențele cu care erau îmbrăcate se vedeau sânii mari și plati.

Speram să plece repede, să nu amortim în poziția în care stăteam nemișcați. Nu erau la mai mult de 20-30 de metri. Am dat ușor câteva frunze de-o parte și m-am concentrat asupra minții femeii mai apropiate.

- Mendez a zis să ne întoarcem repede, după ce adăpăm caii. Vrea să ne explice cum vom ataca la noapte.

- Pe cine atacăm azi? a întrebat altă femeie.

- Satul lui șarpe. Ne trebuie carne proaspătă, că aia de acum trei săptămâni s-a împuțit din vina lui Santos.

- Știu, a spus cea de-a treia. Santos, cât e el de aerian, a uitat să dea sare peste cei doi copii. Aveți săgeți destule?

- Am, că am muncit toată familia, inclusiv fratele meu cel mic. Tu ti-ai reparat arcul?

- Nu l-am reparat pe ăla rupt, mi-am făcut altul. Trage destul de bine, dar nu la mare distanță.

- Al meu, a spus a treia, și-a făcut un arc gros cât bratul și trage foarte departe. A străpuns un copac de la o sută de pași.

- Sigur, tu tot timpul trebuie să te lauzi "cu al tău". Nimeni nu e ca el. Dar nu uita că "bărbatul meu" l-a învins în luptă acum o lună.

Am simțit o furie copleșitoare la cealaltă femeie. Parcă i se întunecaseră mintile. A sărit în picioare și a tras un picior în capul celeilalte. A treia s-a rostogolit între ele, dar a primit un cot în față, căzând în genunchi.

Sângele i-a tâșnit din nas.

Vorbeau despre bărbați care se luptă? Curios... sau n-am înțeles bine.

Bărbați care se luptă...

Și-au mai dat câteva lovituri, după care s-au așezat iarăși pe iarbă, de parcă nu se întâmplase nimic. Furia le dispăruse la toate trei din minte.

- Pedro o să fie multumit că ti-am dat sângele. Nu poate să te sufere.

- O să-i spun lui Alfonso ce mi-ai făcut și o să te pedepsească.

- Aiurea! Mendez o să-mi tină partea, că acum două zile m-a regulat și a fost multumit.

- Și eu o să mă duc la noapte la el. Să vedem ce o să zici?

- Ce-o să zic eu, nu contează. Dar ce-o să zică Maria?

- De proastă ce e, Mendez nu s-a mai atins de ea. Acum degeaba e geloasă, că îi dă Mendez o mamă de bătaie pe fundul ăla gras, de i-l face fripturică.

Toate trei au izbucnit în râs.

- Mă duc să fac pipi, a spus una din ele.

S-a ridicat și a venit în direcția unde ne ascunsesem noi.

S-a oprit la rădăcina unui copac, pe malul râului și s-a așezat pe vine.

Deodată, a privit în direcția noastră și a strigat:

- Fetelor, veniți repede! Mi se pare că vad urme de mistret!

Treaba se complica. Celelalte două s-au apropiat în fugă și au privit cu atenție malul nămolos.

- Hai să căutăm urmele și pe partea cealaltă a râului.

Chiar că era grav. Cum puteam să le determin să nu se apropie de noi?

- Hai mai bine în sat, să trimitem pe altcineva să caute, a spus una din ele, la sugestia mea.

- Ce, sunt proastă? Eu le-am găsit, eu îl vânez.

Mi-am fortat gândurile pentru a o face să se întoarcă, dar, între timp, cea de-a treia a sărit prin apă până aproape de noi.

Nu reușisem să le controlez pe toate trei în același timp.

Satul era format din mai multe case dărăpănate din lemn și o clădire mai mare, din cărămidă, aflată chiar în centrul așezării.

Deasupra ușii avea o firmă uzată pe care, cu greutate se putea citi "HACIENDA MENDEZ".

Cred că în piață se strânsese toată suflarea așezării: vreo 40 - 50 de bărbați, femei și copii semi-oameni, patru sau cinci câini jigăriti care ne lătrau de mama focului și câțiva cai care erau legați de niște bete înfipite în pământ. Câțiva dintre bărbați aveau în umână arcuri.

Nu opusesem nici un fel de rezistentă când ne descoperiseră. Ne prinseseră mâinile cu o sfoară și ne târâseră, legați cu o frânghie lungă de una din șei, în spatele cailor, peste

deal. Sfoară, frânghie, cai, arcuri... Ce de averi se găseau răspândite prin locurile astea...

Satul era așezat într-un crâng, nu departe, pe marginea râului.

De jur împrejurul caselor era ridicat un gard înalt, singura intrare fiind o poartă care scârțâia din balamalele neunse și care fusese închisă în urma noastră, imediat ce fuseserăm împinși în interiorul îngrăditurii.

Semi-oamenii formaseră un cerc în jurul nostru, iar un bărbat semi-om, voinic, cu părul foarte negru și tenul întunecat, cum nu mai văzusem niciodată, se protăpise în fata mea, aruncând dese priviri sfredelitoare înspre Valsa.

- Cine dracu sunteți voi? a întrebat într-o limbă care nu era anglică, dar pe care o înțelegeam fără să o cunosc.

- Am fugit din Orașul Galben numărul 8, am spus în anglică.

- Ce oraș galben?

Era curios că eu înțelegeam limba lui, iar el o înțelegea pe a mea. M-a străfulgerat gândul că, de fapt, eu citesc gândurile lui și le traduc instantaneu, la fel întâmplându-se și în sens invers, când eu îi induc gândurile mele în limba lui.

- Te-am întrebat unde este orașul ăsta!

- E departe, în est.

- Nu se poate, departe în est este oceanul. Doar în nord și sud este pământ.

- Noi am venit dinspre nord, după ce trecusem deșertul de la est la vest.

- Mă, tu minti! a exclamat huiduma și a ridicat mâna ca un baros, încercând să mă lovească în creștet. Nimeni nu poate traversa deșertul Mă, tu minti!

I-am blocat mișcarea, acționând rapid asupra creierului. A scos un urlet și și-a pipăit pumnul pe care i-l oprisem deasupra capului meu. M-a privit cu surprindere și a vrut să mă lovească cu cealaltă mână. L-am blocat din nou, fără nici o greutate.

Avea o minte permisibilă, ușor de condus.

O rumoare s-a urcat din rândul celorlalti semi-oameni. Simteam că sunt nelămuriti, cum de reușisem să nu fiu făcut una cu pământul.

Valsa înlemnise lângă mine.

- Dă-mi mie femeia ta și te las în viață, a spus huiduma. Ești singurul care n-ai murit din pumnul meu și nu înțeleg cum ai făcut, dar te iert dacă-mi dai femeia ta. Îți promit că n-o s-o mănânc până nu mă satur de tâtele și curul ei.

- Femeia e a mea, n-o dau nimănui. Să fim înțeleși. Eu nu vreau să mă lupt cu tine, dar nici nu te las să mă lovești. Vrem doar niște mâncare și plecăm mai departe.

- Mâncare? a râs malacul. Mâncarea sunteți voi. N-o să mai trebuiască să plecăm mâine la vânătoare în satul vecin. V-am găsit pe voi, o să ne ajungeți pentru câteva zile. Ha, ha, ha... și femeia tot o să ti-o iau, după ce o să te mănâcăm pe tine. Abia pe urmă, când o să mă plictisesc, o s-o mănâcăm și pe ea. Duceti-i la închisoare, a spus întorcându-se spre ceilalți.

Nu m-am opus când ne-au condus într-o încăpere a "Haciendei", în care nu era nici urmă de mobilă. Într-un colț se înălța un maldăr de mizerie. Ne-am așezat pe jos și Valsa a început să plângă cu capul pe genunchi. Am mângâiat-o ușor și i-am indus gânduri liniștitoare.

- Nu-ți face griji, o să scăpăm, i-am spus în șoaptă. O să vezi c-o să reușim. Îți promit.

Afară se făcuse noapte.

Am simțit că în partea cealaltă a ușii este cineva. Am identificat una din femeile care ne găsiseră, cea care vroia să se ducă în noaptea asta la Mendez. Îi stricasem aranjamentele. Poate era o idee...

I-am intrat în minte ușor, o minte foarte simplă, de nivelul sclavelor.

- "Trebuie să-i ajut pe bărbatul și femeia asta să fugă", am făcut-o să gândească. "Altfel îl pierd pe Mendez... Să le dau și ceva de mâncare la ei, apă și un arc. Le fur de la Maria..."

A plecat cu pași ușori și a revenit peste câteva minute, tot atât de ferită. A ridicat forăibărul de la ușă și a intrat încet.

- Nu faceți zgomot, a spus în surdină, vreau să vă ajut. Vreți să plecați?

- Da, i-am răspuns. Dar ne trebuie niște mâncare...

Valsa o privea cu groază în priviri. I-am transmis îndemnul să se calmeze.

- Plecați, uite, vă dau și un arc cu patru săgeți. Nu am găsit mai multe, dar vă faceti altele pe drum. Uite, luați și

rucsacul. V-am pus câtiva cartofi și morcovi. Unul din cutitele voastre este înăuntru. Plecati, repede, că acum totii dorm. Hai!

C A P I T O L U L 13

Amândoi eram uzi leoarcă. Ne scosesem sandalele, să nu le distrugă apa și mersesem toată noaptea prin mijlocul râului, pentru a nu lăsa urme. Din această cauză, ne-am rănit în câteva locuri tălpile de bolovanii și pietrele din apă. Mai și alunecam din când în când, căzând în apa destul de rece. Valsa a strănutat de câteva ori.

Am ieșit pe mal când a început să se lumineze de ziuă. În dreapta era un deal cu ceva vegetatie, așa că ne-am adăpostit între două boschete, ne-am scos hainele și le-am pus la uscat pe crengute, apoi am tras un somn bun, la umbră. Când m-am trezit, soarele era trecut de amiază.

Valsa dormea ca un copil, cu capul pe mâna stângă. Era frumoasă.

Tinea gura ușor întredeschisă și i se vedea vârful rozaliu al limbii.

Mi-am ridicat capul deasupra frunzelor. În jur era liniște.

Verde cât cuprinzi cu ochii. Jos, în vale, strălucea râul.

Am simțit cu putere chemarea "cristalului" din peșteră.

Trebuia să urc dealul, sus, cât mai sus.

Mai erau câteva porțiuni dificile. Valsa găfâia la doi, trei metri în spatele meu. Am așteptat-o și i-am întins mâna, ajutând-o să urce pe cornișa destul de mică. În spate, jos, jos de tot, se vedeau dealurile și, departe, ca într-o ceată, câmpia de pe care pornisem.

Apoi trecusem foarte greu printr-o pădure deasă, rupându-ne în mai multe locuri hainele, agătate de crengi ascutite.

Amândoi arătam într-un hal fără de hal. Valsa încetase să mă mai întrebe ce rost avea să urcăm tot timpul. Chiar dacă mi-era milă de ea, de oboseala ei, nu puteam s-o ajut cu nimic. Nu prea ne lăudam, nici unul din noi, cu o condiție fizică deosebită, datorită foamei care ne dădea târcoale tot timpul.

Nu mai mâncasem de mult pe săturate, de când nu mai aveam stomac. Încă nu mă dumirisem cum de reușea o bucată de stomac să ne taie pofta de mâncare pentru vreme îndelungată. Mi-era dor de stomac...

Un vânt rece vâjâia în rafale. Din locul în care ne oprisem, nu puteam vedea vârful muntelui.

Deasupra noastră se îngrămădeau stânci cenușii. Ici, colo, câteva fire de iarbă și niște plante miciute tâșneau printre bolovani.

Simteam că nu mai este mult până la peșteră.

- Nu mai pot, Alec. Mi-e frig, mi-e foame, sunt obosită. Mai mergem mult? Să ne oprim aici. Ajunge pentru azi.

- Hai puțin mai sus, uite, acolo unde se vede o adâncitură. Ne va feri de vânt. Te rog, încearcă.

- Spui că trebuie să ajungem la o peșteră. Unde e? Ce vom face acolo? Găsim ceva de mâncare?

- Sunt convins că va fi bine. Mai rezistă puțin și ne odihnim până mâine. Te iubesc...

- și eu te iubesc...

Am mai urcat câteva minute și ne-am băgat între doi pereti, pe un fel de platformă teșită în carnea muntelui.

Aici nu se mai simtea vântul, dar era tot atât de frig. Pe jos crescuse un strat de mușchi destul de gros. Deasupra se vedea o bucată de cer albastru. Am luat-o pe Valsa în brate și a adormit imediat.

Căutam cu gândul locul în care era peștera în care trebuia să ajungem. Am parcurs suprafata muntelui de jur împrejurul nostru și am găsit-o la nici zece metri mai sus. Am observat o crăpătură în peretele stâncos. Dacă nu aș fi știut ce caut și dacă nu m-ar fi atras acel loc, nu aș fi bănuț niciodată că acolo poate fi o peșteră.

Ce să fac? S-o scol pe Valsa și să urcăm acum până acolo? Sau o las să doarmă cât dorește? Dacă se făcea noapte?

Am încercat să intru în mintea ei. Era liniștită și respira regulat. Nu visa nimic? Sau nu eram în stare să identific visele? Era o temă de analizat.

Se făcea din ce în ce mai frig și nu aveam nici un fel de uscături ca să aprind un foc.

Am lăsat-o încă puțin să doarmă și abia pe urmă am trezit-o mângâind-o:

- Valsa, hai, că peștera este foarte aproape. În câteva minute ajungem.

A deschis ochii. Avea o privire tulbure, dar și-a revenit după câteva secunde. Am ajutat-o să se ridice.

În mai puțin de zece minute eram în fata unei crăpături cu o lățime de 30-40 cm.

Mi-am strecurat capul înăuntru, dar era o beznă totală. Am intrat pipăind cu piciorul: terenul era plat și tare. Am întins mâinile și am identificat un culoar ce se afunda în beznă. După câțiva pași m-am lovit de un perete.

Peștera pe care o căutasem atât, era altceva decât văzusem în minte.

M-am întors afară. Nu avansasem decât doi, trei, metri în interior. Ce aveam de făcut acum? Cum îi voi explica Valsei inutilitatea cătărării până aici? Cel puțin aveam unde să dormim la noapte.

M-am trezit în beznă. Prin crăpătură se vedeau câteva stele. Era noapte.

Valsa dormea cu capul pe mâna mea stângă.

Mica peșteră s-a luminat ușor, cu o tentă albastră. Vedeam peretii roși de timp, cu urme gri și verzi. Mucegai. De unde venea lumina? Peretele care astupa fundul peșterii a căpătat o nuanță albastruie și parcă devenea transparent. Apoi culoarea a trecut în roșu și undeva, în spatele lui, am văzut o formă, la început nedefinită, apoi din ce în ce mai clară: un pedestal pe care stătea o sferă strălucitoare. Raze roșii ieșeau din diverse puncte, formând un evantai care-și schimba forma într-un ritm aleatoriu.

Mi-am scos ușor mâna de sub capul Valsei și m-am dus, ca în transă, spre perete. Am întins mâna dreaptă și mâna mi-a trecut prin peretele peșterii ca prin aer.

Am pășit în partea cealaltă fără nici o greutate. Era o încăpere destul de mică și puțin mai înaltă decât mine. Aerul avea un miros plăcut. Nu era nici cald, nici rece. În spatele meu, peretele arăta tot atât de solid ca orice altă stâncă.

M-a copleșit impulsul de a mă apropia de sferă și de a mă așeza în genunchi în fata ei.

Capul mi-era la același nivel cu forma luminoasă. Avea mărimea unui cap de om. Părea transparentă, ca un "cristal".

Am simțit că îmi atrage mintea, că îmi subjugă gândurile. Eram total la dispoziția sferei.

Nu știu cât timp a trecut. Poate secunde, poate zile sau ani.

Nu mai existam. Eram una cu sfera. Deodată, am văzut apărând o ceată, din care s-a desprins un chip și apoi, corpul bărbatului semi-om. Mă privea cu o senzație de fericire nemăsurată.

Era înalt, mai înalt ca toți oamenii pe care-i știam. Avea părul blond și des strâns cu o panglică aurie de-a lungul frunții late. Era înodată la ceafă, iar capetele îi atârnavă pe umeri. Între sprâncene, sub bentiță, avea un semn rotund, de o culoare închisă, ca o vânătaie. Ochii albaștri iradiau bunătate, iar gura, ușor întredeschisă, lăsa să se vadă un șir de dinți extrem de albi. Avea fata curată, fără nici o urmă de păr. Ca îmbrăcăminte purta o robă argintie, lungă și largă, care-i acoperea doar umărul stâng, trecând pe sub bratul drept, lăsat liber. În picioare avea niște sandale aurii, cu vârfurile ascutite și arcuite în sus.

M-a căutat cu privirea și, când m-a găsit, fata i s-a luminat.

- Te salut, omule! am auzit o voce clară.

Mai bine zis, am înțeles gândul arătării. Nu vorbea, gura nu i se deschisese. Îmi transmitea mintal cuvintele.

Înțelegeam perfect limba pe care o vorbea, cu toate că și de data asta, știam că nu este anglica.

Rămăsesem nemișcat. "Cine poate fi?" am gândit.

- Te înțeleg foarte bine, omule din viitor. Gândurile tale ajung la mine instantaneu. Sunt părinte al civilizației atlante, din negura istoriei tale. Am reușit să luăm legătura cu tine, cu mare

greutate. Ești ultima, ULTIMA noastră speranță. Te rog să mă asculți, să nu întrerupi legătura.

- Cum să întrerup legătura?

- Continuă să-mi privești imaginea. Lasă-te condus de cristalul din fata ta. O să încerc să te aduc în lumea și timpul nostru... Rămâi acolo unde ești și concentrează-te asupra imaginii mele. Privește-mă între sprâncene, cu atenție maximă, acolo unde vezi un disc de altă culoare decât pielea. TE ROG, FĂ ASTA!

Parcă nu mai aveam voință. Mi-am atintit privirea asupra micutului semn dintre ochii bărbatului.

Deodată am simțit că sunt absorbit de acea pată, că mă fac din ce în ce mai mic și mă soarbe în ea. Nu mai aveam trup.

Eram într-o sală mare, mărginită de coloane înalte, de un alb strălucitor. În jurul meu era un cerc format din mai mulți bărbați, îmbrăcați asemănător celui cu care comunicasem.

Mă priveau zâmbitori.

Unul singur avea părul de un alb mat, ceilalți erau blonzi sau șateni. Am început să-mi simt corpul și greutatea.

Bărbații s-au apropiat încet de mine și au început să mă pipăie. Am avut un gest de frică.

Ce s-o fi întâmplat cu Valsa?

- Lăsați-l în pace, a spus o voce în spatele meu. Nu-ți face probleme, femeia care era cu tine doarme liniștită.

M-am întors și l-am privit în ochi pe cel cu care luasem legătura anterior. Stătea lângă un pedestal pe care era o sferă de cristal, identică cu cea din peșteră.

- Cine sunteți? am întrebat.

- Suntem Marele Consiliu al Părintilor Atlantidei, iar tu ești unica și ultima noastră speranță.

Visam. Sigur, visam. Dar ce vis interesant...

Atlantida? Ce însemna asta?

- Te afli cu peste douăsprezece mii de ani în urmă față de clipa când te-ai născut. Nu te speria, a spus bărbatul văzându-mi tresărirea, n-ai înnebunit, ești în toate mintile. Cristalul te-a identificat și a stabilit că ai calitățile mintale necesare ca să

putem intra în legătură. Te rog să fii de acord, mai întâi, să te speli și să mănânci ceva, apoi vom sta de vorbă pe îndelete. Știu că ești lihnit de foame...

Ceilalti unsprezece bărbați s-au depărtat și au dispărut fiecare în spatele câte unei coloane. Am rămas singuri. Când s-o trezi, Valsa o să moară de frică.

- Îți repet: fii liniștit în ce o privește pe femeia ta. Nu putem încerca să o aducem și pe ea aici. Credem că ea nu poate călători în timp, ca tine, dar nu va ști nimic. Pentru ea, clipele trec altfel decât pentru noi. Să mergem, a spus făcându-mi semn să-l urmez.

Ne-am îndreptat spre o coloană diferită la culoare de celelalte, cu o ușoară tentă de roz și, parcă, ceva mai groasă.

- Urmează-mă, a spus bărbatul și a pătruns în substanța coloanei.

Am făcut pasul și am intrat într-o ceată rozalie.

Imediat m-am pomenit într-o piață, mărginită în cerc de case impozante, cu câte două sau trei etaje.

Deasupra, în locul acoperișului, aveau niște terase pe care se vedeau vârfurile unor plante verzi și roșii.

Fatadele erau tencuite cu alb, având din loc în loc, desene reprezentând șerpi încolăciți, în majoritate sub formă de spirală, sau cercuri secante, de diverse culori.

Câteva străzi porneau radial, formate din alte și alte case extrem de frumoase.

Cerul era senin și o atmosferă plăcută, caldută și umedă, mă înconjura.

Pe jos erau plăci de piatră șlefuită perfect, care formau desene geometrice: cercuri, pătrate, dreptunghiuri, romburi.

Bărbați, femei și câțiva copii, totți îmbrăcați cu robe divers colorate și cu capul neacoperit, treceau pe lângă noi în toate direcțiile.

Chiar sub picioarele mele, în centrul pietei, era un cerc, în interiorul căruia fusese pictat un pește enorm, de culoare albă.

- E omul delfin, prietenul nostru, a spus bărbatul. Să mergem.

A plecat cu pași lenti spre dreapta, urcând scările din piatră albă de la una din case. L-am urmat.

Nu simteam nici un fel de frică. Parcă eram la mine acasă.

În spatele ușii de metal galben, era o sală spatioasă. În mijloc se găsea o masă din piatră, iar în jurul ei erau așezate trei paturi înalte.

Picioarele sculptate reprezentau ceva, jumătatea superioară om, cealaltă jumătate, pește, iar ochii mari ai figurilor mă atrăgeau cu o putere stranie, de parcă erau vii.

Mici sfere atârinate de tavan aruncau o lumină odihnitoare ușor asemănătoare cu lumina electrică a becurilor din Orașul Galben.

De undeva au apărut trei femei albe, de o frumusețe desăvârșită, aproape goale.

Purtau doar, în jurul șoldurilor, niște eșarfe aurii, de care atârnau o multime de ciucuri lungi până aproape de pământ. În picioare aveau sandale aurii cu vârful ascutit curbat în sus. Pe cap, părul blond era ridicat în formă de turn, cu niște cerculețe aurii la distanțe egale.

Două din ele aveau în mâini câte o tavă cu farfurii din aur, iar cea de-a treia ducea un vas înalt, cu două toarte la partea superioară și fundul conic.

La îndemnul bărbatului m-am suit pe unul din paturi. Femeile au pus tăvile pe masă, iar cea care ducea vasul l-a așezat într-un suport rotund și au dispărut.

- Mă numesc Tzeo și sunt Primul Părinte al Atlantidei. Vreau să-ti multumesc că existi, că ai apărut în fine, după atâta așteptare.

- Nu înțeleg... Ce aparitie, ce așteptare?

- Am să-ti explic. Nu ne grăbește nimeni. Avem timp...

Încă.

Mi-a făcut semn să servesc ceva din farfuriile de pe masă. Erau niște mâncăruri cum nu mai văzusem niciodată: păsări întregi, cu pene colorate tipător, pești mai mici și mai mari, într-o gelatină cu irizații aurii, ouă cu coaja pictată în diverse culori. și multe fructe, cele mai multe necunoscute pentru mine.

Una dintre femei s-a întors cu două cupe transparente, dintr-un material cu irizații verzui. Le-a pus pe masă și le-a umplut cu o licoare de o nuanță cafenie din vasul cu fund conic, apoi s-a retras cu spatele.

Femeile din lumea asta erau sclave?

- Nu, nu sunt sclave, mi-a răspuns Tzeo la gândul meu.

Doar galbenii sunt sclavi. Femeile albe sunt egale bărbatilor, dar

sarcina lor este să-și dovedească toată priceperea pentru a ne servi.

Galbeni sclavi? Se întorsese lumea pe dos? Atunci negri ce mai erau?

- Am să-ti explic totul. Mănâncă, bea, odihnește-te.

Lângă masă au apărut alte două femei, având ca îmbrăcăminte doar o multime de brățări pe mâini și picioare, coliere strălucitoare atârinate de gât și la mijloc. Au început să danseze cu mișcări unduitoare, după o muzică curioasă, fremătătoare, care ne învăluia de niciunde.

Pe tavan era pictat în culori întunecate un șarpe enorm, gros și lung. Din gură îi ieșeau trei limbi ca de foc, iar pe spate i se lăteau două aripi cu nervuri.

- După cum ti-am spus, lumea noastră se numește Atlantida. S-ar putea să nu fi auzit niciodată de noi, dar suntem prima societate omenească evoluată pe această planetă, pe care noi o numim Geea. Orașul în care ne găsim, capitala lumii, se numește Atlantis și este primul oraș construit de către înaintașii noștri.

A făcut o pauză ca să bea din lichidul cu aromă puternică, ametitoare. Am băut și eu. Avea un gust dulceag.

- Planeta noastră de baștină, de unde am fugit cu mai multe milenii în urmă, datorită amenințării whronilor, se numea Atlantis. Lumea whronilor, aflată într-un sistem solar aflat la distanță destul de mică de al nostru, devenea din ce în ce mai greu de locuit, datorită deselor erupții vulcanice și a ploilor sulfuroase, astfel că ei au vrut să se mute în locul nostru, exterminându-ne.

Cu mult timp înainte descoperisem această planetă, pe care am numit-o Geea. Părintele Iehov ne-a comunicat caracteristicile și, după ce i-am modificat dimensiunile și clima, ca să o facem cât mai pretabilă vieții, a întemeiat aici o colonie.

- I-ați modificat dimensiunile?

- Da. Nu a fost foarte greu. Aveam un vechi satelit artificial, pe care l-am trimis într-un timp anterior cu mai multe milioane de ani, spre Geea, cu un unghi și o viteză riguros calculate. A lovit tangential planeta și a smuls o parte dintr-un continent, după care a rămas satelitul Geei. Este Luna, pe care o știe toată lumea așa cum arată acum. Din păcate, o întreagă specie de animale a dispărut cu acea ocazie, însă din studiile

noastre rezultase că dinozaurienii nu prezentau nici o importanță pentru viitorul omenirii, fiind, din contră, periculoși pentru ființele superioare. Trebuie să știi că unii dintre noi, cam unul din zece, avem calitatea de a călători în spațiu, aproape instantaneu. Putem să facem și salturi în timp, dar în ultimul timp, la întoarcere, au apărut disfuncții grave ale memoriei, fapt pentru care evităm, pe cât posibil, deplasările temporale. Cei care au plecat în viitor nu s-au mai putut întoarce. Ne-au trimis doar unele obiecte, care nu au fost afectate de saltul prin veacuri. Cauza o reprezintă această pată rotundă pe care o vezi între sprâncenele mele. Este urma celui de-al treilea ochi pe care-l aveau strămoșii noștri și care, în timpul deplasărilor temporale, nu se mai reface identic. Tocmai de aceea tu, omule din viitorul nostru, la care pata s-a absorbit în totalitate, poți să te deplasezi în timp fără nici un risc.

- Dar eu nu știu să pot face așa ceva...

- Poti. Sfera de cristal te-a identificat cu puțin timp în urmă și ti-a transmis telepatic rugămintea de a veni la noi în vizită.

- Dar mai sunt și alți oameni...

- Nu mai sunt. Noi am trimis sfera de mult și în diverse epoci. Este prima dată când am primit semnalul. De altfel nici tu nu ai avut până de curând aceste calități. Doar de câteva luni ti-a apărut această putere.

- De ce?

- Nu știm cum s-a întâmplat. De fapt, din punct de vedere al conformației creierului, foarte mulți oameni, aproape toți, ar trebui să poată efectua deplasări temporal-spatiale. Lobii respectivi există în creier, dar nu pot fi folosiți. Din întâmplare, cu tine s-a petrecut ceva care a determinat activarea lor. Tocmai la timp pentru noi...

- Ai mai spus de câteva ori că încă nu este târziu. Târziu, pentru ce?

- Târziu pentru timpul care ne-a mai rămas ca existență a civilizației noastre.

- Nu înțeleg...

- A fost identificată o enormă navă a whronilor aflată în drum spre Gee. Ne caută și ne vor găsi. Din păcate, noi nu-i vom putea distruge. Suntem un popor cucernic, care respectăm dorința Domnului și nu iubim violența, sub nici o formă. Căutăm să rezolvăm toate contradicțiile prin discuții și convingere. Dar,

cu wronii nu poti discuta. Ei scot imediat arma și te împroașcă cu foc. Au tot felul de arme. Diverse testări făcute în secolele viitoare, au stabilit că se va întâmpla ceva care va duce la distrugerea totală a civilizației noastre. Se pare că o să fie un val uriaș, care va mătura din existență întreaga Atlantidă, la fel cum va afecta cam toate teritoriile locuite în prezent, pe întreaga planetă. Un potop devastator. Părerea mea este că vor folosi arme și proiectile despre a căror existență nici măcar nu avem habar. Dar, în același timp cu exterminarea noastră, ceva îi va anihila și pe ei, pe whroni, deoarece nu vor lăsa nici o urmă pe Geea. Iată de ce, am hotărât să încercăm transmiterea unora din cunoștințele noastre către viitoarea civilizație, ce știm cu certitudine că se va ridica pe această planetă. Construim, în cele mai diferite locuri din lume, diverse măturii ale existenței noastre. Am lucrăm la două piramide care vor transmite informații privind dimensiunile exacte ale planetei și date despre civilizația noastră, trei complexe din piatră pentru calcularea exactă a calendarului și altele. De asemenea, suntem în stadiile de constituire a mai multe colonii în locuri ce știm că vor fi mai puțin afectate de acel potop dezastruos. Am să-ti arăt locurile respective pe harta întocmită de Pirieis, un atlant care a plecat cândva, în viitor și a reușit să ne trimită o schemă a unei părți din planetă, așa cum va exista peste mii de ani. Tocmai în acest sens avem nevoie de ajutorul tău.

- Ce trebuie să fac?

- Vrem să știm dacă tot chinul nostru nu este, cumva, inutil. Va trebui să afli dacă, în timpul tău, mult mai târziu decât perioada în care a fost Pirieis, mai există urmele noastre. Altfel, vom muri chiar inutil.

- Dar, de ce nu plecați în altă parte, pe o planetă necunoscută de wroni?

- Când ne-am transferat civilizația aici, am știut că, în această zonă a galaxiei, nu mai este nici o planetă atât de propice vieții. Am putea să plecăm cu toți pe planeta Ares, a patra planetă din acest sistem, cea cu tentă roșie vizibilă de pe Geea, sau pe Safir, a cincea planetă, dar nu mai avem timp să construim ascunzători corespunzătoare și să le modificăm atmosfera. și ar fi inutil, este prea aproape și ne vor găsi ușor. Avem acolo doar stații de urmărire a galaxiei. Mai este o colonie și pe Lumina Diminetii, o planetă aflată între noi și Soare, steaua

centrală a sistemului. Acolo îi trimitem pe băştinaşii pământeni ce nu pot fi recuperati mintal. Ei au plămânii mai puțin evoluati și atmosfera de acolo, plină de gaze toxice pentru noi, nu le face prea rău. Se obișnuiesc în câteva zile să respire acel aer. Le-am construit orașul pe vârful unui munte foarte înalt, pentru a diminua cât mai mult presiunea atmosferică teribilă de la nivelul oceanului și pentru a scăpa de cea mai mare parte a gazelor otrăvitoare, ceva mai grele. Noi, însă, nu putem trăi acolo decât în spații protejate. Spre deosebire de Lumina Diminetii, pe Ares atmosfera este mult mai rarefiată, astfel că nu pot trăi în spațiu liber nici măcar băştinaşii de pe Gee.

- Am înțeles că vă deplasați instantaneu, deci nu contează o anumită zonă.

- Este adevărat, dar ti-am explicat că doar o mică parte din noi au această posibilitate. Ar însemna să-i trădăm pe ceilalți, să fugim ca niște lași. Așa ceva este inacceptabil. Mai bine murim cu toți, decât să trăim cu moștenirea unei crime. Când am venit aici, navele noastre piramidale, aveau în centru, în punctul de propulsie, pe toți cei apti de saltul în spațiu. Efortul lor mintal comun îi transporta și pe ceilalți, aflați în navă. Din păcate, ne-am lăsat pe tânjală, condițiile de aici fiind excelente pentru noi și navele s-au distrus în atâtea milenii de nefolosință. Acum nu suntem suficient de mulți pentru a putea construi și dirija astfel de nave. Nu suntem în stare să facem decât niște nave mici, care pot transporta doar unul sau, cel mult, câțiva oameni. Pe acestea le folosim numai pentru deplasări în diverse locuri pe planetă, sau până la stațiile exterioare de pe Lumina Diminetii, pe Ares și pe Safir, precum și pe un satelit al celei de-a șasea planete, Nepto, cea mai mare din sistem. Haide, mai bea niște ambrozie și gustă din minunățiile culinare ale soției mele.

Eram deja sătul. Mâncasem și băusem cât pentru un an. Mi-era somn.

- Dă-mi voie să te conduc în sala de dormit, a spus Primul Părinte și m-a invitat cu un gest să-l urmez. Vom mai sta de vorbă și mâine.

Ce-o face Valsa singură?

- Fii liniștit, ni-a răspuns Tzeo la gândul interceptat, te vei întoarce la femeia ta în secunda imediat următoare aceleia în

care ai plecat. Nu va ști nimic. Pentru ea timpul are alte coordonate...

Adică tot ce mi se întâmpla era întins doar pe timpul unei secunde?

și, totuși, dacă era un simplu vis? și, mai ales, cât de real putea să pară...

C A P I T O L U L 14

O muzică tânguitoare, abia auzită, a reușit totuși să mă trezească.

Eram întins pe un pat, între niște perne mari, pufoase, acoperite cu un material de un alb strălucitor, plăcut la pipăit. În picioare, lângă mine, stăteau două femei albe, iar în spatele lor, la marginea peretelui, erau așezate în genunchi trei galbene cu părul de un negru-albăstrui.

Iar eu, în vârful patului. În lumea mea nu aveam voie să stau așezat în fata galbenelor. Îmi plăcea în Atlantida. Dacă ar fi fost și Valsa de fată, n-aș fi avut nimic împotriva să rămânem aici.

Una din femeile albe a așezat pe un pedestal scund un lighean cu apă frumos mirositoare, iar cealaltă a început să-mi tamponeze corpul cu un burete moale. M-am lăsat pe mâinile lor. Ce picioare murdare avusesem...

Apoi, una din galbene s-a apropiat, întinzând o placă de metal subțire.

Prima femeie albă a luat-o și mi-a pus-o în față. Era o oglindă. Am fost, pe moment surprins: în locul părului rar cu care eram obișnuit, aveam pe cap o claie deasă, neagră și ușor buclată.

- Stăpâne, a spus femeia, te rog să ne permiti să-ti curățăm dintii.

A luat un obiect cu niște fire la un cap și l-a muiat într-o pastă roșie, pe care mi-a întins-o pe dinți și a frecat ușor cu pământul. Avea un gust și o aromă extrem de plăcută, nemaîntâlnită. Moma ar fi fost geloasă foc, ea, care își râcăia

dintii cu unghiile în fiecare zi pentru a rămâne albi și frumoși. Trebuia să-i duc reteta și lui Valsa.

Între timp, o altă galbenă s-a apropiat cu o cupă, din care femeia albă mi-a dat apă să-mi clătesc gura.

A treia galbenă a adus o robă argintie. Când să o întindă, s-a împiedicat și era cât pe ce să cadă. Una din femeile albe i-a tras o palmă răsunătoare.

Ce-mi plăcea. Mă răzbuna pentru toti anii de supunere.

Am zâmbit.

- Stăpâne, va fi pedepsită, a spus femeia albă ajutându-mă să îmbrac roba, în timp ce galbena ieșea mergând cu spatele, privind în pământ.

În picioare mi-au pus niște sandale cu vârful ascutit, ușor curbat, foarte comode.

M-a rugat să înclin capul și mi-a legat pe frunte o bandă lată, aurie. Era subtire și foarte maleabilă, dar extrem de rece. În câteva secunde a luat temperatura pielii, în așa fel încât n-am mai simțit-o.

Perdeaua de un argintiu strălucitor care acoperea un perete s-a dat de-o parte și Tzeo s-a apropiat cu pași rari.

- Arăți ca un adevărat atlant, omule. Chiar o să-mi pară rău când te vei întoarce în timpul tău.

- Multumesc.

- Să mergem, a spus Primul Părinte făcându-mi semn să-l urmez.

După ce am coborât câteva trepte din piatră albă, străjuite în lateral de statui dintr-un material argintiu, strălucitor, reprezentând niște pitici cu burta enormă și sexul atârănând până aproape de pământ, am pornit, unul lângă altul, spre o clădire cu un singur etaj, dar foarte înaltă, aflată în partea dreaptă.

Avea de-o parte și de alta a treptelor de la intrare câte o statuie a unei păsări mari, cenușii, cu ghiare lungi și încovoiate, cu un cioc curbat și aripi largi, străbătute de nervuri groase.

Am urcat și, după ce am trecut printr-un hol, ni s-a deschis în față o încăpere înaltă și rotundă. Toată circumferința era plină de statui, sau ce or fi fost, din același material argintiu, reprezentând oameni și animale.

- Aceasta este Casa Memoriei Timpului. Te-am adus aici pentru a-ti explica câte ceva din istoria noastră. Uite, aici este

Tzeo, întâiul Prim Părinte al Atlantidei, strămoșul meu direct. El a reușit pentru prima oară saltul în spațiu, practic cu o viteză infinită. Este puterea gândului, viteza gândului, de care ti-am mai spus. Tot el a fost cel care ne-a învățat cele cincisprezece Legi și care a inventat oricalcul.

- Ce este... oricalcul?

- Vezi materialul din care sunt făcute statuile? Pare a fi un metal. Nu? Acesta este oricalcul, un metal realizat din transmutația atomilor, cu puterea psihicului. Putini dintre noi pot face acest lucru, dar cei care-l fac, răspund cu viața pentru ceea ce construiesc. Metalul pe care-l vezi nu va mai exista în timpul tău și nici nu vei găsi urmele lui. După moartea celui ce l-a gândit și generat, dacă nu are moștenitori de sînge, care să preia răspunderea existenței oricalcului făcut de cel plecat, după un timp mai scurt sau mai lung structura internă se distruge și se transformă în atomii initiali. Uite, vezi în margine o movilă de nisip? Acolo a fost statuia lui Prometo, băștinașul de pe Pământ care a încercat acum două sute de ani să fure de la noi rețeta focului lichid, dar a fost prins și supus la cazne, până a murit. Statuia, în mărime naturală - avea cam trei metri înălțime, s-a distrus acum o lună. Holo, cel care o făcuse, a murit și nu a avut nici un moștenitor. Acum așteptăm să vină din orașul Troi un om cu putere, care să preia moștenirea și să o refacă... Măcar pentru timpul în care vom mai exista.

- Statuile astea urâte ce reprezintă? am întrebat apropiindu-mă de un grup de fiinte hidoase, cu capul disproportionat de mare având forma unui triunghi cu vârful în jos, cu niște cornite încovoiate și foarte ascutite, cu ochii enormi, holbati, cu mai multe fatete. Aveau dintii ca un fierăstrău ieșind printre buzele groase, întredeschise. Degetele se terminau prin unghii lungi și tăioase. În spate le atârna câte o coadă solidă, cu un șir de excrescente triunghiulare așezate longitudinal.

- Sunt whroni. Au fost luați prizonieri când o navă de-a lor, navă în formă de disc, a eșuat pe planeta Chita, planeta de origine a sclavilor galbeni.

- Cum au ajuns galbenii sclavi? În timpul meu...

- N-au fost sclavi dintotdeauna. Atunci când am descoperit planeta Chita, aveau o cultură primitivă, sau, mai bine zis, nu aveau nici un fel de cultură. Am trimis o echipă de învățați care

să-i ajute. La început i-au privit ca pe niște zei, dar după câteva secole, au organizat o revoltă pentru a-i omorî pe toți emisarii noștri. Am fost nevoiti să le atenuăm instinctele războinice și să le dezvoltăm dependentă față de noi. Așa au devenit sclavi. Este adevărat că, rareori, câte unul din ei are reacții necontrolabile. Pe acela îl exilăm într-un loc aflat la mare depărtare de Atlantida, în partea cealaltă a Apei celei Mari. Avem informații că, în acel teritoriu, precum și pe niște insule alăturate, au reușit să-și organizeze un început de societate culturală specifică, dar îi lăsăm în pace. Le dăm șansa să rămână în viață și atunci când noi vom dispărea...

- Există în timpul vostru și negri?

- Vezi tu, a spus Tzeo zâmbind, negri au existat pe Geeu cu mult înainte de venirea noastră. De fapt, ei sunt originari de pe această planetă. Dar, întrucât nu au ajuns încă la un stadiu superior de inteligență, noi îi folosim doar ca animale de tracțiune. Avem cai, dar pe aceștia îi utilizează pentru călătorii cei care nu pot face salturi. Negri sunt de două rase: ori foarte înalți, pot atinge și de două ori înălțimea noastră, acoperiți cu o blană cafenie, ori mici de tot, nici cât jumătate din noi. Au creierul subdezvoltat și graiul neevoluat. Nici mintal nu ne putem înțelege cu ei. S-ar putea să evolueze în timp, dar nu foarte repede.

M-am oprit lângă statuia unui bărbat cu părul lung până la brâu. Era foarte înalt și lat în umeri. Mușchii i se reliefa exagerat de mari.

- Este Golia, unul din cei mai puternici atlanti. A fost pedepsit cu trimiterea fortată în timp, deoarece a pus mâna, de mai multe ori, pe femeile altora. La noi nu există altă pedeapsă majoră, iar pedepsele minore sunt cele care opresc de la activitate pe diverse perioade. E un chin pentru un atlant să nu facă nimic. A doua oară nu mai greșește.

- Cu ce vă ocupați?

- În funcție de capacitățile psihice și fizice, fiecare face o muncă cât mai utilă colectivității, acolo unde este nevoie. Asta poate merge până la suprema utilitate.

- Ce e asta? Ce înseamnă?

- Atunci când se construiește o clădire nouă, fundația este prevăzută cu un pilon central. În interiorul lui se așează o femeie din familia proprietarului, în jurul căreia se produce acumularea

de oricalc. Asta dă certitudinea că această construcție va dăinui cel puțin trei secole după moartea constructorului, chiar dacă nu se găsește cineva care să-i preia moștenirea. Este o descoperire a lui Manol.

- Le ziditi de vii? Dar asta e groaznic...

- Nu! Groaznic este atunci când se oferă mai multe candidate la inițierea construcției. În acest caz, se procedează la o analiză psihică, iar cele care pierd, se auto-exilează. Doar cea care câștigă primește tot respectul și considerația.

- Și bărbatii?

- Suprema utilitate a noastră era, până în urmă cu câțva timp, de a face saltul în capul celălalt al galaxiei, un drum fără întoarcere. Acolo există o colonie atlantă la fel de veche ca a noastră. Din păcate, ei nu au capacitatea de a efectua saltul, așa că singura posibilitate a unui contact este din partea noastră. Însă, cum știm că civilizația noastră va dispărea, am construit un far, una din piramidele despre care ti-am vorbit, aproape de centrul lumii, pe malul unui fluviu pe care o să ti-l arăt pe hartă. Este cea mai importantă construcție a noastră, în care nu am folosit deloc oricalc. Blocurile de piatră le-am ridicat prin levitație dirijată. În centrul geometric al acestei piramide am înscris, pe un cristal, istoria și date despre cunoștințele noastre, care vor putea fi relevate de mintea superioară a celor care vor trăi pe Geea după milenii. Unul din aceștia, ești tu. Atunci când, vreodată, frații noștri din partea cealaltă a galaxiei o să reușească călătoriile astrale, vor găsi, după acest far, urma noastră. Noi credem că aceste construcții sunt, practic, indestructibile cu trecerea timpului, dar, aici avem nevoie de ajutorul tău, vrem să știm dacă ele mai există. Au plecat mai de mult, aproximativ în timpul tău, doi Părinți, dar nu am primit nici un semn de la ei până în prezent. Se pare că li s-a întâmplat ceva rău.

- Au murit?

- Nu știm. Oricum, ei nu mai puteau face regresie temporară, dar urmau să trimită niște comunicări, care... Nu au sosit. E posibil să fie morți. Am încercat și cu sfera timpului, dar nu au răspuns la nici un apel.

- Din ce cauză drumul în cealaltă parte a galaxiei este fără întoarcere?

- Nici un emisar nu s-a mai întors. Nici în timpul din care a plecat, nici în alt timp, sau nu am putut noi să-l identificăm. Este ceva în legătură cu pata asta de deasupra sprâncenelor, rămășita celui de-al treilea ochi.

- Acesta e peștele pe care l-am văzut și în centrul pietei? am întrebat apropiindu-mă de o statuie.

- Este omul-delfin. O ființă inteligentă de pe planeta Poseido, care s-a aclimatizat destul de bine aici. Ne înțelegem și ne ajutăm reciproc. Omul delfin nu poate trăi decât în apă. Noi îi dăm produse obținute la suprafață, iar ei ne dau bogății din adâncul apelor. De asemenea, însotește și dirijează corăbiile noastre pe oceane. Este o cooperare benefică pentru totii. Comunicăm doar mintal cu ei.

- În timpul meu, nu cred că mai există. Nu am auzit nimic despre așa ceva.

- Este o problemă la care poți să stabilești răspunsul când te vei întoarce în viitor. S-ar putea să mai existe descendenți de-ai lor, dar să nu fi aflat tu. Ai cunoștințe destul de limitate, dar nu pentru că nu ai avut capacitatea să înveți, ci datorită unui flux informational extrem de slab, în care ai trăit. Te vom ajuta să treci peste acest handicap.

- Voi face fată?

- Sigur! Creierul tău este ca un burete uscat, dornic de umezeală. Și, mai ales, ce vei învăța de acum înainte nu vei mai uita, până la moarte.

- Dar, a uita e omenește...

- E adevărat, dar afirmația este valabilă pentru totii oamenii, înafară de noi. Cei care putem face salturi, avem încă o caracteristică: tinem minte absolut tot, nu putem uita nici cel mai mic amănunt, de la vârsta de aproximativ un an și până la moarte. Nici tu nu vei mai uita nimic, din momentul când ai căpătat capacitățile superioare ale creierului. Dar, va trebui să înveți să te folosești de toate aceste avantaje.

- Vreau să învăț. Când încep?

- Măine vei face cunoștință cu școlarul. Azi vom merge prin Atlantis, să-ți arăt împrejurimile.

L-am urmat în afara clădirii și am remarcat că pe străzi erau doar câțiva trecători. Mergeau cu capul sus, calmi. Parcă nu așteptau un război astral.

Chiar nu le păsa deloc?

- Le pasă, mi-a răspuns Primul Părinte la gândul meu nerostit. Dar este de demnitatea lor să nu lase să se vadă. Dacă ai încerca să intrii în mintea lor, ai vedea ce furtună găsești. Eu, noi, cei mai multi, ne-am obișnuit cu ideea asta.

Am lăsat în stânga clădirea albă în care sosisem în lumea asta.

- Aici e un templu? I-am întrebat pe Tzeo.

- Nu, este sediul în care se fac întrunirile Marilor Părinti. Noi nu avem temple. Templul este în sufletul nostru...

Am străbătut o stradă radială, depășind șase sau șapte alei concentrice.

- Orașul este construit în jurul pietei centrale, a spus Tzeo. Acum vom ajunge la primul zid, din cele trei care înconjoară orașul. Este paza noastră contra animalelor sălbatice și a indigenilor negri care ne mai atacă din când în când. În general evităm să omorâm pe cineva. Dumnezeu ne-a dat la totă viață ca să ne bucurăm de ea, nu pentru a o distruge. În cele mai multe cazuri îi anesteziem mintal sau îi exilăm pe Lumina Diminetii. Rareori, doar în cazuri de mare excepție, suntem obligați să-i evaporăm.

- Să-i evaporati?

- Da. Este singura noastră armă, în afară de levitație și anestezie mintală. De obicei îi ridicăm puțin de la pământ și nu mai pot face nimic, dar, în cazurile critice, ne concentrăm asupra creierului lor și-i creștem temperatura până când moleculele de apă se evaporă brusc și provoacă moartea instantanee. Repet, evităm pe cât posibil această alternativă. În mod normal, o simplă transmisie mintală le atenuează instinctul de atac până la dispariție. Apoi îi trimitem înapoi, în mediul lor.

- Arme nu aveți?

- Aproape deloc. Arma noastră principală este gândirea. Avem doar niște emitătoare de săgeți energetice, dar le folosim numai pe alte planete, în cazul în care suntem atacați de vietuitoare necunoscute, nemaiaivând timpul necesar de a le sonda creierul. De aceea vom fi distruși de whroni. Dumnezeu ne-a învățat să ne iubim... Să iubim tot ce este viață.

- Dumnezeu? Aveți și voi Dumnezeu?

- Spiritul suprem, spiritul galactic, spiritul universal. Forta totală.

-În timpul meu, mai bine zis, în anii anteriori mie, existau arme foarte puternice. O astfel de armă a distrus lumea dinaintea mea...

I-am povestit, în câteva cuvinte, ceea ce știam despre Explozie.

- Da, cred că este vorba de un război pe întreaga planetă, purtat cu arme foarte puternice, e adevărat, dar construite pe Gee, a spus Tzeo după câteva secunde de gândire. Mă speriasem că ar fi ajuns iarăși whronii...

Între timp ieșisem din oraș, printr-o poartă pe care era sculptat un frumos cap de femeie, al cărui păr era format dintr-o multime de șerpi încolăciți.

De cealaltă parte a zidului se întindea o câmpie plină cu diverse culturi agricole. Un drum pietruit cu dale albe, bine șlefuite, ducea la o construcție piramidală care sclipea în lumina soarelui aflat aproape de zenit.

- Este baia creierului pentru oamenii ce nu pot face saltul. În centrul geometric al piramidei se află o încăpere în care periodic locuitorii orașului petrec un anume timp, destul de scurt, timp în care energiile vitale ale cosmosului se concentrează asupra creierului lor. Acest fapt are un efect benefic asupra tensiunilor nervoase acumulate în activitățile zilnice. Noi, cei care facem saltul în timp, ne-am construit din oricare mici piramide în locuințele noastre, în care petrecem câteva minute în fiecare zi.

- Văd că piramida este corpul geometric cel mai des întâlnit...

- La noi, da. Asta tine de cultura fiecărei specii. Spre exemplu, whronii folosesc ovoidul și discul lenticular.

- Chiar nu pot fi distruși acești whroni?

- Nu. Nu încă... Cred că le va putea tine piept doar o cultură bazată pe domnia fortei, o societate care să nu aibă retineri în construcția de arme cât mai puternice. Păcat că voi v-ați distrus civilizația... De fapt, iată unde poate duce escaladarea construirii de arme din ce în ce mai mari și mai distrugătoare...

Tzeo, Primul Părinte, a continuat să meargă în tăcere. Câteva femei atlante au trecut pe lângă noi urmate de niște galbene. Ne-au salutat cu plecăciuni. Tzeo a înclinat ușor capul. L-am imitat.

Am făcut loc la două căruțe destul de mari, trase de câte trei cai. Erau încărcate cu snopi de grâu.

Aveau roțile din lemn, mari, cu câte cinci spite groase.

Piramida era construită din oricalc. Am intrat și am urcat niște scări, apoi am trecut printr-un culoar și am ajuns într-o cameră emisferică. În mijloc era un pedestal pe care stătea întinsă o femeie.

De-o parte și de alta așteptau câțiva bărbați și femei.

Fiecare s-a suit pe pedestal și au stat nemișcați câteva minute.

Când mi-a venit rândul, Tzeo m-a împins ușor de umeri până în centrul sălii. M-am întins și Tzeo mi-a spus să închid ochii și să nu mă gândesc la nimic. Am simțit că un fluid căldut mă înconjoară dându-mi o senzație de liniște și fericire. După câteva minute m-a atins ușor pe umăr și am coborât. Parcă aveam în vene alt sânge. Mă simteam mai puternic și, parcă eram mai ușor.

Am ieșit din piramidă și Tzeo m-a dus în direcția contrară orașului. Am intrat pe un drum lateral, mărginit de câmpul plin de plante. După câteva sute de pași am ajuns la liziera unei păduri cu copaci înalți și rari. Pe sol creșteau niște plante cu frunze roșietice, lungi și cu nervurile foarte reliefate. Câteva gâze bâzâiau neobosite. Tzeo m-a dirijat spre o poiană în mijlocul căreia era un disc de piatră șlefuită, cu un diametru de doi-trei metri.

- Te voi învăța să-ti dirijezi zborul, a spus Primul Părinte făcându-mi semn să trec în centrul discului. Gândește-te la corpul tău fizic. Simți că se face din ce în ce mai ușor? Simți că poți pluti în aer?

M-am concentrat și, la un moment dat, mi-am dat seama că tălpile nu se mai sprijineau pe piatră.

Eram în aer. Zburam.

Am făcut câteva mișcări pe distanțe scurte, în mai multe direcții și, deodată, am căzut cam de la o jumătate de metru înălțime pe iarba frumos mirositoare. M-am lovit așa cum se întâmplase în pivnita cu isvorul din Orașul Galben.

Oare asta fusese și atunci? Puteam de mai mult timp să zbor prin aer și eu nu știusem...

Tzeo s-a apropiat și m-a sprijinit să mă ridic.

- Nu te speria, o să înveți repede să-ti controlezi perfect creierul.

CAPITOLUL 15

După trei zile reușisem să mă ridic până la o înălțime unde vânturile erau foarte puternice, iar respirația mi se îngreuna datorită rarefierii aerului. Primul Părinte mă lăuda de câte ori eram împreună, pentru felul în care avansam cu învățarea istoriei și a obiceiurilor atlante, precum și pentru modul în care începusem să-mi controlez posibilitățile psihice deosebite care mi se relevau. Îmi părea bine că lumea din care proveneam era reprezentată de un magnific specimen, unul așa ca mine, nu de cine știe ce nenorocit de galben, de semi-om sau poate chiar de un sclav.

Începusem să-mi rad barba și mustățile cu un cutit foarte mic, din oricalc, extrem de ascutit. O pomadă cu un miros plăcut, dulceag, îmi era întinsă pe tot corpul în fiecare dimineață și seară de către două femei care-mi fuseseră oferite ca însoțitoare de Părintele Zalmox. Părul îmi creștea într-un ritm neobișnuit.

Aveam și două slave galbene, pe care-mi făcea plăcere să le agasez, dându-le diverse sarcini, de cele mai multe ori inutile, doar în ideea de a mă răzbuna pentru anii când eram un amărât de semi-om.

Oare era corect să mă comport așa? Un atlant veritabil nu ar fi provocat neplăceri nimănui, fără un motiv foarte întemeiat. Numai că eu aveam acel motiv foarte întemeiat: anii de supunere. și, de altfel, nici nu eram atlant. Dar ce eram?

Lecțiile cele mai grele au fost cele de generare a oricalcului.

Am început cu mici forme geometrice, care nu semănau deloc cu ce-mi propuneam. Cu timpul, am învățat cum să stabilizez materialul și să realizez din ce în ce mai corect dimensiunile și formele pe care mi le imaginasem inițial în minte.

Satisfacția cea mai mare am avut-o când Tzeo și Zalmox m-au atins încet pe umăr, ca felicitare privind generarea primei piramide personale.

Era un obiect cu baza dreptunghiulară și înălțimea puțin mai mare de un metru și jumătate, în centrul căreia stăteam chircit, având în față o fereastră transparentă circulară prin care puteam să văd ce se află lângă mine și prin care intram și ieșeam.

Reprezenta singura posibilitate de a călători în vidul interplanetar, pentru a face saltul în spațiu și timp.

Primele salturi au fost scurte, în jurul Atlantisului.

Apoi, Tzeo mi-a indicat direcția și distanța până la Colmec, un orașel aflat de partea cealaltă a mării, spre apus. Acolo era principalul centru de colectare al aurului din toate excavatiile din zonă, la care, sub conducerea câtorva atlanti, lucrau mai mulți muncitori, bărbați și femei, galbeni.

Am plutit până la circa 10 metri deasupra unor construcții cu pereții din piatră, fără etaje și terase. Aveau acoperișuri înclinate, din bucăți de lemn lipite una lângă alta. Doi atlanti care stăteau în mijlocul pietei centrale, mi-au făcut semn că pot coborî fără grija de a lovi pe cineva. Am aterizat cu o zdruncinătură destul de puternică lângă ei și am ieșit târâș din piramidă.

- Bine v-am găsit, am spus ridicându-mă în picioare și înclinând capul.

- Bine ai venit. Cine ești?

- Mă numesc Alec, sunt un om din viitor.

- Din viitor? S-a realizat, deci, dorința lui Tzeo?

- Da, el m-a ajutat să fac saltul...

- Fii binevenit! Eu mă numesc Manito.

- Iar pe mine, mă cheamă Evockqo, a spus cel de-al doilea atlant. Vrei să vizitezi exploatrile?

- Nu pentru asta am călătorit până aici. Învăț cum se dirijează piramida personală, dar mi-ar face plăcere să văd și...

- Bine că nu ai venit ieri... Am fost atacați de băștinași. Din păcate a trebuit să anihilăm fizic câțiva. Vrei să-i vezi? Am să-i transmit lui Tzeo că mai rămâi la noi, o zi, două...

- Dacă nu vă deranjez?

M-au invitat să-i urmez într-o clădire din cărămidă roșie, o hală mai mult lungă decât lată. Poarta din lemn, ce avea sculptată emblema unui șarpe cu pene, era întredeschisă și înăuntru nu se vedea lumină. Când am intrat, unul din atlanti a atins un obiect aflat pe perete și micile sfere atârinate de tavan

au început să emită acea lumină odihnitoare pe care deja o cunoșteam.

Pe jos, aliniate lângă unul din pereti, se găseau patru trupuri.

Fuseseră niște bărbați foarte înalți, cu mâinile disproporționat de lungi și palmele foarte late. Pielea întunecată, acoperită cu o blană încâlcită, cu tentă maronie, era străbătută de riduri sub formă de solzi.

Aveau ochii mici, adânciți în orbite și departați, o frunte strâmtă și arcade proeminente. Părul de pe cap era lung și des, de culoare foarte închisă.

Unul dintre trupuri avea capul întors într-o parte, lăsând să se vadă în ceafa lipsită de păr, un al treilea ochi, mic și rotund, acoperit incomplet, de o pielită roșiatică. Pe gât le crescuse un guler din piele de o nuanță rozalie. Labele picioarelor erau mari și trandafirii, iar călcâiele păreau prelungite cu un deget lat și gros, ușor ridicat. Pe fese și pe abdomen, părul era mult mai rar și mai scurt.

Lângă cadavre stăteau întinse două reptile cu șase piciorușe, care au ridicat capul și ne-au privit, cu ochi din care mi s-a părut că emană o tristete sfâșietoare.

- Sunt animalele băștinașilor, a spus Manito. Le-au dresat să-i urmeze, iar acum nu mai vor să mănânce și să bea apă. Practic se sinucid. Nu avem ce să le facem. Ne pare rău... Puteau fi utile să ne conducă la refugiul băștinașilor. Aveau legate de gât și de picioarele din față hamuri din fâșii de piele înodate. Trebuie să-l găsim, întrucât au reușit să răpească, până să intervenim noi, trei sclave și un sclav care lucra pe câmp, ceva mai departe.

- Vrei să ne însoțești în expediție? a întrebat celălalt atlant.

- Credeti că se poate? Ar fi interesant...

- Singura rugămintă este să nu te depărtezi de noi.

- Promit.

- Bine, hai să mergem la masă și la noapte vom porni.

Mergeam în tăcere, prin pădurea deasă. Eram încolonați, unul în spatele altuia. Primul era Manito, urmat de patru sclavi, apoi eram eu, iar în spatele meu era un atlant pe care-l întâlnisem cu o seară înainte, la masă.

Se numea Quetzalco și avea brodat pe togă un șarpe cu pene. După el mai mergeau cinci sclavi, șirul fiind încheiat de Evockqo.

Cu toate că deasupra pădurii era lună plină, abia se vedea la câțiva metri.

Înainte de plecare stabiliseră că nu vor provoca anihilare totală decât în cazuri de excepție. Vroiau să acționeze doar pentru adormirea băștinașilor până găseau sclavii furati.

Manito ținea într-o mână lesa unei reptile. Reușise inducerea în creierul neevoluat al acesteia, să efectueze mișcarea pe drumul invers făcut la venirea în satul atlant. Reptila mergea încet, astfel că aveam timp să ne ferim de crengile și lianele încolăcite la tot pasul.

În cealaltă mână Manito avea un cutit foarte lung și extrem de ascutit, cu care tăia lianele.

Umezeala rece din atmosferă îmi îmbibase roba. Ce fericiți erau galbenii, care aveau numai o cârpă prinsă în jurul soldurilor.

Sandalele rupeau din când în când crengutele căzute pe pământ.

Avansam destul de încet. Cred că era spre mijlocul nopții când Manito s-a oprit. Ne-a transmis mintal să venim lângă el. Era în spatele unui tufiș.

Toată conversația care a urmat a fost făcută fără voce, mintal. Începusem să înțeleg repede și corect tot ce se transmitea în acest mod.

- Am senzația că aici, în față, se află fiinte.

- Da, sunt pe puțin douăzeci, din care doar unul este treaz, a spus Evockqo.

- Spre dreapta sunt cele patru creiere galbene. Mi se pare că au atipit, a adăugat Quetzalco.

- Îl adormim pe băștinaș și rezolvăm treaba, ne-a transmis Evockqo.

- N-ar fi bine să-i transferăm pe toți băștinașii în alt tinut? Scăpăm astfel definitiv de amenințarea lor, a spus Quetzalco.

- Numai să nu fie și alții ceva mai departe, sau în altă direcție. Era bine să fi procedat mai de mult la treaba asta, a spus Manito.

- Cred, Manito, că ești cel mai în măsură să faci o piramidă care să-i cuprindă pe toti băștinașii. Lucrezi cel mai rapid dintre noi, a spus Quetzalco.

- Bine, eu mă ocup de piramidă iar voi controlati bine toate creierele lor, să fim siguri că vor dormi cel puțin câteva ore.

Evockqo și Quetzalco s-au depărtat încet printre liane, iar Manito s-a retras în spatele grupului, s-a așezat pe pământ cu picioarele încrucișate, cu palmele pe genunchi și cu ochii închiși. Urma să înceapă generarea piramidei. Eram curios cât de mare o va face, pentru a putea transporta douăzeci de trupuri, plus atlantul generator.

Liniștea era întreruptă, din când în când, de trecerea unor păsări.

Dinspre lăcașul băștinașilor nu se auzea nimic.

Cred că au trecut cel puțin zece minute, când în fata noastră s-a auzit un fâșâit și am identificat gândul lui Quetzalco:

- Vedeti că vin cei patru sclavi.

Lianele s-au dat la o parte și un sclav galben s-a apropiat târâș de noi. A fost urmat imediat de cele trei sclave. Erau în pielea goală și am observat pete închise la culoare în diverse locuri ale corpului.

- E sânge, mi-a citit gândul Evockqo. Au fost bătute și violate. Trebuie să luăm măsuri pentru a nu da naștere la niște mici monștri.

Între timp, copacii și boschetele din fata lui Manito începuseră să se vadă ca într-o ceată, dispărând pe rând încet, încet, până când terenul a rămas liber și razele lunii au pătruns până la noi. Manito pregătise locul de generare a piramidei, un cerc cu raza de circa zece metri. O ceată subtilă și ușor fosforescentă s-a format în fata lui, după care au început să se vadă baza și laturile piramidei. Creierul lui Manito era opac la orice semnal din exterior, tot timpul cât genera oricalc.

Evockqo și Quetzalco au teleportat trupurile băștinașilor în interiorul piramidei, iar Manito ne-a făcut un semn cu mâna și a pătruns și el în aceasta. După câteva secunde, s-a ridicat de la pământ fără nici un zgomot, dispărând în înaltul cerului, ca o săgeată luminoasă.

Am ajuns în Colmec dimineata și ne-am spălat de mizeria drumului. Apoi am mâncat niște fructe cu gust acrișor, dar foarte sătioase și ne-am luat la revedere.

- Dacă mai vii cândva la noi, îți promitem că o să mergem împreună la colonia noastră din Inkamaya. Este un oraș superb, dar mai mic decât Atlantis. Se află spre sud, la malul unui lac, aproape de culmile unor munti înalti. O să-ti placă!

Piramida mea mă aștepta în centrul pietii.

Am intrat în ea și, după ce m-am rotit de două ori deasupra așezării, în semn de salut, am dirijat-o spre est, în direcția Atlantisului.

- Te-ai întors tocmai la timp, pentru a participa la o sărbătoare a nașterii, a spus Primul Părinte Tzeo, făcându-mi semn să urc cele câteva trepte pe estrada ridicată în mijlocul pietei.

Lăsasem piramida într-un hambar și trăsesem ușile enorme, dar foarte ușoare. În Atlantis nu se puneau lacăte sau alte feluri de încuietori, întrucât nu exista riscul de a dispărea un obiect, oriunde ar fi fost lăsat: în mijlocul străzii sau în altă parte. Era bine totuși, ca piramida să fie ferită de ploile ce cădeau periodic, ploi foarte utile pentru curățarea prafului.

În mijlocul estradei era așezată o statuie din oricalc strălucitor.

Reprezenta o femeie de o frumusețe desăvârșită, în poziția șezând. Avea spatele ridicat la aproximativ 45 de grade. Tinea picioarele ușor desfăcute. Părul buclat era răsfirat în jurul capului, ca niște raze. Avea sânii mari, cu sfârcuri proeminente.

În locul burtii era o concavitate vopsită într-un roșu puternic, străbătut de mici sclipiri gălbui.

Pe brate și în jurul gâtului avea brățări din metal galben, ca niște șerpi încolăciți. Din gură îi ieșea drept în sus o limbă lunguiată și ascuțită la vârf, ușor despicată.

- Este Salonays, fiica Spiritului Suprem, zeita cea bună, a spus Tzeo așezându-se în genuchi. Am să-ti povestesc altădată cum a dat ea naștere poporului nostru.

În jurul estradei începuseră să se strângă bărbați și femei atlante. Mult mai în spate, în dreptul străzilor, stăteau grupuri de sclavi și sclave galbene.

De undeva, deasupra noastră, a apărut o piramidă care s-a lăsat lin lângă estradă. Din ea a ieșit un atlant tânăr, purtând în brate o femeie. Era îmbrăcată cu o robă scurtă, extrem de subțire și aproape transparentă, de culoare portocalie. Avea burta umflată, iar pe părțile posterioare ale robei se vedeau pete de culoare închisă.

Atlantul s-a urcat cu pași lenti pe estradă și a așezat trupul femeii deasupra statuii, cu fata în sus și picioarele desfăcute. A rămas lângă ea cu bratele încrucișate pe piept. Capul i se mișca dintr-o parte în alta.

Femeia avea ochii întredeschiși și pe chip i se putea vedea un amestec între fericire și suferință. Era gravidă. Din când în când, din sex i se scurgea un lichid aproape incolor, cu mici firicele roșii, care se prelingea în concavitatea din burta statuii.

- Când femeia va naște, a spus Tzeo încet, noul atlant va fi și fiul zeitei, întrucât va vedea lumina soarelui din burta lui Salonnax. Va fi puternic și va putea genera oricând, la fel ca tatăl său.

Viitoarea mamă avea spasme puternice. Nu simteam scârbă, ci doar milă, văzând-o cum se chinuie. Trei atlante au urcat pe estradă. Una a pus la picioarele statuii un lighean cu un lichid mov, având un miros puternic, ușor neplăcut. Aburii care se ridicau din lighean îmi spuneau că lichidul este fierbinte.

Celelalte două atlante au încadrat femeia, care începuse să geamă din ce în ce mai des.

- De unde știi că va fi băiat?

- Omule din viitor, cunoștințele noastre sunt mult mai mari decât crezi. Putem hotărâ sexul copilului înainte ca viitoarea mamă să rămână însărcinată. Eu nu știu exact care este procedeul, asta este treaba sotiilor noastre, dar extrem de rar nu dă rezultatele scontate. Tine de o învățătură care și-o transmit de la mamă la fiică de mii de ani. Noi, bărbații, nu ne-am implicat niciodată în problemele astea.

Femeia avea dureri din ce în ce mai dese și mai intense. Primul Părinte s-a apropiat de ea și i-a depărtat puternic picioarele. Atlanta a luat lichid din lighean cu o cupă și a turnat între picioarele femeii.

Tzeo parcă și-a introdus degetele în sexul acesteia și un bot de carne a apărut. Cu fiecare contracție, cu fiecare efort al mamei, ieșea tot mai mult, până a alunecat cu totul în burta statuii.

Strigăte puternice s-au ridicat din rândul celor aflați în jurul estradei.

Primul Părinte a luat în palmă câteva picături dintr-o sticlută pe care i-a întins-o sotel femeii și i-a uns copilului fruntea, pieptul și sexul:

- Să trăiești cât soarele, fiu al atlantilor. Să nu ai gânduri triste niciodată și să crești puternic ca inorogul. Să faci copii multi și sănătoși.

Cu un cutit a tăiat firul ce lega copilul de corpul mamei, apoi a luat plăpânda fiintă din burta statuii și a prezentat-o adunării. Toti cei de față au aclamat în timp ce Tzeo l-a așezat pe micul atlant într-o pânză albă, pe care o ținea în mâini tatăl său.

Acesta privea cu încântare fiinta zămislită de el, care începuse să dea din mâini și să plângă.

Primul Părinte s-a apropiat de mine:

- Ai avut ocazia să vezi o naștere atlantă.

Câteva femei au ridicat de pe statuie femeia care născuse și a dus-o spre piramida cu care sosise, în timp ce lumea îl înconjurase pe fericitul tată. M-am depărtat împreună cu Tzeo și am intrat în casa unde dormisem noaptea trecută.

Primul Părinte Tzeo s-a așezat pe un fotoliu în formă de scoică, susținut pe trei picioare sculptate. În jurul lui, pe alte scoici, stăteau ceilalți Părinți ai Atlantidei. Am numărat în total treisprezece astfel de fotolii. Pe unul din ele, singurul neocupat, Tzeo mi-a făcut semn să mă așez eu.

În mijloc era un pedestal cam de un metru înălțime, pe care se găsea o formă lenticulară, spiralată. În centru avea o sferă mică și întunecată la culoare, înconjurată de puncte de un alb strălucitor. De acolo porneau spirale formate din alte puncte luminoase. Undeva, aproape de marginea unui brat, se vedea un mic cerc roșu. Mai era un astfel de semn, dar de culoare

albastră, într-un alt brat, aproape diametral opus. Pe unul din bratele celelalte se vedea o sferă opacă, mai mare ca celelalte, ca o ceată. Parcă se dilata și se contracta în ritm lent.

- Omule din viitor, mi s-a adresat Tzeo, ceea ce vezi este o reprezentare a galaxiei în care trăim noi, o masă de stele, una dintre milioanele de galaxii existente. Acolo, forma care pulsează, este locul de naștere al atlantilor. L-am părăsit, după cum ti-am spus, cu mii de ani în urmă. Noi, ramura Orfeică, am venit aici, pe Geea. Cealaltă ramură, Inorogii, o specie de fiinte inteligente cu patru picioare și două mâini prevăzute cu ventuze la extremitățile celor trei degete de la fiecare mână, cu pielea solzoasă și un mic corn în frunte, au plecat spre cealaltă parte a galaxiei, acolo unde vezi semnul roșu. Spre deosebire de noi, ei erau niște luptători care anihilau fizic contrariiile, nu psihic. Dar, în același timp, nu puteau face salturi în spațiu și timp, fiind limitați în deplasările cosmice de viteza astrală. În timpul transferului au folosit navele noastre piramidale, dar, după moartea celor șase atlanti care i-au însoțit, nu au mai putut să ia legătura cu noi. Am încercat să facem noi contactul, măcar într-un singur sens, trimițând periodic soli, atlanti care și-au asumat riscul de a nu se mai putea întoarce niciodată aici... N-am primit nici un semn de la ei. Nu știm ce s-a întâmplat, dar vrem să aflăm dacă mai există...

Tzeo a tăcut și a privit spre ceilalți părinți.

- Acum avem o șansă de a lua legătura în dublu sens, a spus un părinte care se recomandase cu numele de Buthas. Părintele Utnapis a calculat șansa ta, omule din viitor, ca fiind de 99% să reușești. Datorită conformatiei tale mintale, poți efectua saltul atât în direcția lor, cât și înapoi. Toată călătoria nu-ti va lua mai mult de o zi, două.

Priveam, ascultam și nu știam ce să cred.

- Te rugăm să ne ajuti, a spus părintele Buthas, un bărbat înalt, brunet, cu un șarpe brodat pe togă. După analiza noastră, poți face salturile chiar mai bine ca noi, datorită lipsei urmei celui de-al treilea ochi. Este singura modalitate de contact biunivoc.

- I-am spus deja... l-a oprit Tzeo.

- Nu putem lua legătura mintal cu ei, a spus atlantul din stânga mea, din cauza acelei zone din mijlocul galaxiei. Din câte am putut stabili, acolo, în centrul acelei aglomerări de stele, se

află ceva care absoarbe totul: lumina, gândurile... Totul. Nimic nu poate trece.

- Tu va trebui să ocolești, în mai multe salturi parțiale, acele locuri, a spus Primul Părinte Tzeo. Dacă vrei să ne ajuti...

- Vreau, am spus ridicând capul și privindu-l în ochi. Vreau să vă ajut, vreau să pot să vă ajut. Trebuie să pot.

- Vei putea, dacă vrei, a spus Buthas.

- Nu este, însă, suficient să vrei, trebuie să știi și cum să o faci, a adăugat Zalmox. Ceea ce ai învățat până acum, în mod cert nu este de ajuns. Va trebui să mergi în țara mea. Acolo îți voi desăvârși capacitățile psihice și fizice.

- Dar cu cealaltă dorință a voastră, de a verifica urmele voastre în timpul meu... Cum rămâne? Am înțeles că și acea problemă este importantă pentru voi.

- Omule, a spus Tzeo, hai să analizăm pe rând: dacă reușești să dai de rudele noastre înorogi, plecând de la certitudinea că o să te întorci, înseamnă că, cu atât mai mult, poți face și testarea viitorului.

Totii Părintii s-au apropiat de mine și m-au atins pe umărul stâng. Era forma lor de a-și demonstra aprobarea față de o persoană.

CAPITOLUL 16

Piramida în care mă aflam împreună cu Zalmox avea hublouri în peretii laterali și plutea la mare înălțime deasupra unui teren străpuns, ici-colo, de piramide din blocuri de piatră, înconjurate de dune de nisip. Undeva, mai departe, vedeam un râu foarte lat. Nu se putea observa unde începe și unde se termină. De-o parte și de alta a malurilor sale, se găseau plantatii verzi, iar în rest, deșert. Deșert cât vedeai cu ochii.

Fusese și aici o Explozie?

Mi-am luat ochii de la fereastra rotundă și l-am întrebat pe Zalmox:

- Din ce cauză e aici deșert? A fost o Explozie?

- Nu, a răspuns Zalmox. Pe timpuri, aici era o pădure enormă. Se pare că de undeva, poate din meteoritul căzut într-o peninsulă aflată în apropiere, a apărut un virus pe care vântul l-a împrăștiat în toată această zonă, virus care a dus la moartea tuturor copacilor. În acest fel, vânturile calde nu au mai fost oprite de nimic și au putut să desăvârșească moartea întregii zone. Cu toate că înaintașii noștri au reușit până la urmă să oprască înaintarea virusului și, apoi, să-l distrugă, a fost prea târziu să mai poată reface vegetatia de aici. Tara deasupra căreia ne aflăm se numește Egipt și este o colonie de-a noastră. Aici este conducător Părintele Raamon, pe care l-ai cunoscut, împreună cu sotia sa Isis. Pe malul fluviului acesta, care este unul din cele mai lungi de pe Pământ, dacă nu, chiar, cel mai lung, am construit o piramidă cu dimensiunile exacte a celei mai bune nave atlante. Ea este piramida în centrul căreia am depozitat un cristal-memorie, ce vrem să dezvăluie, odată, întreaga noastră istorie. Totodată, acea sferă mare din cristal aflată în vârful piramidei este și un far pentru eventualele nave ale fratilor noștrii plecati în cealaltă parte a galaxiei, atunci când ne vor căuta. Am ales acest loc pentru piramida-far, tocmai pentru a nu fi acoperită de nori și a putea fi văzută tot timpul anului din spatiul. Aceasta este piramida pe care trebuie să le-o descrii fratilor noștri inorogi, ca să găsească peste milenii Gee. Lângă ea, sculptura acelui animal, așezat pe etichete din fată și care are cap de om, cu un corn în frunte, reprezintă un inorog.

Priveliștea s-a schimbat brusc, fără să simt accelerația. Inertia dispăruse total. Am trecut peste o mare plină de insule, mai mari sau mai mici, avansând spre nord, până când marea s-a sugrumat. După gătuitoră, marea se lătea, apoi se strângea din nou, prinsă în cleștele a două limbi de pământ. Pe fiecare parte erau ridicate două turnuri dintr-un material cenușiu, cu câte o sferă în vârf.

Zalmox mi-a făcut semn să privesc:

- Iată, începe Marea cea Neagră. Aici, chiar sub noi, sunt Coloanele lui Herculos, numite astfel după numele arhitectului care a ridicat cele două domuri. Le vezi? Sunt așezate pe câte un mal, lăsând între ele spațiu necesar pentru a genera fulgere globulare, producătoarele ploilor dirijate în toată această regiune a planetei. Mai avem așa ceva și în alte patru locuri ale

Geei, astfel că detinem controlul climei pe aproape toate teritoriile locuite de atlanti.

Am trecut spre nord-vest, deasupra uscatului, traversând câmpii verzi, foarte bogate în râuri, a căror unde străluceau în lumina soarelui. Ne-am apropiat, spre nord, de un lant de munti și am aterizat lin pe una din culmile cele mai înalte.

Dacă n-aș fi știut că suntem la peste două mii de metri înăltime, aș fi crezut că ne aflăm pe o câmpie, cu mici movile din loc în loc. O iarbă grasă, spicată cu flori roșii, galbene și mov, ne mângâia gleznele.

Soarele, cocotat sus de tot pe cerul de safir, își trimitea razele printre norii răsleti.

Un urcuș lin ne-a dirijat către un grup de stânci. Erau trei forme: două clepsidre și un animal cu cap de om, care avea un mic corn în frunte, stând așezat în patru labe și cu mâinile încrucișate pe piept. Avea o coadă groasă și scurtă. Era asemănător cu cel aflat lângă marea piramidă, de dimensiuni mult mai reduse, dar executat cu mai multă acuratete. În spatele lor, la mică distanță, peretele muntelui se prăvălea spre o vale înverzită, adâncă, pe fundul căreia un fir de apă strălucea printre copaci.

- Este statuia inorogului și a celor doi paznici ai timpului, a spus Zalmox.

În partea cealaltă, la o depărtare de câteva sute de metri, terenul puțin mai înalt era acoperit cu zăpadă.

Ne-am îndreptat într-acolo. Zăpada era rece și udă, dându-mi frisoane.

Atlantului părea că nu îi pasă. Mergea cu pași rari, apăsati. Căutam să calc pe urmele lui.

Cu cât urcam spre vârful aflat undeva, spre stânga, aveam din ce în ce mai mult senzația că mă umplu cu o energie asemănătoare celei din piramida de oricalc aflată lângă Atlantis. Vârful acestui munte avea capacități curioase.

În dreapta a apărut o prăpastie de o formă ciudată, interiorul unui con imens. La marginea superioară, pe latura opusă celei în care ne găseam, la jumătatea circumferinței conului, lângă o stâncă, se afla o piramidă.

Cînd ne-am apropiat, ocolind pe marginea prăpastiei, din piramidă a ieșit un atlant și, după ce ne-a salutat, a făcut semn să-l urmăm în interior.

Era o constructie din bucăți de piatră dreptunghiulare și avea o înălțime cam cât trei oameni. În vârf, înfipt într-un suport de oricalc, era un cap de lup cu gura deschisă și limba despicată scoasă mult în afară. Producea un şuierat continuu.

Ne-am strecurat în piramidă prin deschizătura din lateral. Interiorul forma o singură cameră cu peretii căptușiți cu un material spongios. Era mult mai cald decât afară, o atmosferă plăcută. Nu vedeam nici un obiect, în afara unui bici lăsat lângă intrare. În mijlocul podelei se deschidea o gaură rotundă, în care Dacius, așa se recomandase telepatic atlantul, a intrat, făcându-ne semn să-l urmăm.

Am coborât mai multe trepte săpate în stâncă. Mergeam în spatele lui Zalmox. Am intrat într-o încăpere cu mult mai mare, semi-sferoidală, unde am văzut un pedestal central și două platforme de odihnă.

Două uși, diametral opuse, își desvăluiau strălucirea de oricalc în lumina caldă emisă de o lampă sferică, atârnată în mijlocul tavanului.

Zalmox mi-a făcut semn și mi-a comunicat telepatic să mă așez pe una din platforme, iar el s-a întins pe cealaltă.

Dacius a adus din spatele uneia dintre uși trei cuburi mici, pe care le-a așezat în jurul pedestalului.

Un ușor curent de aer plăcut mirositor, îmi dovedea că exista și un sistem de aerisire ascuns pe undeva.

- Până când Atha o să ne aducă ceva de mâncare și de băut, vă urez bun venit, a spus Dacius și am simțit că este cuprins de o senzație de fericire.

- Ai înțeles că el, a spus Zalmox cu o ușoară înclinare a capului spre mine, este omul din viitor despre care ai aflat. L-am adus mai întâi aici, pentru a-i arăta un centru energetic.

Zalmox mi-a simțit nedumerirea din gând și a continuat:

- Pe suprafața planetei se găsesc câteva locuri în care energia divină interferează cu energia planetei. Sunt locuri binecuvântate de Dumnezeu. Unul din acestea, este muntele pe care ne găsim. Din acest motiv, putem face salturi mult mai ușor în alte locuri din jurul Geei, necesitând un efort mintal mult mai redus. L-am instalat aici pe Dacius, care absoarbe toate informațiile ce călătoresc prin cosmos și ni le relevă pe cele importante. Așa am descoperit apropierea navei whronilor, cu mult înainte de a se apropia de zona noastră galactică.

- Acum sunt la circa doi ani galactici de Geea, a spus Dacius. Este o navă foarte mare, cu cel puțin o mie de fiinte la bord.

- Nu puteti să le induceti telepatic dorinta de a schimba traseul? am întrebat.

- Am încercat, a răspuns Zalmox, dar mintea lor, sau materialul din care este construită nava, nu lasă să treacă undele noastre cerebrale. Dacă Dumnezeu ne-a dat această încercare, trebuie să ne supunem și să ne urmăm soarta... Am avut un avanpost pe o planetă din sistemul Daala, pe care nava whronilor l-a distrus acum câțiva ani. Ultima comunicare de acolo ne transmisese identificarea unei arme a whronilor, care transformase în nimic un întreg satelit al planetei, într-o fractiune de secundă. O armă necunoscută nouă, bazată, se pare, pe o substantă contrară celei existente în univers.

- Sunt foarte răi, distrug numai din plăcere, indiferent dacă le e sau nu util, a spus Dacius. Au o psihologie total diferită de a noastră, cu reacții aiurea. Ei nu pot comunica telepatic, dar nici noi nu putem să-i conducem telepatic. Au o minte curioasă. Asta o știm încă din timpul războiului "Anilor negri", când ne-au făcut să fugim de pe Atlantisul Originar.

Pe una din uși a apărut o atlantă de o frumusețe izbitoare, cu toate că era o femeie trecută de prima tinerețe. Purta o robă albă și avea părul brunet, înspicat, prins cu o bentită, iar pe spate, legat în mai multe codite, împletite cu un fir de oricalc strălucitor.

Punctul din fruntea ei era ceva mai mic decât al bărbaților.

Avea buzele vopsite cu roșu, iar fata îi era acoperită cu o pastă albă. La încheietura mâinii stângi se vedea un șarpe din oricalc, iar pe pieptul robei era brodat acel cap de femeie cu părul format din șerpi. Tinea în mâini un platou cu mâncare, iar în fata ei plutea o amforă și câteva cupe transparente.

- Să trăiești, omule din viitor, a spus în timp ce așeza platoul pe pedestal și dirija câte o cupă în fata fiecăruia. Eu sunt Atha, sotia lui Dacius.

Unul din atlanti, cred că Dacius, a preluat mintal amfora și, după ce ne-a umplut cupele cu un lichid roz-gălbui, a așezat-o pe un suport aflat lângă perete.

- La înălțimea asta se găsește mâncare? am întrebat.

- Sigur că nu, a spus Dacius zâmbind. Aducem totul din văile din vecinătate. La poalele muntilor, spre nord, este o câmpie interioară foarte mănoasă, iar spre sud, până la fluviu, e un teren excelent pentru cereale. Pădurile din munti ne dau lemn pentru foc, iar fructele care cresc pe pantele neînzăpezite sunt minunate.

- Dacius laudă tinutul acesta pe care l-a descoperit Zalmox cu mai multi ani în urmă, pentru ca tot mai multi atlanti să se stabilească aici, a spus Atha. Să știi că nu te minte cu nimic, este un tinut bogat în plante și animale. Dacă l-am fi identificat mai de mult, cred că am fi reconstruit Atlantisul aici, în marea depresiune dintre munti. Este și un loc ideal de apărare contra băștinașilor, care, de altfel, aici nu sunt așa de răi ca în alte părți. Sunt o rasă deosebită de oameni, nu la fel de negri ca cei din Africa și nici atât de răi ca cei din Olmec. De altfel, spre surprinderea noastră, nu numai că ne pot înțelege mintal, dar au început să învețe chiar și limba noastră vorbită. Am încercat și niște experiențe de însămânțare a femelelor băștinașe de aici cu esența noastră și, se pare, au reușit: s-au născut copii cu pielea aproape albă, dar cu părul negru. Sunt mai voinici decât copiii noștri și învătă aproape tot atât de repede. Deja am format niște colonii. Sigur că noi dirijăm toată activitatea. Spre exemplu, am descoperit în partea de vest a depresiunii interioare, un munte plin de aur, unul din cele mai bogate zăcăminte de pe Geea. E important pentru noi deoarece este un metal inoxidabil și poate fi prelucrat de totii cei care nu pot genera oricalc. Sunt o multime de bogății naturale în acest teritoriu.

- Noi am numit acești oameni "daci", după numele părintelui Dacius. Ar fi bine să realizăm o rasă nouă, cu inteligenta atlantilor și forța fizică a băștinașilor, a spus Zalmox. Vrem să fie buni, înțelepți, toleranți, cinstiți.

- Hai să-ți arăt emitătorul, a spus Dacius ridicându-se.

Am pătruns într-o încăpere emisferică. Singura lumină era emisă de o sferă de cristal așezată pe un pedestal, în mijlocul camerei. Arunca scilipiri periodice de nuanțe roșii, bleau și roz, înmănuchiate în raze. Era asemănătoare cu sfera de cristalul care mă adusese în Atlantida, dar mai mică.

- În acest cristal este introdusă harta galaxiei. Trebuie să o memorezi perfect, atât pentru a putea găsi planeta Inorog, cât

și pentru a te putea întoarce, a spus Zalmox făcându-mi semn să mă apropii de pedestal. De altfel, vei rămâne aici, cu Dacius și Atha, care se vor ocupa de tine. Eu trebuie să plec...

La prima lectie era să am un șoc, cu toate că, prin câte trecusem de când venisem în Atlantida, nu ar fi trebuit să mă mai mire nimic.

Dacius mă așezase pe un mic suport în fata cristalului și mă învățase cum să-mi concentrez gândurile spre centrul geometric al acestuia.

Nu am reușit imediat, dar după câteva încercări, cristalul parcă s-a mărit instantaneu și m-a înghitit în interiorul său. Am simțit ca o plesnitură pe creier și mi s-a părut că plutesc în întuneric total.

Parcă nu mai aveam greutate. Din ce în ce mai vizibil, în jurul meu au început să se formeze mici puncte de lumină, tot mai multe, până când întregul spațiu s-a umplut de străluciri puternice sau slabe.

Semăna cu formatiunea de stele pe care o văzusem în Atlantis, dar aveam senzația că sunt atârnat în spațiu, deasupra lor. Undeva, în afara complexului galaxiei, atârnav în beznă mici forme spiraloide sau conglomerate sferice.

- Sunt alte câteva galaxii, mai apropiate de noi, am simțit un gând a lui Dacius. Caută să le reții foarte bine așezarea, întrucât te vei deplasa după coordonatele lor. Vei face saltul în afara planului galaxiei și cele mai bune rele sunt acele galaxii îndepărtate, care pentru tine vor reprezenta puncte fixe. Acum voi activa poziția noastră actuală și a inorogilor.

A apărut acel halou ușor colorat în roșu undeva mai la marginea galaxiei, apoi un alt halou colorat în albastru, mult mai departe.

- Te las în liniște, am auzit gândul lui Dacius, să memorezi cât mai bine.

Contactul s-a întrerupt. Aveam o vagă senzație de claustrofobie, ceva nemaîntâlnit până atunci. Nu percepeam nimic solid sub picioare și am simțit sângele începând să-mi pulseze mai repede și mai puternic.

Mă sufocam. Mă sufocam...

M-am trezit întins pe un pat într-o cameră pe care nu o vizitasem înainte. Lângă mine stătea Atha, privindu-mă fix între sprâncene.

Simteam că pielea mi s-a încălzit în acel loc, dar tensiunile nervoase se atenuaseră până aproape de dispariție.

Când mi-am reamintit senzația de plutire în spațiu liber, am avut o mică contractie, pe care Atha a sesizat-o imediat și un aflux mai puternic mi-a refăcut moralul.

- Nu-ti fie teamă, o să te descurci până la urmă, a spus Atha încet.

- Sper să nu vă dezamănesc.

- Nu. În nici un caz. Numai intenția de a ne ajuta și pentru noi este, deja, foarte mult. Sper, însă, ca reușita să ne dea satisfacție la tot.

- Am să învăț să-mi domin frica.

- Te voi ajuta să reușești. Eu și Dacius ca, de altfel, tot poporul atlant, avem încredere în tine.

- Astăzi te vei odihni, iar mâine vom face o mică excursie prin țara dacilor. Pe urmă te vei întoarce la cristal. Da?

- Da. Cum credeți voi că este mai bine.

Planam, fără piramidă, împreună cu Atha, de-a lungul unei văi aflată între doi versanți muntoși, acoperiti, în parte, cu păduri dese.

Mă îmbrăcasem cu o robă strânsă pe corp, asemănătoare salopetelor din Orașul Galben, iar mijlocul mi-era strâns cu o centură lată. Pe cap îmi pusese o cască dintr-un material transparent.

Jos, sub noi, la mai puțin de zece metri, curgea învolburat un râu cu apă limpede. Se puteau vedea, în special în dreptul micilor cascade, pești strălucitori sărind din apă.

La liziera unei păduri a apărut un animal masiv, semănând cu un taur, dar cu coarnele mult mai dezvoltate și un gheb pe spate. Ne-a privit o clipă și a continuat să rumege iarba groasă, de parcă nici nu am fi existat. Câteva păsări mici au trecut în zbor pe lângă noi.

Era o imagine idilică, întregită de masivitatea versantului din stânga, care începea, acolo unde se termina pădurea, aproape vertical.

În punctul cel mai înalt al trecătorii râul a dispărut și, după un timp, a apărut o altă apă care curgea spre nord.

Pe măsură ce coboram, valea s-a lărgit și am pătruns într-o depresiune cu terenul aproape plat, străbătut de nenumărate râulete.

Diverse animale sălbatice pășteau sau alergau de colo, colo. În stânga, la baza unei coline ceva mai înalte, împădurită până la vârf, am văzut câteva case, către care s-a îndreptat Atha. Am urmat-o și am trecut pe deasupra lor.

Pe vârful uneia din căsute era înfipt un băț cu emblema lui Dacius: un șarpe cu gura deschisă și coada serpuită.

Lângă construcții se vedea un teren cu grâu, unduind în bătaia ușoară a vântului. Câteva găini piguleu printre construcții.

O femeie îmbrăcată într-o robă pe care erau pictate sau cusute o multime de floricele mici și foarte colorate, s-a lăsat în genunchi și a ridicat bratele spre noi până ne-am depărtat. Era fericită că ne vede.

Ne-am ridicat ceva mai sus și, având în stânga noastră, spre sud, un lanț de muniți înalți, iar în dreapta câmpia ușor vălurită, ne-am îndreptat spre vest. Simteam vântul, destul de rece.

Nu peste mult timp, am depășit o falie în lanțul muntos și un râu, apoi, după ce am ocolit câteva dealuri, am intrat într-o depresiune ceva mai mică, în fundul căreia se vedea, prin ceața ușoară, o construcție masivă.

Practic, era o cetate înconjurată de un zid format din muniți și dealuri abrupte, greu de cucerit de către eventualii agresori.

Construcția era făcută din bucăți de piatră masivă, în interstii văzându-se un liant cenușiu. Zidul exterior avea cam de trei ori înălțimea mea, fără alte deschideri decât o poartă din fier cu încrustații aurite, reprezentând același semn al lui Dacius. Tot complexul era înconjurat de un canal lat de doi - trei metri, plin cu apă.

Am trecut în zbor peste zidurile late și am aterizat în curtea interioară, pavată cu plăci de marmură albă.

Atlantul înalt, care a ieșit din spatele unei uși și ne-a salutat, era îmbrăcat, peste robă, cu o pelerină din blană. Pe cap avea o căciulă mică și tuguată, din blană neagră.

- Bine ai venit în mijlocul nostru, frumoasă Atha și tu, însoțitorule. Sarmiseg vă primește cu încântare. Faceti-mi onoarea și intrați ca să gustați din mierea noastră.

Câtiva daci cu barba nerasă și îmbrăcați în blănuri de animale, au ieșit pe o altă poartă și ne-au salutat cu ușoare aplecări ale capului. Era cel mai demn salut pe care-l promisem în Atlantida, din partea altei rase decât atlantii. Niște femei dace, îmbrăcate cu fuste în multe culori și cămăși albe, brodate cu acele floricele multicolore, ne-au primit în sala boltită și nu prea înaltă, în care ne-a introdus Sarmiseg. Trei copii au tâșnit în fugă din spatele unei uși și s-au oprit speriați când ne-au văzut. Cel mai mic dintre ei era blond ca paiul grâului, iar ceilalți doi aveau părul negru. Una din femei i-a dirijat, puțin încruntată, în afara sălii.

Ne-am așezat pe niște bănci din lemn, în fata unei mese pline de mâncăruri și cupe cu băuturi. Erau bucăți de carne prăjită, fructe de mai multe forme și culori, salate din frunze verzi, toate așezate pe platouri din aur, încrustat pe margini cu mici cristale sclipitoare transparente, albe, verzi, roșii.

- Gustă din vinul nostru, mărite oaspete. Este îndulcit cu miere de albine. E un vin vechi de zece ani.

- E foarte bun, am spus după ce am băut puțin și nu era doar o formă de curtoazie, era, cu adevărat, o licoare excelentă, cum nu băusem nici în Atlantis.

- Vin atât de bun, a continuat atlantul, nu am băut decât aici... și am aproape o sută de ani.

- O sută de ani? am întrebat surprins. În timpul meu, oamenii trăiesc mai puțin de cincizeci de ani. și arăți de cel mult treizeci, treizeci și cinci de ani...

Atlantul a zâmbit:

- Majoritatea trăim o sută treizeci, o sută cincizeci de ani. și nici chiar la acea vârstă nu arătăm mai mult de cincizeci de ani. Apoi, îmbătrânirea organismului începe să se producă într-un timp foarte scurt, de circa o lună-două, atunci când atingem acea vârstă. și... Plecăm în amintire. Dar, au fost unii dintre noi, extrem de rar, care au primit semnalul morții la vârste de două, trei ori mai mari.

- Dar nu vă îmbolnăviți?

- Se mai întâmplă și așa ceva, însă sunt semeni ai noștri specializați în detectarea cauzelor bolii. Pe urmă este foarte simplu ca, folosind puterea psihicului, să generăm celule speciale, care vor izola și distruge agenții cauzatori ai îmbolnăvirii.

- Te-am adus aici, l-a întrerupt Atha, pentru a cunoaște modul de viață al acestui popor, care sperăm că va fi unul dintre continuatorii noștri peste milenii. Noi suntem, trebuie să recunosc, o rasă în decadentă. Tot mai puțini ne naștem cu puteri psihice, tot mai puțini suntem în stare să generăm oricare și să facem salturi. Ne-am gândit că singura soluție de a nu dispărea definitiv în negura timpului, este să încercăm combinarea genelor noastre cu ale altor grupe etnice, din cele mai evaluate psihic existente pe Gee. Am ales pentru încercări câteva triburi: aici, în țara lui Raamon, în Colmecia, în țara lui lehov și în alte câteva locuri. De asemenea, undeva, departe, în partea cealaltă a Geei, în țara lui Buthas, am lăsat să evadeze grupuri de sclavi și sclave cu mai mult timp în urmă. Se pare că nativii de pe Gee se comportă foarte bine, însușindu-și, mă refer în special la liderii lor, învățăturile noastre. Stau foarte slab cu tehnologiile și științele matematice, dar, cu timpul, creierul lor va putea asimila și aceste cunoștințe.

- Din păcate, a spus Sarmiseg, datorită imposibilității lor de a comunica psihic direct și a risipirii pe teritorii depărtate, triburile acestea nu vor putea vorbi aceeași limbă, necesitând trecerea a multor milenii pentru a se putea înțelege unii cu alții.

- Ei ne consideră niște ființe supranaturale, a continuat Atha. Nu vor afla decât târziu, că singura forță generatoare a universului este Spiritul Suprem, celelalte zeități fiind doar plăsmuiri ale mintilor lor neevolute.

- Cel care este numit Dumnezeu?

- Da, a răspuns Atha. Dumnezeu este numai Spirit. Se vor închina la chipuri cioplite, cărora le vor aduce chiar și jertfe umane. Vor ajunge să se bată, pentru a impune celorlalți credința în zeii lor. Dumnezeu e bun și răbdător, el nu vrea pedepsirea celor răi, ci iertarea și îndreptarea lor, iar dacă aceștia persistă în greșală, izolarea de ceilalți. Ai aflat că, pe acei băștinași care nu pot fi potoliti psihic, îi trimitem în locuri depărtate, izolate, sau chiar pe Lumina Diminetii.

- Știu, am văzut în Colmec.

- Uite, a intervenit Sarmiseg, spre exemplu acel copil blond pe care l-ai văzut, nu se acomodează cu viață noastră liniștită. Când va fi mare, va pleca cu familia lui înaltă parte. Va fi un războinic.

- Și dacii vor fi războinici, dar îi învățăm să facă asta numai pentru a-și apăra teritoriul lor, a spus Atha. Nu vrem să umble, cum vor face alții, după cucerirea de noi teritorii.

- De ce nu-i învățați acum matematica și celelalte științe?

- Creierul lor nu poate asimila, încă, așa ceva, a răspuns Atha. Vor fi și printre ei, mai ales urmașii împerecherilor dirijate cu noi, depozitari ai unor cunoștințe mult peste medie, dar vor evita să le divulge la marea masă de oameni, existând riscul de a fi folosite împotriva altora și nu pentru a le face o viață mai ușoară. Și acum, hai să ne odihnim. Mâine dimineată avem un drum lung de făcut, spre casă.

CAPITOLUL 17

Primul lucru învățat de la Dacius a fost să-mi încetinesc ritmul metabolismului tuturor celulelor corpului, cu excepția celor ale creierului.

Acest fapt era necesar pentru ca aerul din piramida cu care voi călători să-mi ajungă cât mai mult timp. La început mi s-a părut ceva imposibil, dar apoi Dacius mi-a confirmat că reușeam perfect. Numai că eu nu-mi dădeam seama de nimic, decât atunci când vroiam să mă mișc și simteam că este imposibil.

Eram transformat în doi ochi care vedeau la fel ca înainte și un creier.

Nu puteam nici să clilesc din pleoape. O legumă. Dar o legumă care gândea cu o viteză fantastică.

Practic, atunci când îmi doream o imagine, îmi apărea instantaneu în față, în culori și în relief.

Dacă era ceva în mișcare, puteam reduce sau amplifica viteza în limite nemaivăzute.

La una din încercări, l-am întrebat pe Dacius dacă pot să o văd pe Valsa, acolo unde era ea, în timpul ei.

- Trebuie să fii foarte atent cu coordonarea spatio-temporală, mi-a răspuns Dacius, surprins, pe moment. Ar fi posibil să-ti dorești s-o vezi în clipa când ai plecat tu, deoarece, pentru tine, acel timp este cel în care vei reveni. Dacă ai încerca să o vezi într-un timp ulterior, este posibil ca viitorul acela să-ti ofere surprize, plăcute sau neplăcute, pe care nu este oportun să le cunoști cât timp nu ești pregătit pentru asta. Este mai bine așa.

- Deci tu poti să știi dacă eu mă voi întoarce din călătoria pe planeta inorogilor?

- Da. Eu... Noi știm că te vei întoarce de pe acea planetă. Te vei convinge că nu te mint, dar nu încerca tu singur să vezi acel viitor, pentru a nu fi influențat... E mai sigur să cauți numai în trecut.

- Pot să mă întorc și fizic în trecut, sau numai mintal?

- Nu mă mir că ai sesizat acest aspect, ce prezintă unele probleme, cu care ne-am confruntat și noi în decursul timpului. Din experiența noastră, este bine să te transferi doar mintal, pentru eliminarea riscului de a interveni cu ceva în derularea evenimentelor. S-ar putea genera un paradox: presupune că te-ai întoarce și fizic în trecut și ai omorî-o pe mama ta, înainte să te nască. Deci, nemaiavând cine să te nască, tu nu ai exista. Ca urmare, nu ar mai avea cine să se întoarcă în timp ca să-ti omoare mama, deci ea va trăi și te va naște și tu te vei putea întoarce în timp ca s-o omori...

- M-ai încurcat de tot...

- Cred și eu. Deci poti ca, întors în timp, să provoci o schimbare în desfășurarea evenimentelor, abatere ce poate duce la imposibilitatea ca tatăl tău și mama ta să se nască sau să se întâlnească, pentru a te concepe. Ar rezulta că în momentul în care ai determinat acea abatere, tu să nu mai exiști, deci să nu o poti determina...

- E clar, cel mai bine e să nu te întorci în timp fizic.

- Asta încercam și eu să-ti explic.

- Vouă vi s-a întâmplat așa ceva?

- Cine poate ști?

- Cum adică? Nu ai aflat să se fi făcut așa ceva?

- Se pare că unii dintre noi au încercat asta, în alte timpuri. Dar, nu avem cum să știm dacă au provocat vreo abatere în istorie, deoarece o altă eventuală derulare a

evenimentelor nu poate fi inclusă în memoria noastră. Noi suntem conștienți de acea linie a timpului, care a avut ca urmare existența noastră în acest moment. Chiar dacă a apărut și o altă istorie, alternativă, noi nu avem cum să o cunoaștem. Este imposibilă migrarea de pe o ramură a timpului pe alta.

- Înseamnă că se poate interveni în desfășurarea unor evenimente ulterioare prin modificarea anterioară a... ceva...

- Da, dar nimeni nu va conștientiza această modificare, inclusiv cel care a făcut-o. Nici o istorie nu o va consemna. Niciodată. Altfel, ar însemna să cunoști o realitate care ar fi existat în alta derulare a timpului, deci neexistentă pentru derularea timpului tău. și, în funcție de distanțele în timp, chiar cel care a provocat saltul pe altă ramură temporală, poate dispărea în noua configurație a evenimentelor, ajungându-se la paradoxul pe care ți l-am spus.

- Atunci, crezi că e mai sigur să nu încerc să o văd pe Valsa?

- Părerea mea este că ar fi mai bine și mai sigur să te abții.

- Dar, dacă eu mă întorc în timp și fac ceva în așa fel încât whronii să nu ne mai atace? Pot salva Atlantida?

- Nu. Whronii știu de existența Geei încă dinainte ca noi să terminăm colonizarea planetei. Dacă s-ar putea face ceva contra lor, ar fi doar anterior acelui moment, ceea ce ar putea genera și imposibilitatea noastră de a descoperi Gee, de a ne refugia pe ea și de a pune aici, bazele unei civilizații. Iar noi, tot am fi, odată și odată, distruși de whroni, dispărând fără a avea speranța transiterii către altcineva a cunoștințelor noastre.

- Dacius... Tu chiar crezi că eu pot lua legătura cu inorogii?

- Da. Am credința că este singura soluție posibilă.

- și dacă mi se întâmplă ceva... Dacă mi se termină aerul din piramidă înainte să ajung? Dacă nu găsesc planeta lor? Dacă nimeresc într-o stea sau într-o gaură neagră? Dacă ajung și nu mai găsesc pe nimeni pe acea planetă? Dacă...

- Dacă... Atunci când îți pui problema cu atâtia dacă, mai bine renunți. Pentru aer ai să primești și o cască stelară, puțin diferită de cea pe care ai folosit-o în excursia făcută cu Atha... Oricum, frații noștri inorogi nu ne pot ajuta cu nimic, acum... Este doar speranța de a ne găsi cândva, nu pe noi, ci pe urmașii urmașilor noștri. Speranța. Atât ne-a rămas.

- Speranta... Ce complexe sentimente îmi dă acest cuvânt, acest gând.

- Este unicul care ne mai tine în viață.

- Am să încerc. Mi-e frică, dar am să încerc.

- Tot ce poate să se întâmple mai rău, este să mori.

- Și ce se va întâmpla cu Valsa? și ea va muri?

- Îți promit că vom face tot ce e posibil pentru a încerca, dacă ti se întâmplă ceva, aducerea ei aici. Cu toate că ea nu are capacitățile tale psihice, vom încerca, cu ajutorul sferei de cristal, să o contactăm. S-ar putea să fie foarte greu, s-ar putea să nu reușim, sau să-i provocăm distrugerii ale unor celule, dar vom încerca. Ai încredere în mine.

- Am. Am încredere în voi toți. Nu vreau ca Valsa să mai trăiască în acel mediu ostil, dacă mi se întâmplă ceva...

- Pentru a exista cât mai puține probabilități să ti se întâmple ceva, pentru ca șansa de a te întoarce să fie maximă, hai să trecem la lectii, a spus Dacius. Pe urmă vei face un salt pe planeta Ares, unde avem un depozit de costume galactice și de arme cu săgeți de lumină.

Iarba de pe platou începuse să prindă o tentă maronie, iar în vale, majoritatea copacilor își pierduseră frunzele. Doar brazii continuau să înverzească peisajul.

Dacius mă sfătuisese să-mi aleg locul de construcție al noii piramide aproape de sculptura care-l reprezenta pe inorog și cei doi paznici de piatră ai timpului. Aici încă nu se așternuse zăpada, dar era din ce în ce mai frig, chiar la amiază.

Atha îmi dăduse o robă dintr-un material ceva mai gros și, totuși, moale și plăcut la pipăit. Îmi prinsese părul cu o bentiță aurie și în picioare îmi legase niște sandale cu talpa groasă și fete din blană, care-mi acoperea complet glezna.

Dacius stătea lângă mine și privea cerul acoperit în cea mai mare parte de nori joși. Urma să mă asiste și să-mi atragă atenția dacă greșeam ceva. Era foarte important ca piramida să fie perfectă. Viata mea depindea de asta. și viata Valsei. și fericirea celorlalti...

Tineam în mână un mic cristal sferic, în interiorul căruia Dacius introdusese harta galaxiei. Insistase să-l iau cu mine, cu toate că harta mi se întipărise în minte în timpul orelor de antrenament făcute în ultima vreme. Dacius spusese că e mai sigur să am cu mine și o memorie pe cristal.

Mai promisem și un cilindru gros cât bratul, plin cu apă proaspătă, de izvor. Într-o cutiută de mărimea palmei, aveam mici bilute dintr-o substantă energizantă. Semănau cu stromacul, dar aveau un gust total diferit...

Împreună cu Dacius am stabilit dimensiunea optimă a piramidei, modul de organizare al interiorului și locurile unde peretii urmau să fie transparenti. Am identificat un teren plan și m-am așezat pe pământ, cu picioarele încrucișate. Mi-am pus mâinile pe genunchi, am închis ochii și m-am cufundat în transa pregătitoare.

Lumea din jurul meu încetase să mai existe.

Am simțit afluxul energetic cuprinzându-mi creierul, din ce în ce mai adânc, în toate celulele nervoase. Am început generarea oricalcului, de la baza piramidei.

Când am terminat și am revenit în realitatea înconjurătoare, lumina zilei începuse să se estompeze, iar spre asfintit, norii aveau o tentă ușor portocalie.

- Este perfectă, a spus Dacius apropiindu-se de piramida strălucitoare.

- Oare n-am greșit nimic?

- Nu. Te-am urmărit permanent. Totul este perfect. Ai lucrat ca un veritabil atlant. Deja EșTI un atlant.

Cu toate că simteam o oarecare oboseală fizică și nervoasă, aprecierea părintelui atlant m-a recomfortat. Să mă fi văzut acuma Valsa, Martinez, Alia și celelalte femei semi-om care mă considerau mult inferior lor. Mi-ar fi plăcut să le dau cu tifla. Eu, un bărbat semi-om, reușeam să fac ceva care, pentru ele, era inabordabil și chiar de neînchipuit.

Ce-or să zică atunci când mă voi întoarce în Orașul Galben?

Pentru că va trebui să mă întorc și să le arăt că bărbații semi-om pot fi cel puțin la fel de inteligenți ca femeile semi-om, sau chiar ca cele galbene. Să le fac pe toate sclavele mele... Să fiu un supra-om.

- Îți propun să faci mâine, mi-a rupt Dacius șirul gândurilor, o călătorie în jurul Geei cu piramida ta, atât ca să o încerci, cât și pentru a te obișnui cu spatiul galactic, de unul singur. Pe urmă vei putea merge pe Ares, unde vei primi casca și roba stelară, pentru a putea începe salturile spre tinta finală.

Prima dată când am simțit că-mi dispare total greutatea, un șoc electric mi-a străbătut tot corpul.

Mă ridicasem cu piramida mea sus, sus de tot, deasupra muntilor.

Se făcuseră din ce în ce mai mici și vedeam tot mai departe, până când rotundul planetei s-a decupat din cerul devenit de o culoare din ce în ce mai închisă, apoi neagră. De jur împrejur erau atârinate în imensitate, un număr enorm de stele.

Nu mai scliffeau, așa cum le văzusem în noptile senine. Erau fixe și reci.

RECI...

Sub mine am identificat forma continentelor, iar undeva, departe, se vedea coasta aproape circulară a Atlantidei, înjumătățită de penumbră.

Mi-am relevat în minte schema sistemului solar și imediat, pe cerul nesfârșit s-au suprapus niște cerculete colorate diferit. Am numărat nouă asemenea semne, adică tot atâtea planete câte mai existau în sistem în afara Geei... A Pământului.

Deodată o senzație de greutate mi-a covârșit întregul corp. Nu m-am speriat, însemna că mă ridicasem mult prea repede. Uitasem că lângă masele gravitationale trebuia să adopt o accelerație atenuată, tocmai pentru a nu genera neplăceri sistemului nervos.

Undeva, în stânga, aproape de Soare - de fapt era o iluzie optică, întrucât era mult mai departe de steaua centrală decât Pământul, gravita, însemnată cu un cerculeț roșu, planeta Ares, pe care urma să ajung mâine.

Când m-am întors pe platoul muntilor, Dacius m-a bătut ușor pe umeri:

- Bravo, omule! Ce-a fost mai greu a trecut. Te-ai obișnuit?

- Cred că da... Am trecut printr-o senzație groaznică: să te simți atârnat în întuneric, fără nici un punct de sprijin solid. A fost cât pe ce să pierd controlul piramidei și să mă prăbușesc...
- Acum haide să mâncăm ceva. Ne așteaptă Atha...

Trecusem rapid de Lună, unde știam că este organizată o crescătorie de iepuri, condusă de două atlante, Chango și Ixchela, dar nu mă opriseam. Poate cu altă ocazie.

Acum mă deplasam încet, aproximativ de-a lungul ecuatorului planetei Ares.

Solul era acoperit cu un praf roșietic, din care răsăreau vârfurile ascutite ale unor stânci, mai mari sau mai mici. Mă apropiasem de o ridicătură în care se vedeau crăpături subțiri, neregulate.

Soarele, mai mic decât eram obișnuit, aflat undeva, în spatele meu, aproape de asfintit, își arunca razele prin atmosfera rarefiată, nepretabilă traiului fără măsuri de protecție suplimentare.

Cerul avea o culoare aproape neagră. Nici un nor nu tulbura sclipirea galaxiei.

Am întors piramida încet, pentru a prinde o imagine panoramică a acestei porțiuni din planeta Ares.

M-am gândit că este necesar să ies din catalepsia fizică, pentru a putea să privesc și în alte direcții, fantele transparente din peretii piramidei fiind pe toate cele patru laturi. Acum aveam o deschidere a privirii doar de cel mult 90 de grade. Trebuia să găsesc intrarea în colonia atlantă de aici.

Am revăzut mental harta pe care mi-o arătase Dacius și mi-am dat seama că sunt prea la sud.

M-am ridicat câțiva zeci de metri, până când în depărtare, îngropat bună parte în praful cenușiu, am văzut capul de atlant pe care-l căutam. Era o sculptură enormă, având mai mult de o mie de metri lungime.

Părea că privește spre înaltul cerului aresian, iar dintr-un ochi i se scurgea o lacrimă pe obrazul ridat de trecerea mileniilor.

Acum trebuia să găsesc linia dreaptă care, prelungită imaginar de la lacrimă, peste vârful nasului, mă dirija mai departe.

În câteva minute mă deplasam spre cele câteva piramide din piatră, pe care le căutam. M-am apropiat și m-am fixat deasupra piramidei celei mai înalte.

Am rotit privirea până când în față am avut o piramidă ceva mai mică, puțin înclinată spre exterior. Încet, încet, am trecut pe deasupra ei, cercetând spatiul înconjurător. La mică distanță, a apărut o vale cu peretii abrupti. Arătau de parcă un uriaș ar fi dat cu paloșul o lovitură în carnea planetei.

Valea avea direcția aproape constantă spre nord, așa că m-am înscris pe firul ei, ocolind cele câteva stânci mai mari care mi-au apărut la un moment dat în față.

La prima intersecție cu o altă vale, ceva mai puțin adâncă, m-am oprit și am privit cu atenție peretele din dreapta. Aici trebuia să găsesc semnul de intrare în locașul atlant.

Era acolo, sculptat în stânca cu irizații roșietice: un trident așezat pe un postament cubic. Am planat în dreptul semnului privind concentrat intersecția celor trei brate, până am văzut apărând lângă el o pată neagră, care s-a mărit încet. În mijloc, ca un iris, s-a deschis o diafragmă și am intrat cu piramida în bezna totală.

Deodată s-a făcut lumină.

Mă aflam într-o încăpere circulară, ai cărei pereti radiau o strălucire albastră. Am lăsat piramida pe postamentul din mijloc și am basculat încet trapa. Nu s-a produs nici un vântej, deci în încăpere exista aer la presiunea necesară, așa cum îmi spusese Dacius.

M-am desprins din scoica centrală a piramidei și am ieșit aplecat.

Podeaua aflată în exterior era dintr-un material șlefuit, lucios. Respiram bine și, parcă, o emoție ușoară mi s-a cuibărit în obraji. Încă nu conștientizam că treceam prin niște întâmplări inimaginabile? Cine eram eu, un semi-om, care aveam puterile zeilor? Sau eram și eu un zeu?... Eram un supraom? Ha!...

M-am întors spre o ușoară ceată care s-a format într-o parte și din care a ieșit o ființă omenească. Era mai înalt decât mine cu cel puțin un cap. O ceată aproape opacă, strălucitoare, îi acoperea tot corpul pe o grosime de câțiva centimetri, ca o

salopetă. Noduli de culorile pure ale curcubeului, vibrau sau se deplasau încet pe suprafața și în substanța acesteia.

Pe cap avea o cască argintie, cu o porțiune transparentă în dreptul ochilor. În părțile laterale se vedeau două antene mici, dirijate la orizontală, în față.

Într-una din mâinile pe care le ținea ușor depărtate, avea o sferă mată, cam cât pumnul.

S-a apropiat de mine și a înclinat ușor capul.

- Bine ai venit, omule, mi-a transmis telepatic.

- Bine v-am găsit, i-am răspuns în același fel și m-am așezat, la semnul lui, deasupra unui disc aflat pe podea, aproape de unul din pereti.

După o secundă mă transferasem într-o altă încăpere, tot circulară, dar mult mai mare. Un grup de atlanti îmbrăcați în robe trandafirii și cu capetele descoperite, m-au înconjurat și m-au salutat. Am răspuns prin înclinarea capului și mi-am ridicat palmele la nivelul pieptului, în semn de omagiu.

Peretii erau din oricalc strălucitor, cu diverse forme geometrice printre care predomina spirala. Sus, în centrul încăperii, atârna un glob luminos.

Unul din atlanti s-a apropiat și mi-a vorbit:

Bine ai venit, omule din viitor. Ne-a comunicat Tzeo că ne vei vizita. Te-am așteptat cu nerăbdare.

- Bine v-am găsit, oameni de pe Ares. Vă multumesc pentru primire.

Mi-am legat centura, împletită din șerpi metalici, la brâu și am apăsat ușor pe protuberanța roșie de pe cataramă. Deodată m-am simțit înconjurat de acea salopetă asemănătoare cu o ceață strălucitoare, cu irizații argintii și noduli colorați.

Nu o simteam, n-avea nici un fel de consistență materială. Respiram ușor, chiar mai ușor decât înainte, iar privirea nu-mi era atenuată de vizorul lăsat al căștii pe care Martes, așa cum se prezentase atlantul ce mă instruia, mi-o așezase pe cap.

Ei numeau salopeta de ceață, robă stelară, iar cască, arcul de lumină.

Undeva, la marginea peretelui, s-a materializat un păianjen, mare cât un câine.

Avea vreo opt sau zece picioare subtiri și păroase, iar corpul format dintr-o sferă mică și două ovoide verzi, era străbătut de nervuri colorate strident în mai multe nuanțe de roșu. Din partea sferică ieșeau două tije elastice, care se mișcau cu viteză în toate direcțiile.

Am întins încet mâinile înconjurate de ceață spre arătanie, cu palmele deschise și mi-am fixat privirea pe capul păianjenului. Mi-am încordat atenție la baza tije mișcătoare și am gândit: "foc".

Câte o săgeată de lumină, extrem de subtire, a tâșnit din cele două antene atașate căștii și a lovit punctul pe care-l priveam. Păianjenul s-a oprit instantaneu din mișcare, iar sfera-cap a plesnit, aruncând în toate direcțiile o substanță cenușie.

Restul corpului a căzut pe podea, după care s-a absorbit în neant, dispărând.

- Foarte bine, l-am auzit pe Martes. Ai încadrat corect tinta și ai folosit câtă energie trebuia. Foarte bine.

- Multumesc, am spus simtindu-mă măgulit.

- Ai grijă la intensitatea săgetii de lumină, să nu consumi energia inefficient. Bateria nu are capacitate infinită și trebuie să tii întotdeauna o rezervă pentru urgente.

- Am înțeles.

- Folosești săgeata doar în cazurile când psihicul dușmanului este opac la undele cerebrale. Cauti, mai întâi, să paralizezi și, dacă nu răspunde, distrugi, dar numai dacă viața ti-e în pericol. Altfel, nu. Tine minte.

- Da.

- Bateria o poti reîncărca apropiindu-te de o stea, dar durează ceva timp, nu foarte mult. De obicei este suficientă o jumătate de oră. Oricum, aerul generat de roba interstelară ar trebui să-ti ajungă pentru orice situație. De altfel, mai este și cel care se găsește în piramidă. Ai grijă, totuși, că celulele corpului se hrănesc tot din energia robei. De asemenea, când vei fi lângă o planetă, nu uita să te deplasezi cu viteză corespunzătoare densității atmosferei, pentru a nu provoca o încălzire exagerată în stratul exterior.

- Voi tine minte.

- Fii foarte atent. Nu este doar viața ta în joc, este și speranța noastră. Trebuie să știm ce se întâmplă cu frații noștri.
- Pe Geeu nu am văzut asemenea robe stelare.
- Nu. Le folosim doar pe Ares, pe Safir și pe Lumina Diminetii, care au atmosferele irespirabile.
- Nici săgeți de lumină...

- Așa este. Pe Geea actionează o lege nescrisă care interzice folosirea armelor fizice. Ai grijă. Galaxia este plină cu vietuitoare mai mult sau mai puțin evolute. Din câte știm, doar câteva se pot deplasa în spațiul interstelar. Am să-ti localizez pe hartă zonele respective, pentru a le ocoli. Este mai sigur. Oricum, se pare că în afara noastră, nimeni nu poate face saltul instantaneu. Pentru ceilalți există o viteză limitată fizic. Le trebuie ani sau secole pentru a străbate distanța dintre stele. Asta ne-a ferit până acum de invazia whronilor. Dar nava lor se apropie. Se apropie...

Martes a avut o clipă de tăcere, apoi a continuat:

- Eu totuși, cred că Geea nu va fi distrusă în totalitate. Sper că civilizația noastră va reuși să se mențină în unele regiuni ascunse. Sper.

- Tzeo crede la fel. și Zalmox și mulți alții.

- După ce te vei întoarce de pe planeta inorogilor, poate ne vei confirma acest fapt.

- Mă voi întoarce. Sunt sigur că mă voi întoarce. și apoi o să vă comunic dacă mărturiile lăsate de voi pe Geea, s-au menținut și după Explozie. Totul va fi bine.

- Să dea Dumnezeu!

CAPITOLUL 18

M-am întors de la baza aresiană fără nici un incident. Deja eram în stare să dirijez piramida în cele mai bune condiții și mă învățasem cu lipsa de greutate. Era aproape aceeași senzație ca atunci când zburam prin forta psihică.

Atha m-a complimentat și m-a premiat cu o mâncare specifică din regiune: o pastă gălbuie, moale și plăcută la gust, în care a amestecat bucățele de brânză și unt.

Un vin puțin dulceag și nu foarte alcoolizat mă ajuta să înghit cât mai mult din acest amestec.

- Să ai noroc în ce urmează să faci, mi-a spus Atha ridicând cupa plină de vinul rubiniu.

Mă simteam bine în mijlocul atlantilor. Oare mă voi mai întoarce la Valsa?

Să fac o excursie în timp, peste câțiva ani, să văd unde mă voi afla? Sau dacă mă voi mai afla undeva...

Dacius mi-a strâns umerii ușor și m-a privit în ochi:

- Omule, toată speranța ne este în tine. Fii cât se poate de atent să nu greșești în stabilirea direcțiilor și a distanțelor pe care urmează să le străbăți. O cât de mică eroare de gândire te poate duce la sute de stele abatere de la traseu. Imaginea pe care ti-o formezi în momentul saltului, trebuie să fie exactă și precis determinată, pentru a ajunge în regiunea dorită. Harta din cristal îți va reaminti poziția fiecărei aglomerări de materie. Nu ezita să o consulți, chiar dacă ti se pare că ai memorat-o perfect. Mintea omenească este, totuși, supusă greșelii. Trebuie să te verifici înainte de fiecare salt, înainte de exprimarea dorinței de a ajunge într-un anumit loc. E mai sigur.

- Ce se întâmplă dacă, prin absurd, ajung în altă parte decât am gândit?

- Ai grijă să verifici poziția, de fiecare dată când revii în realitatea materială. Cristalul te va ajuta. Dacă nu ești acolo unde ti-ai dorit, identifică pe hartă abaterea și faci următorul salt din noua poziție.

- Ti-am explicat ce mi s-a întâmplat când nu mi-a reușit perfect saltul lângă satelitul cel mare al planetei a șasea din sistemul nostru. Era aproape să mă prăbușesc pe acea enormă planetă acoperită de nori opaci.

- Și totuși, ai reușit să compensezi atracția planetei. Te-ai descurcat de minune.

- Așa mi-au spus și cei de la baza atlantă de pe cel mai mare din satelitul planetei. Se pare că nu a fost numai din neatenția mea, ci și o influență neașteptată din partea acelei pete roșii care circulă în atmosfera planetei.

- Da, este un fenomen cercetat în prezent de specialiștii noștri.

- Cei de la bază, mi-au spus că li se întâmplă și lor să fie deturnați din trasee de acea pată. Mi-au mai atras atenția asupra eventualelor non-spații, acele găuri negre aflate peste tot în galaxie.

- Dacă te vei orienta destul de departe de planul galaxiei, le vei evita pe toate cele cunoscute de noi. În acest fel vei avea în coordonate și celelalte galaxii, care pentru tine vor reprezenta repere fixe în orientare. Ai, totuși, grijă, să nu te depărtezi prea mult de galaxie: harta din cristal îți poate da unele erori și, de ce să nu-ti spun, s-ar putea să-ti fie influențată mintea de unele fenomene necunoscute care credem că există în spațiul inter-galactic. Noi nu am putut face niciodată saltul spre alte galaxii, cu toate că una din ele este mult mai apropiată decât toate celelalte.

- Din ce cauză?

- Nu știm. Nimeni nu a reușit să se depărteze mai mult de un diametru galactic. Este posibil ca mintea noastră să nu reziste la asemenea distanță de sistem, sau să existe o forță necunoscută care acționează în acele dimensiuni.

- Un zid de forțe între galaxii?

- Se pot face o grămadă de supozitii, dar nu are nici un rost să le comentăm acum. Oricum, nu te depărta la mai mult de un diametru galactic. Este suficient pentru evitarea surprizelor și avem certitudinea realității hărții din cristal, chiar cu ultimele modificări de poziționare a sistemelor, calculate zilele trecute. Știi că am stabilit cu Tzeo să dăm numele tău vârfului muntelui ăsta? Îi vom spune "Omul din viitor".

- Multumesc, dar dacă nu o să mă mai întorc?

- Ti-am retinut cu toți dorința, de a o aduce în timpul nostru pe femeia ta. Îți promit că vom încerca tot ce este posibil, chiar dacă este ceva ce n-am mai făcut până acum. Pentru fiecare acțiune există un început, o primă încercare. O vom face dacă...

- Mă voi întoarce. Acum câteva zile, m-am visat lângă Valsa, îmbrăcați cu niște haine așa cum văzusem în revistele vechi. Se făcea că eram în mijlocul unor semi-oameni, mulți și liberi, undeva, într-un oraș nedistrus de explozie. Cred că este o intuiție care-mi dovedește nu numai întoarcerea, dar și revenirea în timpul meu...

- Să dea Dumnezeu să nu te înșeli și să fie, cu adevărat, o imagine a viitorului, nu o simplă vizualizare a unei dorințe de-a ta.

Ne aflăm pe podiș, aproape de statuile paznicilor timpului și a inorogului sfânt, aproape de marginea prăpastiei, pe fundul

căreia se vedea un râu sclipind în lumina soarelui aflat aproape de amiază.

Vântul destul de puternic rostogolise cei câțiva nori, care pluteau indiferenți la mare înălțime.

Am mai aruncat o ultimă privire de jur împrejur și ne-am îndreptat spre piramida ce mă aștepta la câțiva metri.

Oricalcul arunca străfulgerări argintii, iar discurile transparente pe care le construise în centrul laturilor piramidei, păreau niște petale de flori ornamentale.

Peste câteva minute păraseam Gee. Oare pentru totdeauna?

Primul salt m-a transferat instantaneu deasupra planului galaxiei.

Vedeam pe harta din memorie, undeva "jos și în lateral", un cerculeț roșu, care indica poziția în spațiul real al Geei.

Privirea îmi depășea centrul compact al galaxiei, iar departe, într-o aglomerare de puncte luminoase, aproape o pată de lumină, se vedea pulsând un alt cerc, destinația mea.

Casca stelară de pe cap îmi producea o ușoară presiune, în special la tâmpile și pe creștet. Respiram ușor gazul generat de salopeta stelară.

O secundă mi s-a părut că mă cuprinde groaza spațiului nemărginit, acea senzație de pierdere în nimic, impresia de leșin ce o mai avusesem și anterior, în perioada când învățam să execut salturile.

Mi-am revenit imediat și m-am concentrat asupra următorului punct de destinație, undeva "deasupra" aglomerării centrale de stele. Era necesar să stabilesc cu exactitate direcția și distanța imaginată pe hartă, pentru a nu risca ajungerea în interiorul vreunei stele.

În aceeași clipă imaginea anterioară a galaxiei a dispărut și a fost înlocuită cu o altă poziționare a aglomerării centrale, care acum se găsea mult mai aproape și chiar sub mine.

În schimb, cerculețul de destinație era mai vizibil, stelele din jurul său apărând individualizate.

Deodată, o senzație de gol mi-a străbătut stomacul și am avut impresia că mă rostogolesc spre aglomerarea stelară din centrul galaxiei: era acel efect despre care fusesem prevenit.

Trebuia să fac rapid saltul următor, pentru a evita prăbușirea.

Am luat un alt punct de reper foarte aproape de destinație și mi-am impus saltul.

Departe, galaxiile vecine s-au deplasat instantaneu în alte poziții și am văzut cercul de destinație sub mine.

Acum începea partea cea mai grea: apropierea de sistemul planetar al fraților inorogi, fără să mă pricopsesc cu o cădere în vreo stea de pe traseu.

Am consultat harta din cristal și mi-am impus un traseu din patru etape intermediare.

Primele trei etape le-am efectuat în câteva minute, fără nici o problemă. Când am verificat cel de-al patrulea salt, ultimul, mi s-a părut că în harta de pe cristal există o oarecare neconcordanță cu poziția unei stele ceva mai strălucitoare, a cărei așezare nu corespundea perfect cu coordonatele determinate față de cele două galaxii îndepărtate, după care mă ghidam. Undeva, lângă ea, trebuia să mai fie o stea, la fel de luminoasă, dar nu o vedeam. În acel loc, nu se observa nici măcar o sclipire timidă.

Steaua dispăruse? Sau greșisem drumul?

Nu, drumul nu era greșit: cerculețul de destinație era acolo, pulsând rar. Avea în centru un punct mai strălucitor, steaua centrală a sistemului inorogilor.

N-avea rost să-mi fac probleme, poate era o abatere a calculării pozițiilor stelelor, greșeală neesențială pentru reușita misiunii mele. Doar nu trebuia să ajung la acea stea dispărută.

Mi-am stăpânit ușoara emoție care m-a cuprins la gândul că făcusem, în câteva minute, un salt de peste 50000 de ani galactici. Doar eram un supra-om, nu un amărât de semi-om, cum mă considerau galbenele.

După ultimul salt, începea etapa cea mai grea și mai lungă: identificarea, în spațiul din jurul stelei centrale a sistemului, a celor patru planete importante.

Un timp, harta din cristal nu mai mi-era de nici un ajutor. Trebuia să fac mai multe salturi aleatorii, până găseam un

obiect cosmic de masă suficientă pentru calcularea, de către cristal, a poziției planetei căutate.

Mi-au fost necesare mai mult de zece salturi, ca să-mi dau seama că nu voi reuși niciodată să identific nici una din planete, minuscule fire de praf suspendate în imensitatea spațiului.

Am ales cealaltă soluție: prin trei salturi unghiulare, am inclus în cristal pozițiile mele, astfel că am putut afla la ce distanță de steaua centrală mă aflam. Urma să mă apropii până la distanța orbitală a planetei a doua, Inorogia, pentru ca apoi să mă deplasez în salturi scurte de-a lungul unui cerc, până îmi apărea undeva masa planetei.

Și a apărut.

AM REUSIT să găsesc o planetă în capătul celălalt al galaxiei.

Era un glob de culoare roz pe partea aflată spre stea și întunecată pe partea opusă.

După următorul salt, am văzut aproape de planetă și cei trei sateliți pe care știam că-i are: deci eram sigur că ajunsesem acolo unde trebuia.

Mi-am oferit câteva minute de tihnă. Eram în exteriorul planului de revoluție al sistemului, deasupra unuia din polii planetei și mă încânta imaginea pe care o priveam. Aveam o poziție relativă destul de apropiată pentru a observa, printre cele câteva porțiuni de nori, suprafața roz-roșiatică a solului și un spațiu întins de culoare mov, ceea ce putea fi un ocean.

Undeva, spre stânga, am zărit printre ștraifurile de nori pete cenușii.

Era un oraș?

Ce reacție vor avea ființele de pe această planetă când mă vor vedea?

Ce mă așteaptă aici?

În ce stadiu de dezvoltare sunt față de atlanti?

Dar voi mai găsi tot atât de ușor drumul de întoarcere?

Ce-ar fi să fac întâi o survolare a sateliților, pentru a afla dacă au reușit efectuarea de călătorii în afara planetei?

Dacius și Tzeo îmi spusese că nu mai știu nimic de frații lor de mai multe mii de ani. Plecaseră spre ei câțiva zeci de atlanti și atlante, dar numeni nu se mai întorsese.

M-am apropiat de unul dintre sateliți, care era cel mai mare și l-am înconjurat privind cu atenție: nu avea atmosferă,

iar solul gri-rozaliu părea mai curând nisipos. Câteva cratere mai mari și o multime de cratere mici, m-au făcut să fiu atent în jurul meu, la eventualele corpuri solide ce puteau străbate vidul înconjurător.

Pe suprafata vizibilă a satelitelui nu am detectat nici o urmă de activitate umană. Însemna că inorogii nu se puteau deplasa în spatiul vid?

Ceilalti doi sateliti erau de dimensiuni mult mai reduse. Păreau stânci plutitoare în vid.

Atmosfera planetei nu avea o grosime similară cu cea a Geei și părea ceva mai rarefiată.

Știam că trebuie să contină destule gaze identice cu cele ale atmosferei pământului, fiind ușor respirabilă pentru mine.

Mai rămânea să stabilesc unde voi coborî piramida. Din cele sugerate de Dacius, rezulta că undeva, pe linia imaginară a ecuatorului, trebuia să se afle un oraș mare, poate chiar cel pe care-l văzusem înainte.

Am căutat pe partea luminată, deplasându-mă în afara gazului roz, dar nu mi s-a părut că văd nimic care să semene cu o așezare urbană, mare sau mică, în afară de acele prezumtive urme umane, care în acest moment fuseseră acoperite de o plapumă groasă de nori roșietici.

Trebuia să aștept până când planeta își rotea portiunea întunecată spre lumină și să caut și acolo. Aerul și substanțele hrănitoare generate de roba stelară erau mai mult decât suficiente. Mi-ar fi ajuns, chiar dacă aș fi decis că trebuie să mă întorc pe Gee, fără să cobor pe această lume. Dar nu vroiam să iau această decizie, încă. I-aș fi dezamăgit foarte tare pe prietenii mei atlanti.

Galaxia își desfășura sclipirile în jurul meu, cu excepția unui sector de câteva grade, în care întunericul era atotcuprinzător, o beznă opacă. Am consultat harta cristalului și am identificat, nu foarte departe de zona în care mă aflam, un spatiu în care nu se vedea nici o stea. Mai mult decât atât, cristalul îmi comunica interdictia de a mă apropia de acel spatiu. Nu știam care este cauza, dar nu mi-am mai pus alte probleme legate de acest aspect, în momentul când am sesizat că în zona de penumbră a planetei îmi apare o aglomerare urbană.

Am transferat piramida la zenitul orașului și am început să cobor încet.

Sub mine se desenau din ce în ce mai clar niște constructii. Deodată am observat câteva puncte care se mișcau. OMENIREA EXISTA.

Am ales o deschidere între constructii, spre centrul geometric al așezării și am dirijat piramida deasupra, continuând să cobor încet.

Ce reacție vor avea când mă vor vedea apărând din înaltul cerului rozaliu? Trecuseră, după câte știam, cam două sute de ani tereștri de când făcuseră saltul ultimii atlanti, două perechi de tineri.

Eram încă destul de sus, când m-am răzgândit și am transferat piramida deasupra unui deal aflat la oarecare distanță de marginea orașului.

Dealul era acoperit până aproape de vârf cu plante de o culoare verde pal, înalte și groase, asemănătoare cu copacii de pe pământ. Am așezat ușor piramida pe solul ruginiu al vârfului golaș. Am desprins cristalul-hartă din micutul suport în care era încastrat și l-am pus într-unul din buzunarele salopetei.

Știam că pot respira liber în atmosfera planetei, așa că am decuplat catarama robei stelare și mi-am ridicat vizorul căștii.

În aer plutea o mireasmă întepătoare, dar nu mă deranja. Aveam impresia că sunt mult mai greu decât pe pământ.

Talpa încălțăminteii mi se înfundase în solul afânat, care semăna cu nisipul, acoperit din loc în loc cu mușchi roz, cu plante mici, cu frunze rotunde, roșii, cu mici puncte verzui și cu smocuri de iarbă lată și cu vârful ascutit. Se mișcau încet în bătaia unei adieri căldute, putine din ele ridicându-se ceva mai mult de la suprafata solului.

Pe o piatră rozalie se mișca o vietate de forma unui disc, cam de mărimea palmei, sprijinită pe mai multe piciorușe înalte și cu patru cozi, arcuite în sus. Formau un evantai într-o secțiune a corpului. În partea opusă, două antene segmentiale, terminate cu mici sfere maronii, se mișcau cu viteză în toate direcțiile.

În momentul în care m-au simțit, vietatea a avut o tresărire și a rămas nemișcată, cu antenele îndreptate în direcția mea. Apoi, pe neașteptate, o gaură s-a format între cele două antene și din ea a zburat spre mine un lichid.

N-am avut timp să mă feresc și salopeta mi-a fost atinsă puțin mai sus de cotul drept, de o substanță care s-a lipit de ea.

M-am curățat cu mâna cealaltă, dar substanța s-a întins pe mânășă. Dacă trecea prin materialul salopetei? M-am depărtat câțiva pași de vietatea periculoasă. Trebuia să mă feresc din calea lor, de acum.

Tonurile roz și roșii ale luminii înconjurătoare începeau să-mi obosească privirea. Doar imaginea acelor copaci cu nuanțe de verde deschis îmi aminteau de vegetația pământului.

M-am apropiat de lizieră, atent să nu mă mai atace vreun disculet răuvoitor.

Deasupra orașului, aflat la câțiva kilometri, se ridicau fuioare șerpuitoare de ceață. Se adunau în înaltul cerului și formau globuri de un vișiniu mat.

Toate culorile de pe această lume erau în partea dinspre roșu a spectrului. Chiar și copacii de care mă apropiam, în afara unor porțiuni de un verde ceva mai intens și puțin galben spălăcit, aveau tentă de roșu, mov și portocaliu.

Trunchiurile erau de diverse grosimi, având scoarta striată adânc.

În unele canale se scurgea un lichid transparent, care se aduna în partea inferioară, formând ovoide ca niște cristale. Și acestea prindeau nuanțe de roz.

Lumea în roz... O culoare obositoare, care începea să mă streseze din ce în ce mai mult. Ce căutam eu aici? Oare merita să-mi pun viața în pericol doar pentru a le face plăcere atlantilor, luând legătura cu niște așa ziși frați ai lor aflați la o distanță pe care mintea nu putea să o închipuie? Oare aici îmi vor putrezi oasele?

Am simțit un tremur care îmi cuprindea tot corpul.

Asta era, intram într-o criză nervoasă generată de niște gânduri aiurite. Mi-am impus să mă calmez. Puteam eu, un om superior galbenelor, să mă sperii de ceva, chiar dacă acel ceva era complet nou pentru mine?

Cred că totul se datora lungimii de undă a luminii generate de steaua sistemului. Privită de aici, de la suprafața planetei, era o stea ceva mai puțin strălucitoare ca Soarele pământului. Și dimensiunea sa relativă era mai mică, întrucât planeta se afla mai departe decât pământul de Soare.

Cu toate astea, temperatura ambiantă era asemănătoare celei de pe pământ, dar aerul era mai uscat, aducându-mi aminte de atmosfera deșertului.

Deja mă obișnuisem cu mirosul înțepător al aerului și nu-l mai sesizam.

Am aruncat o privire în spate, acolo unde-mi lăsasem piramida. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva în lipsa mea, puteam oricând să fac alta. Dar, nu era mai bine s-o distrug? Nu conta, căci nimeni în afară de mine nu era în stare s-o urnească din loc și nu avea ce să-mi fie furat din ea.

O umbră mi-a trecut peste față înainte să intru între copaci. Am privit în sus și am mai avut timp să observ o pasăre mult mai mare decât pe pământ, care a planat dispărând deasupra pădurii. Avea corpul fusiform, aripile foarte late, sustinute de nervuri proeminente și ciocul lung, încovoiat și ascutit.

Am început să cobor spre baza dealului, printre copacii destul de rarificați. Călcam cu grijă, ocolind tufișurile mai mici sau mai mari, pentru a evita să fiu scuipat din nou de disculetele acelea răuvoitoare.

Câteva insecte abia vizibile au bâzâit pe lângă mine și au dispărut.

Într-un copac cu trunchiul foarte gros, având o culoare de un roz atât de palid încât părea aproape alb, se vedea o scorbură rotundă și întunecată. Când am trecut prin dreptul lui, ceva ca o liană a tâșnit din scorbură și mi s-a înfășurat strâns de gât. M-am oprit, aproape să cad. Sfoara, sau ce era, a început să mă tragă cu o forță irezistibilă. Până să-mi proptesc picioarele într-un ciot și să scot cutitul de la centură, fusesem adus la mai puțin de un metru de copac.

Partea inferioară a căștii rezista cu succes la tensiunea la care era supusă, altfel m-aș fi sufocat.

A trebuit să tai de două ori cu cutitul, ca să desprind matul de carne. Câteva picături de suc mov mi-au pătat mânușile când am desprins bucata de fibră ce-mi rămăsese atârnată de gât.

M-am depărtat cu repeziciune și am fost atent să mă feresc de alte eventuale scorbururi.

Nu mă descurcasem cum trebuie: ar fi trebuit să fac imediat un salt în timp, cu câteva minute anterior, iar apoi să mă feresc de disculețul scuipător și de acea scorbură. Nu mă descurcam bine.

Dealul nu era înalt, așa că am ajuns repede să văd printre copaci baza lui, de unde se continua cu o portiune aproape plată.

La mai puțin de un kilometru se vedeau micile construcții roșietice de la marginea orașului. O șosea destul de lată trecea transversal prin fata lor.

CAPITOLUL 19

M-am oprit în dreptul ultimilor copaci și am privit cu atenție: nu se vedea nici o ființă, era o nemișcare aproape totală. Doar vălătucii de fum continuau să se ridice în depărtare, deformați de vânt.

O ușoară senzație de sufocare mi-a străbătut partea superioară a plămânilor, câteva clipe. M-am controlat, dar nu era nimic deosebit. Cine știe?

Un ou mare, de culoare neagră, s-a rostogolit cu viteză pe șosea și a dispărut în partea stângă.

Era un vehicul autohton?

Am încercat să prind mintal semnale ale eventualelor ființe care puteau să fie în ou, dar, spre surprinderea mea, mi s-a relevat că în interior nu era nici o minte accesibilă. Era un aparat automat, fără conducător?

M-am concentrat asupra construcțiilor dărăpănate pentru a identifica creiere umane, dar, atât cât puteam să cuprind cu vederea, nu am găsit nici o rezonanță gânditoare. Doar undeva, în spatele unui gard viu, mi s-a părut că ating niște vibrații neevoluate, care erau mai mult senzații de foame și sete... Dacă interpretam corect, puteau fi vietuitoare având nivelul de dezvoltare al câinilor de carne, pe care-i văzusem în Orașul Galben.

Am translatat mintal imaginile pe deasupra gardului și în față mi-au apărut niște mogâldete având corpul turtit, cu două șiruri de picioare.

Capul lor avea forma unui cub puțin rotunjit pe muchii. Pe fata anterioară, trei ochi așezați ca vârfurile unui triunghi

echilateral, se bulbucau mult în afară, în centrul triunghiului văzându-se o despicătură eliptică.

Era unit de corp atât de mult, încât nu se putea determina gâtul, decât după o linie groasă, de un albastru intens.

Vedeam patru astfel de animale. Trei stăteau nemișcate și priveau spre al patrulea, care ridica ritmic primul picioruş stâng, ceva mai gros decât celelalte.

Casca stelară era pregătită să mă apere, dacă aş fi fost atacat, dar preferam să nu-mi încep misiunea provocând vreo distrugere fizică.

M-am apropiat până la marginea șoselei și am văzut că nu era chiar atât de netedă. Avea o multime de porțiuni zgrumturoase și două canale longitudinale, cu profilul rotunjit. Cred că pe unul din ele se rostogolise oul cel mare.

Sus, în înaltul cerului, mi-au atras atenția două din acele păsări cu aripi mari. Descriau opturi aproape perfecte, într-un zbor lin.

Eram deconectat. Atenția îmi scăzuse în timp ce priveam păsările, așa că plasa care m-a înconjurat dintr-o parte, m-a luat pe nepregătite.

M-am împiedicat și am căzut pe spate, rămânând cu privirile atintite la zborul păsărilor. Casca mi s-a lovit de ceva și am simțit că o fracțiune de secundă mi-am pierdut controlul.

Ochiurile plasei m-au imobilizat aproape complet, dar am putut să întorc capul și să văd, cam la zece metri în lateral, două ființe cu alcătuire curioasă: aveau patru picioare scurte și groase, care ieșeau dintr-un trunchi aproape cilindric, terminat cu o coadă scurtă și groasă. În partea superioară, două brate lungi și subțiri, cu câte trei degete, din care unul era opozabil, trăgeau sforile legate de plasa cu care mă prinseseră.

Capul era disproportionat de mare față de restul corpului, cu doi ochi depărtați, rotunzi, fără iris, în schimb cu o multime de puncte negre, risipite neuniform. Nu apărea ceva care să semene cu părul omenesc. În mijlocul frunții aveau o excrescență, de forma unui con, cu vârful ușor curbat în sus, iar cele două umflături laterale, cu mai multe găurele, păreau să fie urechile. Gurile rotunjite și larg deschise, lăsau să li se vadă dinții, niște colți ascuțiți și obliși. Nu aveau nas ? Ba da: o bășică rotundă, cu găurele fine. Pielea era de o culoare roz-gălbuie, înspicată cu perișori scurți.

M-am insinuat în mintea lor și abia am reușit să identific ceva: mai întâi senzații de bucurie că au reușit să prindă un animal, apoi o retenție de a se apropia de mine. Până la urmă, cel care era puțin mai înalt, i-a comunicat celuilalt într-o limbă formată din piuituri și pârâituri, ceva care semăna cu o îmbărbătare și a mai tras o dată puternic de sforile legate de plasă.

Oare aceștia erau inorogii, rudele atlantilor, pe care-i căutam?

Nu prea semănau cu imaginea pe care mi-o făcusem despre ei, după sculpturile văzute pe Gee. Avusesem impresia că seamănă cu niște cai cu fata asemănătoare cu a oamenilor, având chiar și mâini. Cel puțin așa îmi fuseseră descriși. Iar realitatea părea să fie cu totul alta.

Tzeo mă sfătuisese cum să reușesc intrarea în contact mintal cu ei, dar creierul, sau ce era în tărtăcuta lor, mi se părea lucios, lunecos, mai mult o masă amorfă, decât așa cum aveam noi, oamenii și animalele pe care le cunoșteam pe Gee.

Oare din acest motiv se refugiaseră în alt colt al galaxiei? Sau nu erau ei, cei pe care-i căutam?

M-am concentrat să le transmit mesaje de liniștire cu privire la pericolul pe care-l reprezentam eu, pentru ei.

Deodată, m-a străfulgerat gândul că nu le simt pulsația sângelui, nicăieri în corp. Nu aveau sistem circulator?

În schimb, fibrele musculare mi se păreau foarte rigide, dovedind o forță fizică deosebită, iar pielea ridată era foarte groasă.

De altfel, atunci când au terminat de strâns plasa în jurul meu, nu mai puteam, practic, să fac nici o mișcare.

I-am lăsat să se apropie cu acei pași mărunți, care produceau o vibrație asupra terenului, fapt ce dovedea că au o greutate importantă.

Mintea celui mai înalt era ceva mai permisivă, așa că am periat-o atent și am reușit să identific o regiune, ca un nodul, unde îmi apăreau cu mult mai multă claritate cuvintele pe care le gândea, astfel că am tradus instantaneu:

- Ce noroc avem să prindem o antică.

- Da, se pare că vom obține o compensație bună pentru ea.

Eu eram ea? Mă făcuseră femeie?

- Traz va fi foarte bucuroasă că am găsit-o. Să-i spunem?
- Nu îi spunem nimic până nu verificăm dacă nu mai este vreuna pe deal. Am auzit că ultima oară când au fost văzute, erau două.

- Sunt sute de ani de atunci. Poate s-au învățat să circule câte una.

Între timp se opriseră deasupra mea și mă priveau cu atenție. Ce-ar fi fost dacă mă întorceam câteva minute în timp și mă feream din fata plasei?

Dar, mai bine lăsam acest canal temporar să se desfășoare în direcția pe care a pornit. Puteam oricând să sar pe altă ramură a timpului, dar eram curios să văd ce vor să-mi facă și unde mă vor duce.

Era una din multiplele posibilități de a pătrunde oficial în oraș.

Printre capetele aplecate asupra mea am văzut, în înaltul cerului, cum cele două păsări se despart, zburând cu viteză în direcții opuse.

- Eu zic să o cărăm în plasă, să nu ne scape.

- Hai, a spus cel mai mărunț, apucând un capăt al plasei și strângându-l într-un nod.

Nu mă înșelasem; aveau putere considerabilă, întrucât m-au ridicat foarte ușor, cu toată greutatea mea.

- Mergem direct la Traz, sau o ascundem la noi, până ne promite cineva o răscumpărare corespunzătoare?

- Eu zic, a răspuns cel mai scund după câteva secunde de gândire, să n-o ducem nici la noi, nici la Traz.. Mai bine o rugăm pe Hamm...

- Hamm o să vrea să fie și ea parte la recompensă.

- Păi, o să obținem destule dodole...

- Dacă ne va plăti cineva pentru vietuitoarea asta. Ce ne facem dacă ne-o confiscă?

- Ca s-o confiște, trebuie să dea de ea. D-aia am zis să o băgăm în afacere și pe Hamm. Ea are posibilități mult mai bune s-o ascundă...

Mă cam deruta felul lor de a vorbi despre mine la feminin.

- Hai s-o luăm pe calea mai lungă, printre peretii vechi, să nu ne întâlnim cu nimeni.

- Știi că foarte puțini au curaj să rămână în lumina directă a soarelui, la orele amiezii. Nu cred că este nici un risc, dar hai să facem cum zici tu.

Trecuserăm pe lângă niște garduri înalte, făcute din plăci zgrumturoase. Construcțiile aflate în spatele lor erau puțin înalte, dar păreau solide, dintr-un material care semăna cu pietrele din deșertul de pe pământ.

În câteva momente mi s-a părut că simt, undeva, în spatele câtorva ziduri, existența unor fiinte, dar am continuat să mă concentrez asupra discuției dintre cei doi.

- Vezi, că ne apropiem de pasarelă. O trecem direct, sau ne ascundem puțin?

- Păi, dacă ne vede cineva, o să-i spunem că am cules fructe de sosoro și le-am împachetat, să nu-și piardă umezeala.

- Vezi că o să trecem și pe lângă cuibul lui Mioz și cred că poate să ne vadă.

- De ea nu mi-e frică. Are o datorie la mine de câțiva ani și, dacă îi spun, o să tacă din gură, că altfel îi cer dodola de prins pești.

- Eu nu mai am nici o dodolă de pescuit, le-am terminat pe toate acum o lună când am fost cu Wooa la baltă... Atunci când o lișcă mi-a rupt plasa.

Foloseau niște termeni pe care nu reușeam să-i înțeleg, dar i-am reținut ca atare, urmând să mă lămuresc pe parcurs.

Antena dreaptă a câștii mi se agățase într-un ochi al plasei și nu mai puteam roti capul în nici o direcție. Cu toate astea, am observat că nici una din casele pe lângă care treceam destul de repede nu aveau nimic care să semene cu ferestre sau uși. Pe unde se făcea accesul?

Între timp fusesem purtat pe deasupra a două conducte paralelipipedice destul de groase, făcute dintr-un material care părea spongios, de o culoare violet închis.

Un praf mărunț, ca o ceată, plutea deasupra solului. Soarele era ascuns în spatele unei clădiri făcută dintr-un material asemănător cu betonul, dar un beton tot atât de spongios ca și cel al conductelor pe care tocmai le depășisem.

Cei doi s-au oprit brusc și m-au așezat pe o platformă, fără nici o precauție, lovindu-mă destul de puternic la cotul drept.

- Deschide tu, a spus cel care era în spate.

Acesta a scos ceva dintr-o pungă ce-i atârna lateral, de parcă îi era prinsă direct de piele și s-a aplecat deasupra unei porțiuni de un roșu mai puternic. A apărut o deschidere, ca un iris. M-au ridicat și au coborât niște trepte. Păreau foarte înalte, dar pentru ei, care coborau cu patru picioare, nu mi se părea că este ceva greu.

Împrejur, atât cât puteam să văd, totul avea diverse nuanțe de roșu: de la roz palid, la un puternic roșu sclipitor, cu interferențe de mov. Lumina ieșea din niște zone distribuite aiurea pe suprafața unui perete.

Erau niște culori obositoare, enervante. Cum reușeau să stea toată viața între ele, fără să înebunească? Am cotrobăit în mintea celui din față și am simțit fericirea de a ajunge la adăpost cu prada, fără să fie văzut de cineva.

- Închide tu poarta, a spus în timp ce mă așeza, fără nici un pic de grijă, pe jos. Eu mă duc să iau câteva bucăți de xoxolin, că mi-e foame.

- Adu-mi și mie niște lăcolă. Mi-e o sete, de mă topesc, a spus celălalt urcând scările.

Lumina a scăzut brusc din intensitate.

- Iar s-a terminat energia, a strigat cel care rămăsese cu mine.

- Dacă ai pornit-o în reacție cât timp am fost plecați, a spus celălalt, coborând, după închiderea irisului. Mai bine lasam poarta deschisă, că nu mai văd nimic...

- Și dacă trece cineva pe aici? Acum nu avem nevoie de musafiri.

- Hra, ești prea fricoasă. Ti-am mai spus că în zona asta nu trec inorog decât rareori. Toate circulă mai mult în cealaltă parte a orașului.

- Știu, le e frică de mumulele care au împânzit cartierul, de când guvernul nu s-a mai ocupat de stârpirea lor.

- Da. și ai văzut că sunt, cu adevărat, periculoase. Ieri era să te lipească una, de nu te mai vedeam niciodată.

- Nu mi-ar fi părut rău, dar mai am doar cinci zile până să-mi pun cornul în pământ. Mă lăsau fără moștenitoare.

- Cornul meu mai are până să se coacă. Cred că de abia la anu` pe vremea asta o să-l plantez, dacă va mai rămâne până atunci vreun loc necotropit de xicși.

- Oricum, mâine trebuie să plec. O să-mi ia ceva drumul până la malul oceanului.

- Ai aprobare de la președintă?

- O am de acum două luni, atunci când a apucat-o strechea și a dat aproape două sute, de-o dată.

- Fii multumit că ministra te-a trecut pe listă.

- Uiti că i-am făcut cadou fiicei ei, patru piei de mumule?

- Altfel îți rupeai cornul în nisip...

- E normal. Cine nu este în stare să facă cadouri celor care trebuie să ia deciziile, înseamnă că nu merită să fie ajutate.

Nevolnicele n-au ce căuta în lumea noastră liberă și prosperă.

- Și acum mă gândesc ce ghinion am avut acum trei ani, când pământul unde-mi rupsesem cornul a fost invadat pe neașteptate de xicși. Nimeni nu se așteptase să avanseze atât de repede. Guvernul a zis că n-are nici o vină. Acum, acest al doilea corn sper să nu aibă tot atât noroc ca primul, mai ales că cel care va crește pe urmă nu va mai avea putere germinatoare.

- Nu-ti face probleme, că tot nu ai ce avere lăsa în urma ta. Oricum, dacă nu ai nici o moștenitoare, nu e nici o pagubă.

- Atunci pentru ce trăiesc? Strâng dodole de toate felurile și ti le las tie, dacă mi se întâmplă ceva?

- Ti-ar părea rău? Nu suntem noi asociate?

- Numai la mâncare și distracții ti-e gândul. Ai fi în stare să mă și omori pentru a-mi lua dodolele.

- Vorbești prostii... Cum o să-mi omor eu cea mai bună prietenă? Cu cine o să mai ies la prăduială?

- Crezi că n-am observat că o stimezi pe Traz mai mult ca pe mine?

Cea care fusese numită Hra a tresărit și, după câteva secunde a spus:

- Nu-i normal? Doar e șefa cartierului.

- E în solda guvernului.

- Și ce dacă?

- Guvernul ăsta de corupte... Nu obții nimic fără plocoane. Grămezi de dodole se duc ca și cum n-ar fi fost.

- Dar tu, Oaza, ce ai vrea? Să ceri și să ti se dea de pomană?

- Nu vreau pomană, dar avem și noi niște drepturi.

- Drepturi... Aiurea. Nu ai decât dreptul să servești guvernul și pe Președintă.

- Crezi că o să te îmbogățești periindu-le atât?
- Ce să fac cu bogăția? Să mă lăfăi în dodole? Tot atâta xoxolin și iacolă o să primim.
- N-ai dodole, ești o nimeni. Ai dodole, ești cineva! N-o vezi pe Traz, de când a fost numită șefă, nu-i mai ajungi la corn nici măcar cu privirea. Înainte, când era ca noi...
- Oaza! Tu ești invidioasă pe Traz!
- Da! Tâmpita aia e în stare să te bage la pârnaie pentru a dovedi guvernului că e de-a lor. O gașcă de corupte până în vârful cozii.
- Hai, că acum, cu antica asta, putem obtine și noi ceva în plus.

- Nici nu vreau să-i spunem lui Traz. Am fi mai deștepte dacă am vinde-o direct, pe sub labă.

- Dacă ne prinde, am îmbulinat-o: ne rupe cornul și până ne crește altul... Dacă ne-o mai crește...

Oaza și-a aruncat în fundul gurii două bucăți de gelatină verzuie și i-am simțit satisfacția. Punctele negre din ochi i s-au adunat spre partea superioară și o pielită opacă s-a lăsat peste ele. Nu mai tineau de capetele plasei, așa că ochiurile se lărgiseră. Puteam să mă mișc, dar rămăsesem în repaus, pentru a nu le atrage atenția cu nimic.

Hra stătea în fund, cu picioarele posterioare depărtate și cele anterioare strânse în fată. Între degetele de la o mână ținea un cilindru transparent, în care se vedea un lichid cu ușoară nuanță mov. Nu avea palme, degetele continuându-se direct din bratul foarte maleabil. Vârfurile degetelor erau umflate și aproape sferice, ca niște ventuze și parcă, din loc în loc, vibrau niște cili micuți.

A dus în dreptul gurii cilindrul și a scos o limbă lungă și despicată la vârf, pe care și-a introdus-o până la lichid. Spre surprinderea mea, lichidul a început să urce de-a lungul jgheabului din centrul limbii. După ce a "băut" aproape jumătate din continut, i-a întins cilindrul lui Oaza.

Aceasta, stând pe toate cele patru picioare, l-a apucat cu o mână și a băut restul, în același mod.

Cu toate că trecuseră peste șase ore de când plecasem din Atlantis, nu mi-era nici foame, nici sete. Aveam doar o ușoară senzație de oboseală psihică și un început de furtună

la picioare, din cauza pozitiei în care stăteam de aproape o oră. Am mișcat încet tălpile, dar Oaza a observat:

- Uite că s-a trezit antica. Oare o fi din alea care vorbesc?

- Pune-i și tu niște întrebări și o să afli a spus Hra după ce și-a mai aruncat în fundul gurii o bucată de gelatină.

Oaza s-a aplecat deasupra mea și a verificat dacă plasa este strânsă bine în dreptul picioarelor, după care m-a atins pe umăr.

M-am prefăcut că mă trezesc din leșin. Am deschis complet ochii și am privit-o în față, prin vizorul perfect transparent al căștii. A avut o tresărire și am simțit-o că îi este puțin frică, dar s-a controlat:

- Hai că s-a trezit, i-a spus lui Hra.

- Vezi să te ferești de mâinile ei, că acolo au ele puterea, a spus Hra apropiindu-se. Spune-i ceva, să vezi dacă răspunde.

Aveau niște copite groase, despicate în trei.

- Antico! Mă auzi? Răspunde, dacă poți, a vorbit Oaza.

Sunetele pe care le scotea erau ca niște hârâituri, desincronizate față de mișcarea marginilor gurii. Nu avea buze aproape deloc, lăsând să se vadă câte două șiruri alăturate de dinți scurți și aproximativ cilindrici.

Am tăcut, continuând să-l privesc în regiunea ochilor. Spun regiune, pentru că nu aveam cum să-mi fixez privirea undeva, pe suprafata mare a acestora, printre punctele mișcătoare.

- Hai, că nu avem noroc. Nu vorbește, a spus Hra întorcându-se la locul lui. E din alea fără valoare.

- Tot o să ne dea ceva pe ea...

- N-o să-ti dea nimic. O s-o confiște, cum a făcut și cu păsările pe care le-am prins acum câteva zile.

- Atunci nu i-o mai dăm lui Traz. O s-o vindem în altă regiune.

- Și ce-i dai să mănânce și să bea până atunci? a întrebat Hra. știi că astea nu pot trăi fără mâncare...

- Astea, am auzit că se hrănesc și cu aer. O să scăpăm repede de ea. Să nu ne complicăm.

- Măcar câteva dodole de mâncare și câteva de distracție să obținem și tot e ceva.

- Păi, atunci, a spus Oaza ridicându-se, eu dau o fugă pe deal să verific dacă nu mai este vreuna și pe urmă mă duc la

Hamm, să văd cât de dispusă e la afacere. Tu să nu te apropii prea mult de ea în lipsa mea, că poate fi periculoasă, câteodată.

CAPITOLUL 20

Trecuseră câteva minute de când plecase Oaza.

Un timp o urmărisem cu gândul, apoi observasem că Hra intrase în letargie, cu activitatea cerebrală extrem de slabă.

Era timpul să trec la executarea misiunii ce o aveam.

Am făcut un scurt salt, materializându-mă în afara năvodului în care fusesem legat. Trebuia să încerc o mică experiență, pentru a determina cât de receptiv era creierul acestor fiinte-animale. Îmi era foarte greu să mă gândesc la ei ca la niște oameni. Nu aveau nici o asemănare cu specia umană.

M-am concentrat și am trezit-o psihic pe Hra, inducându-i ideea că mă vede legat în continuare de plasă, în coltul încăperii.

A aruncat o privire și i-am simțit satisfacția că eram acolo unde știa ea că trebuie să fiu.

Deci, eram în stare s-o fac să creadă că vede ceea ce vream eu să vadă.

A privit în direcția mea și a părut surprinsă:

- Te-ai și întors, Oaza? Sau am dormit eu foarte mult?

- Nu, i-am răspuns. M-am întors să văd dacă antica e bine legată.

- E! Vezi că nici nu s-a mișcat. Nici n-ar putea.

- Bine, atunci am plecat.

Am urcat scările și, după ce am cotrobăit în mintea lui Hra să identific cum se deschide chepengul, am ieșit în atmosfera rozalie. Câțiva nori roșietici, cu insertii mov și lila, stăteau atârnați chiar deasupra construcțiilor, la destul de mică înălțime.

M-am suit pe niște plăci groase, aflate ceva mai departe și am privit împrejur, căutând vibrații gânditoare. În micile construcții din apropiere, ca niște buncăre, fără ferestre și uși, nu am identificat nimic care să-mi atragă atenția, așa că am extins raza de cercetare. Undeva, am început să simt existența

unor minti inorogice și alte câteva semnale, diferite, mase cerebrale neevoluate, în genul animalelor de pe Pământ.

Chiar la picioarele mele, lângă o piatră colturoasă, ceva a mișcat. Erau câteva fiinte mici, filiforme, de un albastru intens, spicate cu galben. O nuanță de albastru pe care nu o văzusem până acum în această lume. Se încolăciseră într-un ghem cât mărimea pumnului. Le-am ocolit și mi-am adus aminte că pot să mă înalt în aer. De fapt, puteam foarte multe. M-am oprit pe o piatră și am căutat să-l găsesc pe Oaza.

Urca dealul spre piramida mea. Se uita cu atenție într-o parte și alta, răscolind cu privirea boschetii. S-a ferit cu abilitate de o liană ieșită din spatele unui copac direct spre capul său, lăsându-se brusc la pământ și apoi sărind într-o parte. O săritură lungă, cu toată greutatea sa importantă. Avea mușchi băiatul, nu glumă.

De ce îi spuneam băiat? Doar discutau între ele ca fiind de sexul feminin. Trebuia să înțeleg chestia asta. Oare era doar problemă de interpretare a limbajului? Tzeo și Dacius nu-mi spusese nimic referitor la acest aspect. Până și pe mine mă vedeau ca pe o ea. Care erau masculii pe această planetă?

Oaza ajunsese periculos de aproape de piramida mea. M-am cuibărit în mintea lui și l-am convins că pe deal nu este nimic important, că trebuie să se întoarcă înapoi.

S-a oprit brusc și a luat-o la vale în viteză.

Acum, după ce am rezolvat și această problemă, trebuia să identific locul unde se găseau conducătoarele acestui teritoriu. M-am reîntors în mintea lui Hra, care continua să doarmă, sau, cel puțin, să stea în prostatia în care o lăsasem și am aflat că avea o mare considerație dar și frică, față de un grup de inorogi. Aceștia, sau acestea, se concentrau într-o regiune a orașului aflată undeva, spre sud, unde trebuia să găsesc o construcție masivă atât la suprafață cât și, mai ales, în adâncime.

Hra nu a putut să-mi dea amănunte privind fiintele respective sau organizarea interioară a sediului acestora, întrucât nu le cunoștea. Nu fusese niciodată acolo și nu discutasese cu nimeni care vizitase acest loc.

Nu-i nimic, mă voi descurca la fata locului.

M-am ridicat câțiva metri în aer, pentru a-mi lărgi câmpul privirii și...

Pasărea mi-a înfipt ghearele în umărul drept și m-a lovit puternic cu o aripă peste cască. Instantaneu, fără să-mi dau seama când am gândit acest lucru, o străfulgerare s-a desprins din cele două antene laterale ale căștii și corpul masiv al zburătoarei s-a transformat în praf, răspândindu-se în jurul meu. Fosisem arma căștii instinctiv. M-am răsucit în aer și am văzut, la mică distanță, o altă pasăre enormă, care s-a năpustit cu aripile strânse pe lângă corpul fusiform, spre mine. Arma s-a descărcat din nou, de data aceasta la dorința mea și pasărea s-a topit în aer. O satisfacție profundă m-a copleșit: ce puternic eram... Ce era chestia aia cu influențarea psihică? Cel mai bine era să le distrug cu arma.

Deja începusem să-mi pun amprenta pe această planetă. Oare nu era mai bine să mă întorc câteva minute în timp și să mă feresc de păsări fără să le distrug? Poate greșisem când mă ridicasem în aer. Crezuseră că sunt o pasăre care le amenință teritoriul?

Să merg înainte. Puteam oricând să mă întorc în timp, poate chiar la momentul în care mă apropiasem de planetă și identificasem orașul.

Deci, hai să văd unde se găsește sediul șefilor... sau, mai corect, al șefelor, după cum se exprimau primele mele prietene de pe această lume.

În curioasele construcții de la picioarele mele, sesizam aici-colo, diverse semnale de viață inteligentă. Mie îmi trebuia, însă, semnalul conducătoarelor. Trebuia să fie ceva mai intens ca al celorlalte ființe... Așa ar fi trebuit să fie. De fapt, nu era o regulă ca mintea conducătoarelor să fie mai complexă decât a celorlalte vietuitoare. Cred că puteau ajunge pe o funcție de conducere și dacă erau mai puțin dezvoltate psihic, sau chiar tâmpite de-a binelea, dacă modul de promovare socială era necorespunzător.

Am trecut încet pe deasupra câtorva ruine încercând să tin direcția spre sud, sau, mă rog, acolo unde apreciam eu că ar fi trebuit să fie sudul.

O ușoară senzație de foame m-a făcut să salivez la gândul nemaipomenitelor mâncări pe care mi le servise Atha în construcția de pe vârful muntelui Omu. Am revăzut în minte imaginea statuii inorogului aflată nu departe de locuința lui

Dacius. Nu prea semăna cu ce găsisem aici. Fusese atât de mult stilizată forma animalului încât, practic era cu totul altceva.

Între doi pereti destul de lungi se vedea ceea ce puteam numi o stradă. Pe lângă una din constructii șerpuia o cărare.

În mijlocul străzii, era un șant destul de îngust, pe care aștepta oprit unul din acele obiecte în formă de ou. În partea laterală avea o trapă ovală, deschisă spre o pată roșie de la marginea zidului, despre care știam deja că este calea de acces în interiorul construcției.

În ou nu era nimeni, dar primeam niște semnale din spatele peretelui și de sub pată, cam cinci sau șase fiinte.

Am coborât și am aruncat o privire în interiorul oului: în mijloc, proptite pe mai multi rulmenți, se găseau două scaune și un panou simplu, cu câteva tije și comutatoare. Am tras concluzia că, atunci când oul se rostogolea pe canal, cabina rămânea orizontală, fiind construită pe principiul giroscopului.

Undeva, aproape de linia orizontului, câțiva nori roșietici începeau să se rostogolească spre locul în care mă aflu, cu viteza destul de mare. Un vânt din ce în ce mai puternic își executa vâjâiala, ridicând pe alocuri praful dintre constructii.

M-am adăpostit între doi pereti. Mă simteam penibil: nu știam ce să fac acum. Mai bine mă întorceam în grotă unde-o lăsasem pe Hra și îi induceam ideea să mă conducă ea la cele pe care le cunoștea că sunt șefe în acest oraș. Aș fi economisit timp foarte valoros în ce privește rezervele mele de hrană și aer.

Oare va tine mult furtuna care se anunța?

Sau era mai eficient s-o caut pe Oaza, care mi se păruse ceva mai descurcăreată?

Cum făcuseră să deschidă irisul de la locuinta lor?

Clar, eram obosit: ce aveam eu nevoie de chei sau alte sisteme de deschidere, când puteam foarte simplu să fac un salt prin iris.

Nici nu terminasem bine de gândit fraza dinainte și mă găseam într-o încăpere destul de mare, slab luminată de același sistem cuibărit în tencuială. Eram pe treptele unei scări, cam la

jumătatea distanței dinspre tavan și podeaua acoperită în mare parte de niște lăzi dintr-un material opac, de culoare închisă..

Nu era nici o ființă vie la acest nivel, dar simteam vibrația vietii câțiva metri mai jos. În partea stângă se vedea o deschizătură în perete, un iris rămas deschis, iar în partea cealaltă, într-o lumină mai puternică, observam aruncate pe jos diverse obiecte ale căror întrebuințări nu le știam. Era o harababură organizată perfect. Cred că nu aveam ce căuta aici, nu erau șanse de a deschide un canal de legătură cu o conducătoare. Iar eu trebuia să mă grăbesc.

Am sărit în exteriorul clădirii exact în momentul când un alt ou a oprit cu un scârtăit ascuțit în spatele celui dintâi.

Din spatele trapei ovale a apărut un exemplar din aceeași specie cu Hra și Oaza, dar care, la prima impresie, era de un statut social deosebit. Avea atârinate pe spate câteva șiruri de sfere micute, ca niște mărgelile, care formau o pelerină, cam în locul în care pe Geea se pune șaua pe cai. Cornul din mijlocul frunii era destul de lung și gros. După o fracțiune de secundă m-a văzut și a avut o tresărire, apoi a făcut gestul de a se întoarce în interiorul oului.

- Nu-ți fac nici un rău, i-am spus, transmitându-i gândul însoțit de o senzație de liniștire.

- Ești o antică? m-a întrebat.

- Nu știu ce numiți voi "antică", dar eu sunt de pe Geea, de la rudele voastre atlante.

S-a calmat și a ieșit cu totul din ou, rămânând la o distanță pe care o aprecia ca sigură față de mine.

- Auzisem de voi, dar nu v-am văzut niciodată. A trecut mult, mult de tot de când nu a mai apărut nici o antică pe aici.

- Nu sunt antică, sunt om, rudă cu atlantii, frații voștri de la celălalt capăt al stelelor.

- N-ai să-mi faci nici un rău?

- Nu! Am venit aici pentru a afla care este situația voastră. Nu mai știm nimic de inorogi de peste o mie de ani. Ești inorog, nu-i așa?

Punctuletele din ochi au început să danseze fără noimă:

- Strămoșii noștri îndepărtați se numeau așa. Știm din scrierile vechi de existența atlantilor, dar nu am văzut niciodată nici unul. N-ai să mă omori ca să mă iei cu tine?

- Nu, ti-am mai spus. Am venit doar pentru a afla care este stadiul vostru de dezvoltare. În urmă cu mai mult timp au mai plecat spre voi niște emisari, dar nu au mai revenit niciodată. Știi ceva de ei?

- Trebuie să iei contact cu Wiao. Ea știe să-ti răspundă mai bine la această întrebare.

- Unde o găsesc pe Wi... pe Wiao?

- Dacă îmi dai voie să intru în palat, am să-i transmit o comunicare.

Palat? Unde exista pe aici așa ceva?

- Să te aștept aici?

- Da, așteaptă-mă aici.

A trecut, cu vizibilă jenă, pe lângă mine și a intrat prin iris. Dacă ăsta era palatul, mă lămurisem cam la ce nivel de dezvoltare se găseau.

Bătea în continuare acel vânt plin de praf, astfel că atmosfera începuse să fie irespirabilă. Simteam pe limbă și pe buze o substanță puțin sărată, iar nările mi se uscaseră. Mi-am coborât viziera căștii, am băut un pic de apă din tubulețul aflat în interiorul căștii, lângă obraz și am început să aștept.

De partea cealaltă a drumului era un zid fără acoperiș. Avea câteva crăpături, dar nu îndeajuns de adânci pentru a vedea ce se găsește de partea cealaltă. Tot ce mă înconjura arăta ca fiind într-o stare deplorabilă.

Începusem să mă încălzesc în salopeta lipită de piele și parcă mă furnica în unele locuri, dar mi-am impus să nu mai simt senzația neplăcută.

Era atâta praf roz în jurul meu, încât nu se mai vedeau părțile superioare ale construcțiilor. Pe jos începuse să se aștearnă un strat neuniform de nisip foarte fin. Nisip roz...

Am simțit că va ieși cineva prin iris și mi-am întors privirea la timp pentru a vedea animalul care abia intrase, însoțit de un altul. Cel de-al doilea nu avea acea pelerină din mărgele, în schimb purta în picioare niște cizme cenușii. În mâna stângă ținea un obiect cilindric din metal lucios, pe care l-a îndreptat spre mine, în timp ce cu mâna dreaptă făcea niște mișcări circulare, ca și cum și-ar fi protejat cornul curbat și plin de striatii.

- Sunt din lumea atlantilor, am spus aplecându-mă ușor în față. Vă aduc salutul lor și urări de sănătate și bunăstare.

Mi-am ridicat mai mult viziera căștii și am zâmbit. Oare puteau deosebi mimica fetei?

- Vezi Wiao, a spus prima mea cunoștință, eu nu te-am mintit, e o antică. Trebuie s-o prindem și s-o depunem.

- Da, ai dreptate Qwya, ai dreptate. Du-te jos și anunță prin coomat să vină cei de la gardă. Eu o tin până atunci de vorbă.

Qwya a dispărut prin iris, iar Wiao s-a apropiat de mine tinând întins cilindrul.

- Mă înțelegi, antico? a întrebat piuind rar și sincopat.

Am tăcut câteva clipe, după care am spus:

- Nu trebuie să-ti fie frică de mine. Nu am venit să vă fac rău, ci pentru a relua o legătură de mult pierdută. Îmi trebuie ajutorul tău pentru a discuta cu cele care vă conduc.

A încetat să rotească mâna, a întins și mai mult cilindrul metalic și, după ce a aruncat câteva priviri de jur împrejur, mi-a spus:

- Depărtează-te de ovoid. N-ai voie să-l atingi.

- După câte îmi dau seama, ai mai văzut antice. Nu pari speriată.

- Eu nu am văzut niciodată nici una, dar am fost învățate cum să reactionăm dacă apăreti. Nu mi-e frică de voi, știu că nu-mi vei face nici un rău.

- Există cineva care a văzut ceva asemănător cu mine?

- Asta nu știu. Noi am fost instruite că oricând e posibil să apăreti. E mult timp de când nu ati mai venit. O să luăm niște dodole că te-am găsit.

- Ce sunt dodolele?

- Ace de valoare.

- Poti să mă pui în legătură cu cineva din conducerea voastră?

- Așteaptă puțin și o să vedem ce putem face.

- Cum funcționează ovoidele astea? am întrebat aruncând o privire către cele două mașini în formă de ou, care rămăseseră cu trapele deschise în spatele meu.

- Sunt cele mai rapide mijloace de transport din lume.

Signature și confortabile.

- Aveți aparate care să vă poată ridica în aer?

- Unele ovoide de constructie specială și foarte scumpe, pot urca la înălțime. Le pot detine numai cele care au aprobări în acest sens... și sunt foarte putine.

O vedeam că este în stare să discute orice și oricât, pentru a da timp gărzii să sosească. Oare ce era în tubul pe care îl tinea în ceea ce numeam mână?

I-am scormonit creierul și am identificat o senzație de siguranță atâta timp cât tinea acel cilindru îndreptat spre mine.

Cred că era o armă. Oricum, era mai bine să mă feresc, pentru a nu o determina s-o folosească. Nu fusesem instruit asupra acestor obiecte ale inorogilor. Dacă ar fi știut ce puteam să fac cu antenutele de la casca mea... Habar n-avea că are în fata ei un supra-om...

Un tropăit puternic mi-a atras atenția spre partea stângă. Vreo șase sau șapte inorogi soseau în fugă pe cărarea de lângă șant. Toti - sau toate? - tineau în mâini cilindri asemănători.

În partea superioară a capetelor aveau câteva bandaje care le acopereau coarnele, iar în dreptul piepturilor își pusese rășă niște plăci metalice, strălucitoare.

M-au înconjurat și m-am lăsat legat cu niște frânghii destul de groase și cam rigide. Am simțit în mintea lui Wiao satisfacția prinderii mele și bucuria că va primi o grămadă de dodole. Se imagina mănând acele bucăți de gelatină de o culoare mov, străbătute de vinișoare aurii. Îi simteam încântarea și parcă îi lăsa gura apă.

Între timp, patru inorogi mă prinseseră cu mâinile lor subțiri, dar puternice, de picioare și de mâini și începuseră să mă ducă de-a lungul potecii în direcția din care apăruseră. Wiao rămăsese pe loc și-și mângâia cornul cu ventuzele degetelor.

Unul din ceilalți inorogi scosese de nu știu unde o folie lucioasă cu care mi-a acoperit capul, astfel că nu mai vedeam nimic prin vizorul căștii.

Am pipăit cu gândul creierul unuia din ei și am aflat că urmează să fiu dus într-o încăpăre aflată la o adâncime considerabilă de suprafață, o încăpăre cu tavanul circular, din care atârnă niște obiecte asemănătoare cu candelabrele văzute în Atlantis.

O lumină roșietică emana din vârful tepilor atârnați de o tijă în mijlocul tavanului.

Eram întins pe un pedestal, cu fata în sus. Mâinile îmi erau ținute strâns lipite de corp de un sistem de legături. Când mi-au ridicat voalul de pe cască, lângă mine se aflau doi inorogi pe care nu-i mai văzusem. Unul avea pielea foarte ridată și de o culoare cenușie. Stătea în picioare cam la un metru de mine și ținea în mâini o placă opacă, de pe care aveam impresia că citește ceva.

Celălalt era așezat lângă capul meu, privindu-mă nemișcat. Avea pielea rozalie, cu vinișoare gălbui. Punctele din ochi vibrau ușor. Când i-am întâlnit privirea - dacă se poate spune așa ceva - a tresărit și i-a spus celuiilalt:

- Hoay, s-a trezit. Lasă instrucțiunile și vino să vorbești cu ea.

Hoay a lăsat placa și s-a apropiat, lăsându-se pe genunchii de la picioarele din față, chiar lângă fata mea.

- Mă înțelegi? a întrebat Hoay rar și tare.

L-am privit și i-am transmis fără să deschid gura:

- Da. Te înțeleg foarte bine, dar nu voi mai vorbi cu tine până când nu mă dezlegi. Promit să nu vă fac nici un rău.

Hoay a rămas cu gura căscată. Pricepuse tot, iar în mintea lui era o învălmășeală de gânduri: "vorbește pe limba noastră"... "asta e cu adevărat o antică valoroasă"... "să nu afle de celelalte antice"... "pe unde a scos sunetele?"...

Care antice?

CELELALTE ANTICE?

Am închis ochii și m-am concentrat asupra minții lui, scormonind aiurea până am dat de gândul "celelalte antice".

M-am învățat în creierul lui pe lângă acest gând, până am reușit să văd o cameră mai mare ca cea în care mă găseam, în care erau două femei atlante și un copil de trei, patru ani. Una din femei era aplecată deasupra copilului, care stătea pe un pat foarte jos. Cealaltă, o brunetă cu pielea foarte albă, se uita la ceva aflat în partea cealaltă a camerei.

Hoay s-a așezat pe toate cele patru picioare și a pus mâna pe cască mea, încercând să mi-o scoată.

- Lasă-mă, i-am spus. Trebuie să mă duci imediat la anticele care sunt aici.

- La antice nu poate merge nici una dintre noi. Au voie să le vadă doar cele din garda mică, unele ministre și Președinta. Dar, de unde știi de ele?

Am simțit că vibrează intens la ideea că mi-a divulgat, fără să vrea, cel mai mare secret din lume. Ce se va face dacă află Președinta? În loc să primească dodole, o să fie trimisă în tărâmul ghetii, unde se moare în câteva zile, după chinuri groaznice...

O cuprinsese, din vârful cornului și până în copite, o moleșeală. Niște fiori, ca mici arcuri electrice, îi străbăteau corpul.

- Nu eu... Eu nu ti-am spus nimic de antice. știai de la altcineva, nu mă interesează de la cine. Dacă vrea cineva să afle, n-are decât să te întrebe. Eu nu ti-am spus nimic. Nimic. Nimic...O am martoră pe Kioau... Kioau știe că nu ti-am spus nimic. Nu-i așa Kioau?

- Nu-i așa... ce?

- Nu-i așa că nu i-am spus nimic de antice?

- Ce antice? Care antice? Ce vorbești?

Hoay s-a întins pe-o parte. Aproape că nu mai putea să mai respire de emoție. A început să dea cu cornul în podeaua de piatră:

- Nu i-am spus nimic...Nu i-am spus eu. Eu nici nu știu de antice. Ce antice? Care antice? Ai auzit tu, Kioau, să-i fi spus eu ceva de antice?

Kioau a privit-o pe Hoay cum începuse să se rostogolească pe jos, borborosind, cu piuiturile specifice limbii lor, cuvinte ininteligibile. Nu pricepeam: oare mi se păruse că a gândit ceva despre antice? Avusesem impresia că reușisem să intru destul de bine în mintea ei, să prind tot ce gândește. Reacția asta, însă, mă făcea să cred că-i pusesem în cârcă niște idei pe care aș fi vrut să le aibă, pentru a putea să le citesc eu. Prea era convinsă că nu știe nimic despre antice. Nu putea juca un teatru atât de reușit, mai ales că nu știa că-i pot scormoni în minte.

Încercam să găsesc și alte informații despre atlanti, dar deodată s-a blocat și am văzut imaginea unei mașinării ca un cuptor enorm, cu o gură mare și rotundă plină de limbi de plasmă incandescentă, prin al cărui iris era introdusă, cu

ajutorul unui brat articulată, Hoay. I-am simțit groaza la gândul că va trebui să fie ucisă, pentru vina de a divulga secrete de înaltă pericolozitate pentru specie. Deci, era ceva real?

M-am rupt din mintea ei și am acroșat-o pe Kioau, dar nu am obținut nici o informație privitoare la atlanti. Habar nu avea dacă există pe planetă cineva asemănător imaginilor pe care le gândise Hoay.

Dar dacă se confirma faptul că ei îi numeau pe atlanti, antice? Doar toate, de când am sosit pe planetă, m-au numit "antică" și, din câte mi se păruse că văd în mintea lui Hoay, acele femei și copilul erau tot "antice".

Era clar, asta dovedea că ajunsesem la concluzia logică: "antice" = "atlanti".

EXISTAU ATLANTI ÎN VIATĂ. Pe această planetă existau atlanti în viață. Știam că ultimele salturi se făcuseră cu mai mult de două sute de ani tereștri în urmă. Era posibil ca niște atlanti să trăiască atât de mult? Dar era și un copil acolo, deci existau și bărbați atlanti. Unde? Unde se găseau?

Hoay trebuia să-mi dea toate informațiile care-mi trebuiau. În mod cert mă înșelasem când crezusem că văzusem în mintea ei ceva ce doream eu să văd. De fapt, acesta era adevărul: Hoay știa de existența atlantilor pe planetă. Și dacă știa ea, voi ști și eu mult mai multe.

- Unde le-ai văzut pe antice ultima oară? am întrebat-o, trimitându-i în același timp un flux de liniștire și de fortare a adevărului.

- Eu nu le-am văzut de mult timp, de acum trei ani, când eram repartizată în grupul de cercetare a terenurilor din Pergolia. Președinta m-a luat cu ea în Casa Zeitelor, pentru că eram considerată cea mai bună specialistă în formele de viață de pe planetă.

- Unde este Casa Zeitelor?

- Nu știu. M-a dus într-un ou plutitor. Nu știu unde se află.

- Cum ajung la președintă?

- O să vină personal aici peste câteva ore, să te vadă. I s-a comunicat deja despre prinderea ta.

Să încerc o exhibitie pentru a mă materializa în afara legăturilor de la mâini și de la picioare?

Kioau se depărtase până aproape de perețele din dreapta și trebuia la un panou pe care se vedeau câteva butoane

fluorescente. Pe un ecran începuseră să apară tot felul de semne cabalistice. Era modul lor de a scrie? L-am lăsat pe Hoay și am intrat în mintea lui Kioau:

- "...și atunci, Hoay i-a spus ceva de niște antice, ceva care a făcut-o pe antică să fie nervoasă și să încerce să-și desfacă prinzătoarea de la mâini. Vă rog să luați măsuri cât mai repede. Nu mai pot face față la derularea evenimentelor".

S-a întors către Hoay:

- De la Consiliu ni s-a comunicat să nu mai discuti nimic cu antica.

- Dar eu nu i-am spus nici un cuvânt. Ai auzit tu ceva?

- Nu, dar atunci de ce m-a întrebat pe mine de antice?

- De unde să știu eu? a întrebat Hoay de pe podea.

- Și termină cu fitele astea...

Hoay s-a ridicat tremurând și s-a retras de-o parte:

- Ocupă-te tu, atunci de ea.

- Așa o să și fac, a spus Kioau apropiindu-se de mine și pipăindu-mi legăturile de la mâini și picioare. Ai grijă să nu se desfacă nodurile. Atât ar mai trebui, după toate necazurile pe care mi le-ai făcut.

- Ești nebună? Ce necazuri ti-am făcut?

- Nu i-ai spus de niște antice?

- Nu i-am spus nimic. Ai auzit tu ceva?

Kioau a făcut un gest, ca și cum și-ar fi înfipt cornul în burta celeilalte, apoi m-a privit atentă prin vizorul căștii:

- Ai văzut ce ochi neevoluați are? Uite, sunt atât de puține celule... Oare cum o putea vedea?

- N-are nici pata de deasupra ochilor...

- De unde știți voi de pată, am întrebat-o pe Kioau, dacă sustineți că nu ați mai văzut niciodată antice în viață?

Kioau a avut un moment de ezitare:

- De la... De la muzeu. Este acolo o pictură celebră, de acum câteva sute de ani, atribuită lui Pscs, una dintre ultimele care au văzut o antică în viață... și fără obiectul ăsta din jurul capului...

- Dacă mă lași, pot să-mi scot și eu casca.

- Nu scoti nimic, a spus Kioau speriat. Nu te miști până nu vine Președinta.

Un foșnet ușor mi-a atras atenția în partea stângă: începuse să se deschidă un iris, prin care se vedeau două inoroge.

Au intrat și s-au apropiat de mine, de-o parte și de alta.

- Bine că nu ai lăsat-o să-și scoată acoperătoarea capului, a spus cea aflată în stânga mea.

- Ea numește chestia asta "cască", a intervenit Kioau.

- Nu te-a întrebat nimeni nimic, a spus cea din dreapta mea. Dati-vă mai încolo.

Kioau și Hoay s-au lipit pe perete.

- Antico, mi s-a adresat apoi, privindu-mă cu multitudinea de puncticele ale ochilor, mă înțelegi când îți vorbesc?

- Da, te înțeleg foarte bine.

- De unde vii?

- De pe planeta fraților voștri atlanti, Gee.

- Mai există cei de acolo?

- Da, există. Nu mai știau nimic de voi...

- Noi nu le mai considerăm surorile noastre.

M-am gândit că nici nu poate fi vorba de frăție, între două specii atât de deosebite.

- Ei nu gândesc așa.

- Le-am cerut ajutorul acum mai multe sute de ani și nu am primit nimic. Ne-au trădat. Nu mai pot fi surorile noastre. Suntem în pericol să dispărem ca specie și voi ați rămas indiferente... Sau, din acest motiv ai venit?

- Atlantii nu mai știu nimic de voi de peste o mie de ani. Ei nu au nici o vină. Vor să vă ajute, dar nu știu cum.

- Nu au ajuns la voi emisarele care ne-au vizitat?

- Nu. Dar, spune-mi, de ce vorbiți la feminin despre noi? Suntem și bărbați și femei, nu numai femei...

- Ai dreptate, așa m-am obișnuit. Noi suntem de un singur sex și câteodată uit că alte specii au două sau mai multe... Spune, ai venit să ne ajuti? A ajuns totuși la voi semnalul nostru?

- Nu știu despre ce semnal este vorba. Eu am venit pentru a afla de ce a intervenit această tăcere în comunicațiile cu voi. De mai multe ori au plecat spre voi emisari, dar nici unul nu s-a

mai întors. Am informatii că există și acum, în viață, unii din acei emisari. Poti să-mi confirmi acest fapt?

Inoroga s-a codit câteva clipe, timp în care mintea ei o luase razna, apoi și-a apropiat capul de mine și a gândit, fără să scoată nici un sunet pe gură:

- Îți vorbesc direct, de la minte la minte, să nu audă nimeni ce-ti voi spune. Știu că mă poti înțelege așa. Eu sunt Președinta consfăturii și, în afară de mine, ceea ce-ti voi spune nu cunosc decât un număr foarte restrâns de fiinte... Există pe planeta noastră, în viață, urmași ai atlantilor care au venit în urmă cu sute de ani aici. Ne este foarte greu să-i tinem în viață, datorită felului deosebit de a se hrăni, dar... Unii dintre ei au chiar și urmași. Se pare că cei care mai sunt în viață nu pot să mai călătorească prin spatiu spre voi. De altfel, am decis să te pun în legătură cu acele fiinte. Eu sunt dispusă la colaborare. Sper că vei reuși să te întorci în lumea ta și să ne trimiti ajutorul cerut. Te rog să discuti cu mine numai mintal.

- Ce s-a întâmplat? De ce este necesar ajutorul nostru?

- Specia noastră este pe cale de disparitie, datorită unor viermi care ne-au cotropit terenurile de reproducere. Tu nu știi, dar noi ne reproducem prin introducerea acestui corn pe care-l avem în mijlocul fruntii, într-un sol cu compozitie deosebită, după care-l rupem cu o smucitură. Din acest corn urmează să se dezvolte o altă individă. Dar, de când au apărut xicșii, au supt din sol o substanță care ajuta la germinarea cornului. Deja terenurile de înmultire s-au diminuat aproape la o zecime din cele existente în urmă cu trei, patru sute de ani. Vă cerusem ajutorul să distrugem în vreun fel acești xicși.

- La noi nu a ajuns nici o comunicare.

- Doi dintre ultimii atlanti veniti au plecat înapoi, la voi, să vă spună... Nu au ajuns?

- Nu.

- Cred că nu avem noroc. Ne vom stinge, vom dispărea din univers.

Am coborât din oul în care zburasem împreună cu Președinta și Rah, cealaltă inorogă ce avea o funcție înaltă în ierarhia lor, pe o terasă aflată în fața unui perete stâncos. Razele portocalii ale soarelui pătrundeau printre fisurile muntelui, luminând un fel de licheni cu o multime de tepi. Deasupra noastră norii lăsau pete de umbră. Era destul de rece la această altitudine.

- Aici le-am făcut un adăpost. Este regiunea cu cea mai apropiată climă de a voastră și cu presiunea atmosferică propice unei respirații libere normale. Probleme ne ridică doar modul vostru de alimentație și dejectia deșeurilor organice, dar am reușit, în decursul timpului să facem cât de cât ceva, a spus Președinta în timp ce-și proptea picioarele în creștăturile solului. Trebuie să mai urcăm puțin, până la intrarea în casa atlantilor.

- Celelalte le numesc antice? am întrebat.

- Este un nume care s-a încetățenit în urmă cu mai mult timp. Nu cred că-ți pot releva etimologia lui. Așa l-am moștenit și noi...

- Câți atlanti trăiesc aici?

- Sunt două femei, un copil de sex masculin și un bărbat destul de bătrân. Au mai fost niște bărbați și femei, dar au murit în anii din urmă din cauza unei boli necunoscute nouă.

- Ei știu de venirea mea?

- Nu încă. Vreau mai întâi să-i pregătesc, pentru a nu avea un șoc. Așteaptă-mă aici, cu Rah...

Președinta s-a deplasat în lateral și a intrat, printre două ieșituri, în interiorul muntelui.

- Ar trebui să fii atentă cu energia vitală pe care o ai la tine, a spus Rah privind în spre cerul care se acoperea din ce în ce mai mult cu nori de un roșu aprins. S-a putea să înceapă o furtună și să-ți afecteze nivelele energetice. Știu că așa s-a mai întâmplat de mult. Un fulger ar fi deosebit de periculos. Aici se pot genera pe negândite.

- Costumul meu mă apără, dar îți multumesc pentru atenționare. Voi cum vă feriti?

- În primul rând, foarte puține dintre noi ajung la asemenea altitudini, iar în al doilea rând, pielea noastră este destul de groasă ca să nu sufere prea mult din cauza unei banale descărcări electrice. Chiar în instalațiile noastre de

producere a energiei se mai produc accidental scurgeri de flux, dar nu ne afectează prea mult. În schimb, știm că voi sunteți foarte sensibile la aceste fenomene.

Președinta a apărut dintre stânci și ne-a făcut semn să intrăm.

Ne aflam într-o peșteră mică, cu peretii căptușiți cu gratii metalice. Când am pășit înăuntru, lângă Președintă, lăsând-o pe Rah afară, încăperea a început să se miște într-o parte, glisând pe niște șine. S-a oprit după câteva secunde cu o smucitură și în lateral s-a deschis un iris destul de mare.

Am intrat într-o cameră de 20-25 metri pătrați, în care, în afara unor pedestale rânduite la marginea peretilor, nu se vedea nimic altceva. O lumină, cu tentă mai puțin roșietică decât cea cu care mă obișnuisem deja, emana din niște fâșii întinse aleator pe tavanul destul de înalt.

Președinta s-a apropiat de peretele din dreapta și a apăsat pe o excrescență, deschizând un alt iris.

În partea celalată lumina era de o nuanță albă, cum nu mai văzusem până atunci.

O atlantă înaltă și brunetă a întors capul spre noi și a rămas surprinsă. M-a luat pe nepregătite atunci când am văzut-o că spune ceva, spre cineva aflat în lateral. Nu avusesem timp să îmi conectez mintea cu a ei, astfel că nu am auzit ce vorbea.

Președinta a pășit prin iris și mi-a făcut semn să o urmez.

Ne așezasem pe niște obiecte pe care, cu multă imaginație, puteai să le numești scaune.

După ce îmi făcuse cunoștință cu două atlante și un atlant, Președinta se trăsese de-o parte și se lăsase pe cele patru picioare strânse sun ea.

Prima atlantă era o brunetă puțin mai înaltă ca mine, cu vârsta cuprinsă între 50 și 60 de ani, după normele de pe pământ. Avea ochii de un verde intens, o privire adâncă și, într-un fel, îmi amintea de Alia.

Cealaltă atlantă era mai scundă, cu părul de un șaten spălăcit și cu ochii mici, negri.

Amândouă erau îmbrăcate cu niște robe dintr-un material gros, gri, țesut cu noduri. Din loc în loc aveau cusute petice de o

culoare mai închisă. Pe cap purtau niște capișoane asemănătoare cu cele pe care le foloseam noi în Orașul Galben.

Bărbatul era de vârstă înaintată, foarte slab, aproape scheletic. I se vedeau pometii ieșiți mult în afară și ochii înfundati în orbite. Pe cap nu avea nimic, nici măcar o urmă de păr. Oare mă întorsesem fără să știu în Orașul Galben? și-a răsucit privirea spre mine și a început să-și legene capul dintr-o parte în alta, borborosind niște cuvinte ininteligibile.

Toti trei aveau pata dintre sprâncene ca o vânătaie.

Am pătruns cu greutate în gândurile lui.

- Ai venit prea târziu pentru mine... Măcar fetele astea să fie salvate... și nepotul meu...

Dar unde era copilul pe care-l văzusem mai înainte? Nu se vedea nicăieri în încăpere.

- Ai venit, în sfârșit ai venit, a spus cu glas stins femeia mai înaltă, în limba atlantă. Mai bine mai târziu... Nu mai speram...

- Ia-ne de aici, a spus cealaltă atlantă. Te rog, ia-ne și du-ne în lumea noastră. Știm că acolo e bine...

- Sunteti atlante? am întrebat apropiindu-mă de ele.

Am știut că se numesc Venera, Caspia și Polidoris.

- Cine ești tu? a întrebat Venera.

- Eu sunt emisarul Geei. Am sosit acum pe planetă și nu mă așteptam să vă găsesc în viață după atâtea sute de ani de când ati făcut saltul.

- Nu noi am făcut saltul. El, a spus Caspia arătând către bătrânul ce rămăsese nemișcat în colt, este fiul uneia din cele două perechi care au venit aici acum câteva sute de ani atlanti, iar noi suntem fiicele lui. Sotul nostru, nepotul celeilalte perechi, a murit acum câțiva ani datorită bolii radiatiilor. Ne-a rămas de la el un copil, pe care-l considerăm al amândurora, cu toate că l-am născut eu. Oricum, dacă nu veneai, specia noastră se va fi stins aici, cu noi. Chios, fiul meu, nu va mai putea avea copii. Nici una dintre noi nu am mai fi fost în stare să gestăm...

- Boala radiatiilor?

- Da. Este motivul din cauza căruia ne-am retras în această văgăună, departe de inorogi. Ei au nevoie de terenuri radioactive ca să-și perpetueze specia, terenuri care nouă ne fac rău. Din această cauză strămoșii noștri nu i-au luat cu ei când au emigrat pe Gee. Tot din acest motiv se va stinge și specia

lor... Terenurile fertile au fost năpădite de niște viermi care se hrănesc cu sol radioactiv, lăsându-l inactiv.

- Dar, cum aş putea eu să vă iau de aici?

- Dacă ai ajuns, înseamnă că ești în stare să ne duci într-o piramidă până în lumea noastră, pe care o știm numai din poveștile bunicilor și părinților noștri. Te rugăm... Nu ne lăsa să murim aici... Sau, măcar, ia-l pe Chios. Doar pe el... Măcar.

Ia uite ce probleme mi se ridicau în excursia asta. Ce mi-o fi trebuit să mă plimb prin galaxie? Nu era mai bine să fi rămas cu Valsa în Orașul Galben și s-o sperii pe Martinez făcând calcule mintale? Atlanti mi-a trebuit, atlanti aveam, chiar și peste normă. Eram într-o lume aiurită, de cai cu față aproximativ umană și cu câte un corn în frunte. Aveam aventuri, să-mi prisosească.

Vorbeau limba atlantă cu unele inflexiuni curioase.

Președinta mi-a atras atenția când s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de mine:

- Crezi că vei putea să te întorci pe planeta voastră?

-Habar n-am. De încercat o să încerc...

- Dacă încerci, te rog să iei cu tine și câțiva xicși. Poate atlantii vor reuși să găsească o metodă de a-i distruge...

- Nu-mi va face probleme apropierea de ei?

- Cred că nu. Ei sunt foarte mici, aproape invizibili cu ochii liberi. Ti-i voi da într-o capsulă...

- Nu știu ce să fac... Nu știu dacă voi putea să mai plec de aici. Ai auzit că femeile vor să le iau și pe ele, sau măcar copilul.

- Nu... N-am auzit ceea ce vorbiti între voi. Din păcate, noi nu putem comunica cu ele.

- Cum vă înțelegeți cu inorogii? Am întrebat-o pe Venera. Cum vorbiti cu ei?

- Polidoris le poate transmite gândurile... De fapt, putea să facă acest lucru până în urmă cu câțiva ani.. Eu și Caspia nu putem să pătrundem în creierul altor ființe, iar Chios... El nu mai are nici o putere psihică. Dar este sănătos... Noroc că inorogii ne cunosc necesitățile și ne ajută fără să le mai cerem noi ceva...

Eram într-o situație imposibilă: nu știam să fac o piramidă care să-i poată lua pe ceilalți din această lume. Nu știam nici măcar dacă eu voi mai pleca vreodată.

- Există pe aproape un teren plat, unde să pot încerca ceva? Am întrebat-o pe Președintă.

- Nu foarte aproape, dar se poate găsi... Îți mai trebuie și altceva?

- Terenul să nu fie numai stâncă. Aș prefera să fie acoperit cu nisip.

- Se poate găsi, dar mai departe. Când vrei să mergem?

- Cât putem de repede. Mai sunt și alți atlanti pe planetă?

- Nu, cei patru sunt singurii care au rămas în viață.

- Va trebui să stăm de vorbă, să-mi spui tot ce se poate despre lumea voastră, iar eu îți voi povesti despre lumea atlantă.

Zburasem cu oul doar câteva minute, până pe malul unui lac aflat la o altitudine mai joasă. Apa era străbătută de valuri mici, cu nuanțe mov. În locul în care am coborât se găsea o porțiune lată de aproximativ 10-12 metri cu nisip fin, rozaliu, plin de cochilii de melci rotunzi și lunguieti, de un roșu aprins.

- E bine aici? m-a întrebat Președinta.

- Cred că da. Te rog să te retragi la distanță, poate chiar în spatele stâncilor acelea. Trebuie să fiu singur...

Președinta a urcat în ou și, cu un fâșăit ușor, s-a depărtat, dispărând după o colină.

Eram singur din nou. Ce rost avusese această excursie? Voisem să mă dau mare că-i ajut pe atlanti? Voisem să-mi demonstrez mie însumi că sunt un supraom? M-am lăsat jos, pe nisip și am început procedurile de concentrare. Ce se va întâmpla cu piramida pe care o lăsasem în vârful dealului? Se va distruge când voi muri eu...

Voi muri... Nu puteam să fac ceea ce se aștepta de la mine. Mă hazardasem într-o aventură inutilă și periculoasă, în loc să stau cu Valsa pe malul unei ape și să ne hârjonim liberi și fericiți... Să facem copii... Ce-mi trebuiseră mie atlanti și inorogi? În Orașul Galben aș fi fost un conducător, cu toate capacitățile mele psihice... Puteam deveni cel mai important om din Orașul Galben, putem deveni conducătorul lumii...

Un val de decepție m-a potopit și am simțit că mie se înmoaie picioarele. Trebuia să mă concentrez, să-mi liniștesc bătăile inimii și să mă relaxez.

A durat câteva minute până m-am rupt de realitatea înconjurătoare și am început să execut moleculă cu moleculă oricalcul piramidei. Mă gândisem să o fac mai mare decât cea cu care venisem, dar nu cu mult. Nu știam ce influență puteau avea noile dimensiuni asupra posibilităților mele de a o conduce în spațiu. Nu trebuia să risc o dispariție materială sau temporală, să mă trezesc în cine știe ce galaxie sau în cine știe ce timp...

Măcar să am loc să iau copilul...

De ce?

Însemna să-i condamni la moarte pe ceilalți atlanti de aici? Cine eram eu, ca să mă port ca un Dumnezeu? Eram un Dumnezeu, cu toate calitățile mele? Cred că începeam să mi-o iau în cap...

A durat cam o jumătate de oră până am finalizat construcția. Făcusem piramida puțin mai înaltă ca mine, astfel că atunci când intram în ea rămânea loc pentru încă o persoană sau chiar două. Cum spunea că îl cheamă pe copil? Chios? Da...

Am intrat în piramidă și am făcut câteva manevre la mică înălțime. Functiona, chiar dacă o fracțiune de secundă mi s-a părut că a refuzat o comandă mintală de răscucire. Sau nu mă concentrasem îndeajuns? Am executat și o materializare la distanță de circa o sută de metri, care mi-a reușit instantaneu. Mi-am impus să cred că piramida era bună.

I-am transmis mintal Președintei că se poate reîntoarce și am văzut oul apărând din spatele stâncilor.

- Crezi că poți lua pe cineva cu tine? m-a întrebat când a ajuns lângă mine.

- Sper să iau copilul, i-am răspuns. Oricum, voi face câteva încercări înainte de a pleca definitiv. Să ai grijă cum protejezi capsula cu xicși. Atlantii mi-au spus că sunt periculoși, că emit nu știu ce fel de radiații. Nu-mi vor face rău?

- Le-ar trebui un timp destul de mare ca să-ti influențeze organismul. Am înțeles că nu durează mult călătoria, deci nu cred că te vor contamina, mai ales că radiațiile vor fi atenuate de materialul capsulei.

- Hai să ne întoarcem. Tu o să mergi înainte iar eu te voi urma în piramida mea. Sper să fie loc să aterizăm amândoi pe terasa din fata locuintei atlantilor.

- Venera, înțelege că aș vrea să vă pot lua pe toti patru de aici, dar nu putem intra în piramidă, i-am spus femeii care mă privea cu ochi înlăcrimați. Ai văzut că am încercat să ne înghesuim și, cu mare greutate, am intrat voi și copilul. Nu putem să-l luăm și pe Polidoris. Realitatea e că și mie îmi pare rău, dar nu știu să fac o piramidă mai mare. Ar însemna să pun în primejdie șansele noastre de a ajunge pe Gee...

- Dacă nu merge și Polidoris, atunci nu merg nici eu. Rămân cu el, a concluzionat Venera întorcându-mi spatele și ștergându-și lacrimile.

- Nici eu nu merg, a spus Caspia. Ai mult mai multe șanse să ajungi dacă îl iei doar pe Chios, decât dacă ne iei și pe noi. Rămân... Rămân cu Venera și Polidoris.

- Bine, atunci luați-vă la revedere de la Chios. Nu vreau să depășesc posibilitățile robei stelare. Va fi un salt dificil și care trebuie făcut într-un timp foarte scurt, întrucât trebuie să am grijă ca aerul din piramidă să rămână respirabil până la destinație.

- Transmite-le oamenilor că îi iubim, a spus Caspia. Ai grijă de Chios... Să aibă parte de noroc...

- Unde e Polidoris? am întrebat.

- Nu se simte prea bine și s-a întins puțin în camera cealaltă.

Venera a trecut prin irisul din peretele aflat în partea dreaptă și s-a auzit un strigăt. Caspia a fugit imediat după ea, iar eu, după o secundă de ezitare, am urmat-o.

Polidoris era întins pe un pat strâmt și scund, cu mâinile căzute spre podea și cu fata în sus. Avea ochii închiși iar din colțul gurii i se scurgea o spumă trandafirie. Pe podea, lângă mâna lui, se vedea o folie strălucitoare.

Caspia s-a apropiat de el și i-a controlat carotida.

- E mort.

Pe folia strălucitoare erau scrijelite câteva cuvinte. Venera a luat-o și a citit cu suspine:

- "Eu nu pot să merg. Plecați tot și fiți fericiți."

Polidoris îmi făcuse figura: murise, sau se omorâse. Vream nu vream, trebuia să le iau și pe ele. Nu mai aveam motiv să plec doar cu copilul. și iată cum îmi puneam eu viața în primejdie.

Ce-o fi o fi.

Ce-o fi cu mine? Reușisem să ridic piramida de la pământ cu femeile înghesuite lângă suportul pe care stăteam eu. Tineam copilul pe genunchi. Oare le va ajunge aerul din piramidă tot timpul cât voi face salturile? Speram să nu ajung pe Geea cu niște cadavre. Sau, să nu mai ajung niciodată... Venera și Caspia îmi spusese că preferă să moară pe drum decât să mai trăiască acel simulacru de viață pe planeta inorogilor. Capsula cu xicși, o sferă metalică ceva mai mică decât palma, o tine Venera.

Mă voi concentra, să văd dacă reușesc să-i adorm pe totii trei, pentru a consuma mai puțin oxigen. De asemenea, voi lăsa ridicat vizorul căștii mele, pentru a îmbunătăți cât de cât aerul din interiorul piramidei.

Nu-și luaseră cu ele nimic, în afara robelor cu care erau îmbrăcate.

Am conectat cristalul și m-am concentrat asupra primului salt spre exteriorul atmosferei planetei.

Undeva, în străfundul sufletului, am simțit un gând sinistru: nu voi reuși să conduc piramida. Într-o fracțiune de secundă această idee mi-a copleșit conștiința. Nu mai puteam să mă concentrez.

Am coborât cu o mică smucitură piramida pe platoul de pe care tocmai plecasem. Președinta s-a apropiat, crezând că am uitat să-i spun ceva, dar, de cum am atins pământul, am închis ochii și am rămas așa câteva minute. Mintea mi-era copleșită de imaginea Valsei, așa cum o văzusem ultima oară, dormind în peștera în care o lăsasem. Valsa... Mi-era dor de ea. Oare mă va aștepta până când voi putea să mă întorc în lume ei?

Când am redeschis ochii, am văzut în stânga mea fata Caspiei. Mă privea cu ochi aprinși. Nu a spus nimic.

Cu un imens efort de voință am reluat procedurile de plecare și...

Am reușit. Eram în exteriorul atmosferei, deasupra unei imense porțiuni de apă mov. În depărtare se vedeau contururile unui continent, al celui pe care tocmai îl părăsisem.

Am consultat cristalul și am planificat saltul în exteriorul sistemului planetar.

CAPITOLUL 23

Tzeo m-a îmbrățișat când am intrat în sala cea mare a consiliului și m-a invitat să mă așaz pe unul din postamentele în formă de scoică.

- Ai reușit, omule, ai reușit. Am dat deja capsula cu xicși savanților noștri, iar cele două femei și Chios au fost luați în supraveghere de cei mai buni medici. Ai reușit, OMULE!

- Nici nu poți să-ți închipui ce frică mi-a fost la ultimul salt, când am văzut că nu sunt în stare să identific sistemul solar, datorită unui paravan de materie care reflecta imaginea din cristal. Nu mai corespundea nimic, nimic. Am crezut că este sfârșitul. Pe urmă mi-a venit ideea să ocolesc pe lângă o stea foarte strălucitoare, unde mi-am mai încărcat și bateria salopetei stelare și de unde a revenit și imaginea sistemului. Mi-a fost foarte frică.

- Dacă vrei să rămâi aici, la noi...

- Nu. Abia aștept s-o văd pe Valsa. Trebuie să mă întorc în lumea și în timpul meu. și la femeia mea.

- Mai stai măcar câteva zile, să te odihnești. Sau, dacă preferi, putem încerca s-o aducem pe ea... Ai avea încă atâtea de învățat.

Aici eram unul dintre cei multi, acasă eram unicul...

UNICUL!!!

- Nu, te rog să mă înțelegi că nu mai am răbdare. Poate am să mă mai întorc aici, dar acum lasă-mă să plec.

- Ai să ne comunici prin cristalul din peșteră dacă mai există urmele noastre?

- Promit! Dar trebuie să-mi dai amplasamentele exacte ale acelor construcții pe care nu am avut ocazia să le văd până acum.

- Nu știu dacă vei fi de acord, dar fratele Nostadame te întreabă prin mine dacă nu vrei să-l iei și pe el...

- Cum să-l iau? Ai spus că, datorită modificării petei dintre ochi, nu aveți posibilitatea unor salturi atât de lungi. N-aș vrea să risc viața cuiva, nici a lui, nici a mea. E prea tânăr să moară.

- Viața ta nu este în nici un caz în pericol, iar Nostadame își asumă orice risc. Ai fi avantajat și de faptul că el cunoaște locul tuturor celor 28 de centre atlante răspândite pe Geea, din care tu nu ai identificat decât cinci sau șase.

Exagerau acești strămoși ai mei. Ce eram eu? Nu era suficient ce făcusem până acum pentru ei? Mai trebuia să-mi dea și un spion lângă mine? Care era scopul? Trebuiau să aibă un scop ascuns...

- Nu cred că pot să-l transfer împreună cu mine. Eu trebuie să ajung acasă și nici nu vreau ca el să moară.

- Își asumă el riscul ăsta. Te rog, mai gândește-te. și... Aș vrea să te rog acum, înainte să ne despărțim pentru totdeauna, să ai grijă: puterile și calitățile tale trebuie să le folosești spre binele întregii spete umane, nu doar în beneficiul tău. Crede-mă, s-ar putea să dureze un timp, dar o să-ti dai seama că toate așa zisele bogății pe care le poți obține, nu fac nici cât un fir de praf sub unghie, dacă nu ai mulțumirea că poți ajuta alte ființe umane...

Am lăsat privirea în jos ca să nu observe sclipirea din ochii mei. Cum adică? Eu, un SUPRA-OM, să mă mulțumesc cu deșertăciunea intimei mulțumiri a ajutorării unor incapabili, a unor tâmpiti congenitali, a unor leneși incurabili, a unor...

De fapt, eu eram un tâmpit sentimental. Așa cum mă convinseseră să hălăduiesc în cealaltă parte a galaxiei fără nici un rost, din punctul meu de vedere, reușiseră să mă facă să cedez.

Îl luam și pe Nostadame în lumea mea și a lui Valsa.

Chiar, ce-o să spună Valsa când o să mă vadă apărând cu un tinerel frumos, mai frumos ca mine? Nostadame era aproape un copil, părea de cel mult cincisprezece, șaisprezece ani. Dacă

mă va trăda cu el, îl voi omorî. Sau o voi omorî pe ea? Din păcate, nu puteam să-mi imaginez viitorul.

Eu eram un supra-om și nu aș fi putut admite ca iubita mea să nu fie numai a mea. Ce-ar fi să-l las undeva, în timp? Puteam să mă descurc de unul singur. Eram mult mai deștept decât credeau ei, sau oricine altcineva. Cu puterile mele puteam conduce toată omenirea, lumea semi-oamenilor și a galbenelor. La sclave nici nu mă mai gândeam. Cine mă făcuse să promit până la urmă că-l voi lua cu mine pe Nostadame?

Tzeo. El mă influentase. Dar, oricum, mă voi rupe curând de această influență. Voi fi mare, MARE, când mă voi întoarce în lumea mea. Nu va mai fi nimeni ca mine. EU voi decide pentru galbene, pentru semi-oameni și pentru sclavi. Numai EU voi face ceea ce doresc, ceilalți trebuind să-mi satisfacă toate poftele.

Dar, până atunci, să nu observe nimeni cât de puternic și deștept sunt. Să ne jucăm puțin.

Eram în sala coloanelor. În mijloc, pe un pedestal argintiu strălucitor, era așezată sfera timpului. De jur împrejur, părinții discutau în șoaptă.

Nostadame părea mai tânăr ca mine, cu toate că avea vârsta aproape dublă. Era îmbrăcat într-o salopetă stelară.

Aștepta să mă apropii împreună cu Tzeo.

Primul Părinte? EU trebuia să fiu Primul Părinte. Ce-ar fi să o aduc aici pe Valsa și să rămânem împreună?

- Liniștește-ti gândurile, mi-a spus Tzeo încet. Nu considera că ai mintea impenetrabilă pentru mine. Ai să vezi: Nostadame te poate ajuta. Nu-ti va face nici un rău nici tie, nici femeii tale. Or să-ti treacă ideile astea. Toti am trecut, mai devreme sau mai târziu, prin ceva similar. Dar OMUL din tine va câștiga. Vei fi mare, dar și bun.

Hait! Uitasem că poate citi gândurile.

- Ai dreptate, Tzeo. Mă lăsasem luat de val. Ai dreptate.

- Tine minte, mi-a spus Tzeo, că într-o societate avansată individul este cel care determină nivelul de bunăstare generală. Nu mecanismul hotărăște, ci personalitatea fiecărui individ este principalul motor al avansului. Individul este determinant, chiar dacă lucrează în grup. Doar individual se poate căuta adevărul. De aceea aici, la noi, ai văzut că funcționează cultul responsabilității individuale. Să nu uiti că tu, chiar dacă vei fi în

lumea ta mai deștept decât ceilalti, ai responsabilitate asupra destinului comun al speciei. Fii foarte atent...

Nostadame m-a primit lângă el cu o strângere de mână. Mi-am ajustat pe corp salopeta stelară și mi-am pus casca pe cap. Cel puțin luam cu mine o armă reputabilă.

Ne-am materializat unul lângă altul, aproape de sfera purpurie din peșteră. Nostadame tremura ușor și-i simteam încordarea psihică. Peretele din fata mea și-a schimbat culoarea spre albastru și am știut că acolo este ieșirea. Am pornit, urmat la un pas de Nostadame și am trecut prin perete ca prin ceată. În partea cealaltă am avut timp să o văd pe Valsa dormind, în poziția în care o lăsasem, după care lumina s-a atenuat până la dispariție. Prin crăpătură se vedeau stelele. Era noapte, era noaptea în care plecasem de aici, pentru a deveni cea mai importantă persoană de pe planetă.

Mi-am ridicat vizorul căștii și am fost surprins de răceala și mirosul de mucegai al aerului. Am lăsat jos salopeta argintie pe care mi-o dăduseră pentru femeia mea și i-am făcut semn lui Nostadame să-și desfacă și el casca. Ce frumoasă era Valsa. Pentru ea merita să cuceresc toată lumea și să i-o pun la picioare. De ce trebuia să aibă și Nostadame o cască identică cu a mea? Ce-i trebuia lui armă? Nu aveam eu?

- Mai bine ies afară până se trezește femeia, să nu se sperie de mine, a spus Nostadame făcând câțiva pași spre crăpătură. N-ar fi rău să-ti scoti casca și să-ti dezactivezi salopeta până îi explici ce s-a întâmplat. S-ar putea să aibă un șoc și nu ar fi deloc plăcut nici pentru ea, nici pentru noi.

la uite la puștiul ăsta, începuse să-mi dea ordine.

Cred că mi-a simțit gândul, deoarece n-a mai zis nimic și a ieșit prin crăpătura din stâncă. Dar, poate avea dreptate.

Mi-am dat jos casca și am așezat-o pe piatra rece. Trebuia s-o scol pe Valsa, sau să o las să doarmă?

Am mângâiat-o pe frunte și pe obraji. Femeia mea, numai a mea.

- Nu-ti fie frică, am auzit gândul lui Nostadame, femeia este și va rămâne numai a ta. Nu-ti fie frică.

Da, uitasem că Nostadame poate citi gândurile.

ATENȚIE!

Făcusem un foc din crengi și ierburi uscate culese de Nostadame de pe pantele muntelui. Când se trezise Valsa afară încă era noapte, cu toate că la orizont începeau să se vadă dealurile în ușoara lumină a apropiatului răsărit.

La început, în lumina tremurătoare a flăcărilor, nu sesizase salopetele noastre. Îi făcusem cunoștință cu Nostadame și nu fusese aproape deloc surprinsă de apariția lui în acel loc.

În schimb, atunci când a conștientizat că suntem îmbrăcați în niște salopete neobișnuite, a avut un șoc și a încercat să se retragă lângă perete:

- Alec, ce s-a întâmplat? De ce ești îmbrăcat astfel? și el... și el e îmbrăcat tot așa...

- Nu s-a întâmplat nimic. O să-ti povestesc pe îndelete, dacă ai puterea să crezi ce-ti voi spune.

Următoarele două, trei ore, Valsa a rămas cu gura căscată aproape tot timpul. Din când în când sorbea câte o gură de apă din butelia pe care o umpluse Nostadame dintr-un pârâiaș aflat la câteva sute de metri, apoi mă puneă să continui povestea.

La un moment dat a spus:

- Ce frumos povestești tu, Alec. și ce imaginație fantastică ai...

- Nu e plăsmuire. Toate cele ce-ti spun s-au întâmplat în realitate. Uite, ti-am adus și tie o salopetă identică. Îmbrac-o.

- Când au avut timp să se întâmple toate câte mi-ai spus? Noaptea asta?

- Da. Pentru tine a trecut doar o noapte, dar pentru noi au trecut mai bine de două luni de zile.

- Hai, că ești simpatic. Îmi place, spune mai departe. Ar trebui să ne întoarcem în Orașul Galben și ai putea câștiga o multime de stromac spunând povești. Cu imaginația ta, pe care de altfel nici nu ti-o cunoșteam, o să devii cel mai căutat povestitor din Oraș. Îți dai seama că toate femeile, galbene sau semi-om, o să te caute?

- Nu sunt povești, Valsa. Vrei să-ti demonstrez că pot zbura?

- Ca o pasăre?

- Ca o pasăre.

M-a privit fermecată, dar și neîncrezătoare.

Am ieșit pe terenul din fata peșterii și, când am văzut-o că mă urmează, m-am ridicat cam o jumătate de metru de la nivelul solului. Era cât pe ce să cadă jos de mirare. S-a frecat câteva secunde la ochi, apoi s-a ciupit de pielea obrazului atât de tare, că i-a rămas o pată roșietică.

- Nu se poate, visez. De fapt eu nu m-am trezit din somn, visez.

- Nu, Valsa. Eu am niște puteri pe care nu mi le cunoșteam îndeajuns. Știam doar că pot citi gândurile...

- Și el chiar este unul din strămoșii noștri?

- Da, este atât de îndepărtat în timp, încât se poate spune că toate fiintele umane existente în prezent pe pământ, sunt gene din genele lui...

Valsa a rămas puțin încruntată:

- Nu pricep. și tu chiar ai ajuns acolo? În... Atlantis?

- Uite ce e! Încep să mă plictisesc de atâtea întrebări. Mai taci din gură și ascultă ce-ti spun. Dacă crezi, bine. Dacă nu crezi, tot bine. Ce, ești atât de proastă că nu înțelegi chiar nimic? Îl vezi pe omul ăsta aici și tu spui că nu e venit din Atlantis? Ti-a confirmat chiar el...

- Ia uite, mare lucru că a spus... Putea să mintă la fel de bine ca tine.

- Taci! Taci din gură imediat. Cum poti să mă faci mincinos? Așa încredere ai tu în mine? Vezi să nu mă supăr...

Strigătul meu a surprins-o. A rămas cu gura deschisă și apoi l-a privit cu coada ochiului pe Nostadame.

- Ai început să fii chiar mai rău decât supraveghetoarele...

- Să nu mă înveti tu, pe mine, cum să mă port. Fac ce vreau, vorbesc cum vreau. și, dacă nu ești de acord, aici e valea, acolo e muntele. Pleacă unde vrei...

Valsa a lăsat ochii în jos și a oftat ușor.

- Nu aș dori să vă întrerup, a spus Nostadame, dar cred că este timpul să coborâm cu totii spre câmpie. Aici nu prea avem conditii să facem o piramidă cu care să ne deplasăm, așa că trebuie să mergem pe jos. Asta ne va lua ceva timp.

- De ce să nu zburăm? I-am întrebat, căutând să-mi stăpânesc nervii care mă potopiseră.

- Noi doi putem zbura. Dar ce facem cu femeia ta? O lăsăm aici?

- Vezi că ești prost? Noroc că sunt și au de fată. Am s-o iau în brate și-o să zboare împreună cu mine. Este că nu ti-a dat prin gând?

- Este foarte greu să faci așa ceva. Nu ai încă exercitiul necesar, și ai putea să vă prăbușiți împreună.

- Auzi? Tu ai fost în stare să te duci în partea cealaltă a galaxiei? Ia mai scutește-mă cu dădăceala asta. Vezi că acum te las aici și plecăm singuri. Să văd cum te mai descurci într-o lume pe care nu o cunoști. Ce, ai impresia că ești ca mine?

- Alec, s-a auzit timidă vocea Valsei, hai să mergem împreună. O să ne fie mai ușor...

- Dar ce, îi dai tu de mâncare? Ia să pună mâna și să găsească ceva de-ale gurii, că mi-e foame. Mișcă, i-am spus lui Nostadame făcându-i semn că am stomacul gol.

Am avut impresia că pe fata lui Nostadame se trefila un ușor surâs. Abia mi-am retinut mâna să nu-i dau un dos de palmă. Norocul lui că nu aveam casca pe cap, că i-aș fi tras un fulger... Între ochii ăia mici și apropiați.

Coborâsem de-a lungul pârâului, până când acesta s-a cuprins într-o apă mai mare, care venea de undeva, din dreapta, de după o stâncă tivită cu mușchi. Eram într-o pădure destul de deasă, cu arbori subtiri, crengi răsfirate aiurea și frunze îngălbenite bulucite deasupra pământului umed. Câtă apă era aici, să fi avut niște butelii din plastix, le-aș fi umplut și le-aș fi vândut în Orașul Galben pe o multime de stromac.

Stromac... Obsesia unei vieti pe care mi se părea că nici n-am trăit-o vreodată.

Valsa stătea întinsă pe spate și privea cerul albastru printre coroanele arborilor. Câteva gâze au zburat prin dreptul capului meu și au dispărut în verdeată. Ce plină de viață era această regiune, fată de teritoriul galbenelor.

Aveam o durere ușoară în tâmpile și îmi simteam ochii congestionati. Mi se părea că-mi pulsează inima în creier.

Oare nu mă fortasem prea tare cărând-o pe Valsa atâția kilometri în brate? Zburasem pentru întâia oară cu o asemenea greutate după mine și cred că trebuia să fac ceva antrenament dacă ar fi fost necesar să o car distanțe mai lungi. De asta era bună piramida. Cu ea nu depuneam nici un efort să ridic greutatea de multe ori mai mari decât cea a corpului meu.

Dacă n-aș fi fost îmbrăcat cu salopeta și n-aș fi avut atârnată la șold casca, aș fi putut fi convins că ultimele întâmplări le trăisem doar în mintea mea... Bolnavă... Dacă eram bolnav și visam?

Visam de când mă duseseră galbenele în acea cameră unde îmi montaseră pe corp și pe cap tot felul de aparate. Oare chiar visam? Sau era pura realitate?

Dacă visam, ce vis frumos era... Eu, pe post de cel mai - cel mai puternic și atotștiutor, atotefăcător... la uitate ce expresie frumoasă am găsit în mintea mea super-atlantă...

Până una, alta, trebuia să-l urmăresc pe Nostadame cum caută ceva de mâncare. Oricât de extraordinar oi fi, tot îmi trebuie ceva de rumegat. Ah, unde sunteți Martinezo, Alio și toate celelalte, să vă pice ochii în ceafă de gelozie...

- Ce facem acum? a întrebat Valsa încet, în gând. Ne întoarcem în Orașul Galben, sau căutăm o altă așezare de semi-oameni... Oare Alec o să se potolească?...

- Nu căutăm alti semi-oameni, i-am răspuns cu voce tare. Și, nu am de ce să mă potolesc, nu am făcut nimic până acum. De mine, doar de mine depinde cât de rău sau cât de bun voi fi cu ceilalți de acum înainte. Tu îți dai seama că de acum nimeni nu-mi poate sta în cale? Voi fi Alec de Aur și o voi detrona pe Galbena de aur... Phuu! Să nu te prind că te vei mai ruga vreodată la ea...

- și ce să fac? Să mă rog la tine? Nu vezi că ai înebunit? Eu plec și te las cu nebunia ta. Ești nebun, ești bolnav, Alec. Ar trebui să te dea la câini...

Valsa s-a sculat în picioare și a luat-o la fugă spre poalele dealului.

Nu auzisem bine? Să mă dea la câini? Dar ce eram eu? EU!!! Eu, un supra-semi-om să fiu dat la câini ca ultimul bolnav

din Oraș? Valsa începuse s-o ia pe alături. Trebuia să-i aplic o corectie, să nu mă mai deranjeze altădată din meditație.

I-am transmis mintal un influx care a paralizat-o instantaneu și s-a prăbușit în frunzele putrezite de pe malul râului.

M-am apropiat cu pași rari.

- Spuneai că mă iubești, am auzit-o spunând printre sughiturile plânsului care o podidise. Am plecat cu tine deoarece știam, credeam că mă iubești. Îmi pare rău. Mai bine stăteam în Oraș...

- Ei, hai, i-am spus ridicând-o de o mână și proptindu-i corpul de trunchiul umed al unui copac. O să fie bine, ai să vezi. Îți voi cuceri lumea, pentru tine o voi face... Dar, să nu te prind că mă mai contrazici, că te evapor.

S-a uitat îngrozită la mine, neînțelegând chestia cu evaporatul și s-a lăsat să alunece la pământ. Făcea pe lașinata...

Nostadame s-a apropiat din spatele meu și mi-a transmis mintal:

- Încearcă să fii mai puțin dur. Un atlant nu se poartă așa...

- Măi puștiulache, ia termină cu indicațiile tale atât de valoroase și treci la treabă. Începem să căutăm vestigiile atlante, ca să pot scăpa de tine, să pleci înapoi. Cum facem?

- Eu cred că cel mai bine ar fi să construim o piramidă și să colindăm cu ea, la mică înălțime, toată lumea. Așa vom putea identifica cu mai mare ușurință locurile pe care le căutăm.

- O luăm și pe Valsa.

- Normal, nici nu m-am gândit că s-ar putea altfel.

- și eu conduc. Suntem în lumea mea, doar...

- Tu conduci.

- Și tu vei asculta de mine fără să crâcnești.

- Voi asculta.

- Ei, acum că am stabilit regulile, să purcedem la treabă.

Mult mai la sud de firul de pământ care unea cele două mari părți ale continentului american, Nostadame mi-a făcut semn să cobor piramida. Era destul de necăjit. Cu toată puterea lui de a-și ascunde sentimentele, știam, intuiam că este distrus de spectrul valurilor care se unduiau deasupra locului unde trebuise să se afle marea insulă pe care se ridicase în vechime Atlantis. Nu găsisem decât apă, apă și iar apă. În putine locuri rămăseseră câteva insule și insulite, posibilele vârfuri ale unor munti atlanti. Dar, nici o urmă din civilizația lor. Oare toate aceste schimbări ale reliefului fuseseră determinate de Explozie?

Sau erau alte cauze?

Acum ne aflam deasupra unor dealuri acoperite cu păduri tinere. Pe aici, efectele exploziei fuseseră destul de slabe, natura putându-și reveni destul de bine. Pe dreapta noastră, la malul unui râu, se vedeau urmele unor construcții. Am coborât aproape de ele, într-o poiană plină de iarbă grasă.

Valsa, care începuse să se obișnuiască cu zborul în piramidă, a ieșit prima și a început să se învârtă fericită, ca într-un dans ritual.

- Ce bine e să simți pământul sub picioare, a spus când ne-am apropiat de ea. Hai să rămânem aici ceva mai mult timp. Uite ce frumos e...

- Cred că ar fi bine să-i spui femeii tale să facă un foc și ceva de mâncare, cât mergem noi spre ruinele alea, mi-a transmis telepatic Nostadame.

Am ajutat-o pe Valsa să scoată din piramidă pachetul cu rădăcinile și plantele strânse în cele trei zile de când plecasem în expediție, în timp ce Nostadame aducea de la râu două butelii din plastic pe care le umpluse cu apă proaspătă.

În peregrinările de până acum nu reușisem să găsim nici o urmă atlantă, cu toate că Nostadame credea că trecusem pe lângă unele din ele în mai multe rânduri.

Valsa s-a apucat să strângă crengute și iarbă uscată pentru a face un foc. Când a terminat, Nostadame s-a apropiat de ea și n-a lăsat-o să scoată lentila cu care încălzea frunzele pentru a le aprinde. S-a așezat pe vine și și-a fixat privirea la baza stratului de frunze. După câteva secunde a apărut un firicel de fum. După ce flăcările au cuprins uscăturile, ne-am

îndreptat într-un zbor planat, la câțiva metri deasupra coroanelor arborilor, spre locul în care se găseau ruinele.

Erau câțiva bolovani șlefuiti, așezați într-o formă care, cu mult timp în urmă putea să fi fost o piramidă în trepte.

Nostadame s-a băgat într-o fisură destul de mare, aflată cam la jumătatea construcției și mi-a transmis să-l urmez.

Norocul nostru că slopetele erau făcute dintr-un material foarte rezistent, altfel ar fi fost sfâșiate de numeroasele așchii de care ne frecam în timp ce avansam printr-un tunel strâmt în interiorul construcției. Era întuneric beznă.

Nostadame, care era ceva mai înaintea mea, mi-a transmis că a ajuns la o grotă. Curând, nu am mai simțit nici eu strânsoarea peretilor laterali. M-am ridicat în picioare.

- Așteaptă-mă aici, să aduc o făclie, a spus Nostadame și am simțit că aerul se mișcă în momentul în care el s-a teleportat în afara construcției.

Acum, când înregistrasem aranjamentul interior, puteam efectua salturi. Altfel am fi riscat să ne materializăm în interiorul vreunui bloc de piatră, fapt ce ne-ar fi putut aduce imense pericole. De fapt, nici nu știam cum aș fi putut să procedez. și mai erau unele situații când nu eram pregătit cu riposta cea mai bună. Din acest motiv era suficient de bine să-l am lângă mine pe Nostadame. Trebuia să fur cât mai multe din cunoștințele sale.

În urmă cu o zi, când ne odihneam pe marginea unui râu aflat undeva spre nord, îl întrebam:

- Ce nume curios ai tu, Nostadame. Nu am mai întâlnit în Atlantis un nume ca al tău.

- În lumea noastră numele se moștenește. Eu port numele tatălui meu, din momentul morții lui. Până atunci mă numeam Nostadame cel mic, iar unii prieteni îmi spuneau Miche. Cred că Tzeo a uitat să-ți spună că numele părinților din Consiliu sunt aceleași de milenii. Când unul din ei ne părăsește, cel care este ales să-i ia locul primește și numele, astfel că membri Consiliului se numesc în același fel dintotdeauna.

- Dar nu vă încurcați?

- Nu. Am evitat să folosim nume identice pentru toți ceilalți atlanti. Combinațiile pot fi atât de multe, încât nu s-a pus niciodată problema confundării cuiva.

Aparitia unui șpot de lumină mi-a rupt firul amintirilor și în fata mea s-a materializat Nostadame cu o făclie aprinsă. A ridicat-o deasupra capului și am putut privi în jurul nostru: ne aflam într-o încăpere cu peretii acoperiti în cea mai mare parte de mușchi, printre care se vedeau firișoare de apă. Pe jos erau bucăți de piatră, mai mari și mai mici. Într-un colt am sesizat o mișcare și capul unui șarpe a apărut din spatele unui bolovan.

- M-am lămurit, a spus Nostadame, nici aici nu este vorba de vreo urmă de-a noastră.. Hai să plecăm.

Valsa ne aștepta așezată pe iarbă.

- Masa este gata.

Nu prea aveam succes în căutările noastre. Nici lângă lacul cel mare aflat aproape de crestele muntilor dinspre sud nu am găsit mare lucru, decât niște ziduri dărmate, despre care Nostadame sustinea că nu sunt de origine atlantă. A presupus că adevăratele constructii atlante, care, cu epoci în urmă, se aflau pe malul lacului, au fost inundate și se află acum undeva, sub nămolul de pe fundul lacului, nefiind în stare să le găsească.

În mijlocul unei păduri enorme, aflate de-o parte și de alta a unui fluviu foarte lat și lung cât vedeai cu ochii, nu am reușit să identificăm nici una din urmele pe care Nostadame le căuta.

- Hai să mergem la Marea Piramidă, i-am spus într-o seară, după ce cotrobăisem cam tot ce știam pe continentul american.

- Da, a spus Nostadame privind în pământ. Dar mi-e frică ... Mi-e frică să nu facem atâta drum degeaba. Cred că nu mai există nimic... Nimic. Toată civilizatia noastră s-a scufundat în neant. Mai bine mă întorc în Atlantis, chiar dacă le voi duce această veste tristă.

- Și noi ce facem? Mergem într-un Oraș Galben? a întrebat Valsa.

- Poate nu ne vom duce într-un Oraș Galben, i-am spus mângâind-o pe păr. Poate ne stabilim acolo, în locul acela din mijlocul deșertului central, unde am identificat că există ceva la mare adâncime. Ti-aduci aminte, Nostadame, de acel loc? Ai

spus că este o existență umană deosebit de adâncă. Nici un Oraș Galben nu se află atât de adânc...

- Eu vreau să trăiesc la suprafață, a spus Valsa. Mi-e groază de adâncime. M-am săturat să stau sub pământ...

Nostadame rămăsese pe gânduri:

- Cred că nu m-am înșelat. Erau semnalele unei vieti superioare. Cu toate că... Nimeni nu poate locui numai sub pământ, fără să iasă măcar din când în când la suprafață.

Marea Piramidă era acoperită cu nisip mai mult de jumătate și nu mai avea sfera din vârf, iar statuia inorogului de lângă ea dispăruse, sau era acoperită în totalitate cu nisip. Ceva mai departe se vedeau alte câteva vârfuri de piramide mai mici, care nu existaseră atunci când făcusem excursia cu Zalmox.

Am plecat spre nord, dar nu am mai găsit nici o urmă a coloanelor cu sfere ale lui Herculo.

Sus, pe platoul muntilor unde mă pregătise Dacius, am găsit urmele statuiilor paznicilor timpului și a micului inorog.

Erau niște stânci oarecare, aproape fără nici o formă, nemişcându-se deloc cu ceea ce văzusem.

Nostadame a dirijat piramida până când am ajuns deasupra unor munti deosebit de înalți, acoperiti complet cu zăpadă.

- Acestea sunt cele mai înalte vârfuri de pe Gee, a spus Nostadame.

Am căutat niște urme la nordul masivului muntos, într-o depresiune, apoi am străbătut o distanță destul de mare spre nord, nord-vest.

Deodată Nostadame a blocat piramida deasupra unei porțiuni de deșert.

- Uite și aici există la mare adâncime o aglomerare umană. Simți efluviile energetice?

- Unde? I-am întrebat uitându-mă pe hublou.

- Acolo! Cam unde s-ar afla centrul unui triunghi format din lacul acela, vârful muntelui care are deasupra norișorii ăia și îngrămădirea de stânci...

- Da, s-ar putea să ai dreptate. Dar, parcă se află la mai mare adâncime decât cea din America, sau este mai mică. Semnalele sunt net inferioare.

- Oricum, a spus Nostadame, nu este o urmă atlantă. Hai să mergem mai departe.

Am pornit spre vest. După ce ne-am convins că vestigiile atlante sunt invizibile, am hotărât să ne întoarcem pe continentul american, la sfera de cristal. Era timpul ca Nostadame să încerce întoarcerea acasă.

Trebuia să scap de el. Parcă nu mă simteam în toate apele mele cât timp îl simteam în coasta mea. Eu trebuia să rămân singurul de pe întreg pământul care să aibă acele capacități psiho-fizice atât de dezvoltate. Iar Nostadame îmi făcea concurentă.

- Uite, atlanti! a strigat Nostadame trezindu-mă din toropeală.

Am simțit-o pe Valsa tresărind lângă mine.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat privind pe hublou. Nu văd nimic deosebit, decât deșert.

- Uite, acolo! a spus Nostadame.

Da, parcă mi se părea că în mijlocul dunelor se vede ceva care semăna cu rămășițele unei construcții.

- Am vrut să mai văd odată locul unde există acele semnale de profunzime. Am trecut puțin de ele și uite ce am găsit. Vezi, acolo sunt niște atlanti.

Atlanti în mijlocul deșertului?

Da. Lângă ruine erau doi atlanti îmbrăcați în salopete argintii. Cum ajunseseră aici? Plecaseră în timp după noi?

Am planat ușor cu piramida deasupra lor, coborând încet.

Deodată unul din ei ne-a văzut și imediat au luat-o la fugă, dispărând în interiorul ruinelor.

După ce norișorul de nisip provocat de aterizarea piramidei s-a disipat, am ieșit totuși trei și ne-am îndreptat spre peretii dărâmați aflați la mai puțin de zece metri. Erau rămășițele unei case din beton și lemn, înegrite de timp sau foc.

Cei câțiva pereti care mai rămăseseră în picioare erau acoperiti în mare parte cu nisip.

- Nu-mi răspund la impulsuri mintale, a spus Nostadame. Încearcă și tu.

Degeaba mi-am încordat mintea, nu am reușit să-i contactez pe cei doi atlanti care se ascuseseră.

I-am făcut semn Valsei să rămână pe loc, iar eu și Nostadame am pătruns în mijlocul ruinelor. O potecă ne-a dirijat pașii către o scară de piatră ce cobora sub planșeu. Se vedeau urme de pași, niște urme perfect conturate și destul de mari.

Proaspete.

Din pivnita în care ne aflam s-au desprins într-o parte alte trepte. Undeva, jos, se vedea lumină. Lumină artificială...

- Nici acum nu simt impulsuri vitale. Unde au dispărut? a spus Nostadame apropiindu-se de tunelul unde începeau scările.

- Poate sunt în spatele unui ecran metalic, prin care știm că undele mintale trec mai greu.

- Mergem?

- Hai, am spus și am luat-o înainte.

Erau multe trepte, destul de uzate, care coborau spre lumina din adâncime. Făceam fiecare pas cu atenție, să nu alunecăm pe stratul fin de nisip. Urmele ne dovedeau că cei doi atlanti o luaseră tot pe aici.

Camera în care am ajuns era dreptunghiulară și de mică înălțime. Puteam atinge tavanul dacă ridicam mâna. În fata noastră se găsea o ușă metalică, cât jumătate din perete. Deasupra sa pâlpâiau niște beculute roșii și verzi.

- Se apropie niște fiinte, a strigat Nostadame, arătând spre podea.

Beculetele colorate au pornit o sarabandă de licăre și, până să mai spunem ceva, ușa s-a desfăcut în două bucăți care s-au dat de-o parte și de alta.

În spate, într-o cămăruță, erau patru atlanti îmbrăcați în salopete argintii și cu niște obiecte metalice atintite asupra noastră.

- Mâinile sus! a strigat unul din ei.

Vorbea în engleză. VORBEA ÎN ENGLEZĂ.

Atlanti, care vorbeau vechea engleză și pe care-i simteam extrem de nervoși.

- Stati nemișcați, a spus altul în timp ce ieșeau și ne înconjurau. Cine dracu sunteți?

- Suntem atlanti, ca și voi, am spus și i-am transmis un impuls mintal pentru a-l liniști.

Nostadame stătea cu mâinile ridicate și-l simteam calm. Foarte calm. M-am calmat și eu.

- Fii liniștit, mi-a transmis Nostadame mintal, nu sunt atlanti, sunt locuitori de acum ...

- Ce atlanti? Spuneti repede cine sunteți și cum dracu ati ajuns aici, a spus primul bărbat.

Abia acum am sesizat că avea pielea neagră. Era negru. Era un sclav negru, care mă ameninta pe mine, PE MINE, cu o armă...

Unul din bărbați a luat-o la fugă pe scări și după câteva minute a adus-o pe Valsa, care era deosebit de speriată.

Ne-au fortat să ne înghesuim în micuta încăpere din spatele ușii, pentru a ne duce în locul unde-și aveau locuințele.

Adică exact ce doream și noi.

O senzație neașteptată de greată m-a plesnit în momentul în care cămăruța s-a mișcat. Cobora cu viteză. Valsa aproape leșinase, așa că m-am concentrat asupra ei. Părea speriată rău, mai speriată decât atunci când mă văzuse pentru prima oară planând în aer. I-am indus atenuarea tensiunii.

Ne-am oprit cu o ușoară zdruncinătură. Nostadame era cât se poate de calm; eu eram atent la Valsa până când am simțit că sunt împins din spate spre ușa care apăruse într-unul din pereti.

Ne aflam într-un culoar lung, asemănător cu acele străzi din Orașul Galben, pe care aproape le uitasem.

Ne-au scos pe toți trei și ne-au dirijat de-a lungul culoarului până în dreptul unei uși metalice. Mâinile, pe care le tineam ridicate, începuseră să-mi amortească, așa că atunci când unul din bărbați mi le-a coborât și mi le-a dus la spate, m-am simțit mai bine. Mi-a agățat ceva metalic de încheieturi și am auzit un zgomot sec, după care nu am mai putut să mișc mâinile.

Alt bărbat a deschis ușa și ne-a împins pe toți trei înăuntru. Era o cameră aproximativ pătrată, în care nu exista decât o masă cu două bănci de-o parte și de alta, toate dintr-un material argintiu, mat.

Ușa s-a închis în spatele nostru și am rămas singuri. Nostadame zâmbea, Valsa era galbenă la față, iar eu încercam să-mi eliberez mâinile din obiectele care mi le tineau legate la spate.

- Nu-i nevoie să te chinui așa, a spus Nostadame, ne vor da drumul imediat. Ai să vezi. Mai bine ai grijă de Valsa, să nu leșine de sperietură.

Ușa s-a dat de-o parte și a intrat un bărbat, îmbrăcat într-o uniformă de stofă, de culoare cenușie. Pe piept avea desenat un cerculet cu un desen în mijloc, iar pe brat un alt cerculet în care scria ceva. Aprope de umăr avea niște trese. Îl urmau doi bărbați ce tineau în mâini acele arme metalice atintite asupra noastră. Unul din ei era acel negru pe care-l cunoșteam deja.

Ne-a făcut semn să ne așezăm pe una din bănci, iar el s-a așezat pe cealaltă bancă, în fata noastră.

Eram deja calm și o simteam pe Valsa mult mai liniștită.

Bărbatul ne-a privit câteva secunde. Pe față i s-a lătit un zâmbet.

- Nu prea semănati cu cei de la suprafată.

- Poate suntem deosebiti de ei, a spus Nostadame.

- Din ce rahat de oraș ati ajuns până aici?

- Din Orașul Galben numărul 8, am răspuns. Dar voi ce oraș sunteți?

- Mai întâi îmi veti răspunde voi la întrebări. Sunteți ruși?

- Nu. Nici măcar nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta, am spus.

- Cum dracu vă deplasati? Piramida aia de la suprafată este a voastră? Cum funcționează?

- Cred că sunt mai multe întrebări la care ar trebui să răspundem, a spus Nostadame. În primul rând trebuie să știi că nu vrem să vă facem nici un rău, deci poti să ne scoti obiectele astea care ne tin mâinile legate la spate. Cătușele... De altfel, cred că ar fi interesant să ne răspunzi și tu la unele întrebări. De exemplu, cine sunteți voi?

Bărbatul a ezitat câteva clipe, apoi a aplecat capul și a mormăit:

- Scoateti-le cătușele.

Era sub influența lui Nostadame.

Bărbatul negru s-a deplasat în spatele nostru și, după puțin timp aveam totți trei mâinile libere. Mi-am frecat

încheieturile să-mi refac circulația sângelui, apoi am mângâiat-o pe Valsa pe păr.

- Stai liniștită, nu se întâmplă nimic rău.

- Sunt colonelul Johnson, responsabil cu securitatea bazei.

Ei fac parte din echipa de pază, a spus arătând spre ceilalți doi bărbați, sergentii Smith și Anderson. Voi cum vă numiți?

- Ea este Valsa, eu sunt Alec Sand, iar el se numește Nostadame.

- Nostadame? Nu am mai auzit acest nume caraghios. Ești cumva rudă cu Nostradamus? a întrebat râzând colonelul.

- Nimeni nu este fericit când i se ia numele în derâdere, a spus Nostadame. Nu am nici o rudă cu numele pe care l-ai spus.

- Iartă-mă că te-am supărat. Îmi pare rău, nu am vrut să te insult. Nici nouă nu ne place să-și bată cineva joc de numele noastre. Ai dreptate, am greșit. Îmi pare sincer rău.

- Considerăm problema închisă, a spus calm Nostadame. Am venit aici cu acea piramidă care a rămas la suprafață.

- Cum dracu se poate zbura cu piramida aia? a întrebat nedumerit colonelul.

- Da, este un mijloc de deplasare foarte sigur, am intervenit în discuție. și este proprietatea noastră.

- O.K.! O să vedem mai târziu despre ce mijloc de propulsie este vorba. Până una, alta... Spuneti ce căutați aici? Știați de noi? Ne căutați?

- Nu, am răspuns. Nu știam de voi, v-am observat întâmplător. Dar voi cine sunteți?

Colonelul a ezitat câteva secunde. L-am simțit pe Nostadame că se concentrează și colonelul a răspuns:

- Suntem urmașii celor ce au dirijat armele atomice în timpul celui de-al treilea război mondial. Nepotii și strănepotii lor.

CAPITOLUL 25

Zilele care au urmat au fost surprinzătoare.

Ne-au arătat aproape întreaga bază subpământeană de unde se dirijaseră o parte din rachetele cu încărcătură nucleară

asupra teritoriilor dușmane. Cea mai mare parte din aparatele existente pe console erau în stare de funcțiune, datorită unei centrale electrice nucleare aflată puțin mai departe de bază, la mare adâncime, lângă un lac subteran.

Valsa se împrietenise cu trei tinere locotenente: Eliza Harding, Mod Muller și Patricia Reskins, împreună cu care își petrecea cea mai mare parte a timpului. Patricia Reskins era o negresă frumoasă, dar avea pielea ceva mai deschisă la culoare decât Moma, care nici ea nu fusese foarte neagră. Ne explicaseră că nici nu se punea problema unei deosebiri între albi, negri și galbeni. Toti erau absolut egali, nu conta culoarea pielii. Cam așa cum îmi spusese și bunica când eram mic. Foarte curios.

Eu și Nostadame ne risipeam o groază de timp citind cărți din memoria unui calculator, care reprezenta biblioteca bazei. O grămadă de programe, cu cărți din cele mai diverse domenii: beletristică, filozofie, științe exacte sau mai puțin exacte.

Nostadame începuse să caute numai informații despre istoria omenirii. Îi plăcea să afle cum evoluase lumea din antichitate și până în prezent. De fapt, istoria modernă se termina la sfârșitul secolului XX, puțin înainte de Explozie, de cel de-al treilea război mondial - cum îi spuneau ei.

Când ne adunam seara în camera...

Seara? Era o formă de a ne exprima, căci aici, în subteran, habar nu aveam dacă la suprafată este zi sau noapte. Totul era dirijat după intensitatea luminii și de ceasurile aflate în unele locuri pe pereti.

...Când ne adunam seara în camera cu trei paturi strâmte, dar moi, pe care ne-o puseseră la dispoziție, Nostadame îmi povestea despre diverse personaje mai mult sau mai puțin reale: Cezar, Napoleon, Hitler, Stalin și alții. Era surprins că multe din numele găsite în cărți, mai ales cele despre cultele religioase, semănau surprinzător de bine cu nume atlante. Păreau că au aceeași rădăcină semantică.

- Uite, de exemplu, am găsit referiri la părintele Tzeo în Grecia, la părintele Iehov în Sinai, Zalmox și Dacius în România, Manito în SUA, Ouetzalco în Mexic, Utnapis și Buthas în Asia, la părintele Raamon și sotia sa Isis în Egipt... și multe alte nume de origine atlantă. Foarte curios: memoria omenirii ne-a înlocuit cu nume, fără ca cineva să știe cât de puțin despre noi... Uite, spre

exemplu am citit o poveste despre un zeu grec, Apollo, care putea prezice viitorul și care le-a învins pe Leto, mama lui și pe Artemis, sora lui, fecioara cu căprioara. Asta corespunde aproape exact cu o întâmplare din istoria noastră reală... Să fie totuși urme atlante intrate în legende?

Într-o seară, când Valsa se spăla la dușul aflat lângă camera noastră, Nostadame mi-a transmis mintal:

- Crezi c-ar fi bine să le spunem adevărul cu privire la noi? Până acum i-am sugestionat să nu ne pună această întrebare.

- Poate este de ajuns să știe că am fugit dintr-un Oraș Galben. Destul că i-am determinat să nu fie curioși cu privire la modul de propulsie al piramidei. Știu și ei că tehnologia actuală nu poate explica această navă.

- Dar ce ne facem dacă unul din cei aproape patruzeci de locuitori ai bazei ne scapă de sub control și-și pune probleme?...

- N-ar fi mai bine să plecăm? I-am întrebat.

- Nu încă. Vreau să aflu cum s-a desfășurat războiul ăsta... Ultimul război. Nu am găsit nimic despre acest subiect în calculatorul bibliotecii.

- Trebuia să întreb, să nu fii timid. Doar nu ti-e jenă de ei? Nostadame a zâmbit:

- Nu mi-e frică, dar nu știu dacă suntem pregătiți să aflăm...

- O să-i întreb eu, am spus și m-am întors cu fata la perete, exact în momentul când Valsa a revenit de la duș.

Căpitanul Atkins stătea sprijinit de consola calculatorului și privea concentrat omulețul de pe ecran, care se străduia să străbată un labirint.

Câteodată apăsa pe câte o tastă sau mișca mousul pentru a-l feri pe omuleț de monștri ce-l așteptau la intersecții.

Când a simțit că suntem în spatele lui, a întors capul și ne-a salutat, apoi a pus pauza la joc și și-a rotit scaunul spre noi.

- Bucuros de musafiri? I-am întrebat.

- Bucuros. În monotonia asta... M-am plictisit de aceleași jocuri. și nici nu am de unde lua altele. De fapt, am noroc că le am și pe astea. De unde să aducem programatori pentru a face altele? Nimeni nu a mai învățat așa ceva. Cei care se pricep la software știu să programeze traiectorii de rachete. Ce știau părintii, i-au învățat și pe ei.

- Mie, am spus așezându-mă pe scaunul de lângă el, îmi place cel mai mult jocul în care se simulează un război între cele două continente, America și Europa, între americani și sovietici.

- Ferească Dumnezeu de așa ceva, că doar d-aia s-a distrus lumea. Din cauza nebunilor care au început războiul.

- Povestește-ne și nouă cum a fost...

Căpitanul Atkins m-a privit surprins. Gândea că nu are voie să ne arate documentele despre război.

Nostadame se așezase pe un scaun ceva mai departe și-l privea fix între sprâncene pe căpitan.

- "Ba ai voie", i-am transmis mintal. "Spune-le tot ce doresc. Nu pot influența cu nimic securitatea bazei".

- Avem imprimate pe video imagini din război. Vreți să le vedeți?

- Da.

S-a ridicat și ne-a făcut semn să-l urmăm.

Ecranul monitorului s-a umplut de o culoare albastră pe care s-au format din lateral câteva litere: "CNN NEWS".

A apărut un bărbat îmbrăcat cu haină neagră și cravată de aceeași culoare, așezat la o masă plină de foi de hârtie. În spatele lui se vedea o hartă a lumii, pe care apărea forma continentelor, iar în interiorul lor, o grămadă de linii și puncte. Unele erau de culoare roșie, altele de culoare verde. O multime de cuvinte erau scrise cu litere negre pe fond galben.

Cu o voce tristă, bărbatul a vorbit:

- "Trupele sovietice împreună cu celelalte trupe ale statelor Tratatului de la Varșovia au ocupat Belgia și avansează spre sudul Franței. Parisul s-a declarat oraș deschis și s-a predat

fără luptă. Trupele NATO s-au retras în ordine pe un nou aliniament la sud de Loara și în exteriorul litoralului vestic. Marea Britanie a declarat oficial că se va opune în continuare, cu toate forțele, năvălirii dușmanului pe teritoriul său."

Pe ecran au început să se perinde imagini de apocalips cu zeci și sute de tancuri enorme care rădeau de pe fata pământului case, sate și orașe întregi. Cerul era împânzit de elicoptere și o puzderie de avioane lăsau dăre de condensare la altitudine. În colțul din stânga sus al ecranului a apărut scris cu litere roșii: "Belgia, 05.04.1990".

Vocea crainicului s-a auzit din nou:

- "În acest timp, masele de invadatori din sudul Italiei și Spaniei și-au continuat înaintarea cu toată opoziția dâră a trupelor NATO".

În imagine au apărut alte tancuri care avansau înconjurate de trupe de infanterie. Trei elicoptere care zburau razan cu suprafata pământului, printre clădiri mici, demolate de explozii, trăgeau cu mitralierele spre grupurile de fiinte umane ce fugeau în toate direcțiile. O multime de cadavre omenești, în cele mai diverse poziții, erau strivite sub șenilele tancurilor.

- "Forțele cotropitorilor arabi au folosit din plin gaze de luptă interzise prin tratatele internaționale în vigoare, cu dispreț total față de ceea ce până acum s-au numit drepturile și îndatoririle beligeranților. Populația civilă a făcut obiectul atacurilor în valuri atât pe frontul din nord cât și pe cel din sud. Invadatorii au continuat să nu țină seama de predarea fără luptă a multor sate și orașe, fiind înregistrate zeci și sute de mii de victime nevinovate, copii, femei și bătrâni".

În centrul ecranului a apărut un bărbat îmbrăcat într-o uniformă măslinie, care agita o sabie cu lama lată plină de sânge. Pe cap avea un turban alb, iar de umeri îi atârnavă două pistoale mitralieră AKM. La centură avea smocuri de grenade. Primeam informațiile privind numele obiectelor direct din creierul căpitanului Atkins. Îl simteam nervos, observam cum îi crește tensiunea când vede imaginile de pe monitor.

Nostadame privea fix ecranul, înregistrând imaginile în memoria sa de atlant.

S-a auzit din nou vocea crainicului:

- "Aceste cadre au fost captate dintr-o emisiune a televiziunii libiene".

Peste câteva secunde crainicul a reapărut pe ecran:

- "Transmitem declaratia Președintelui Statelor Unite ale Americii".

Într-un colt a apărut un dreptunghi cu imaginea fetei unui bărbat, dreptunghi care s-a mărit din ce în ce mai mult, până a ocupat întreg ecranul. Se vedea o figură încruntată, dar obosită.

- "Statele Unite ale Americii au dat în urmă cu zece minute un ultimatum Kremlinului, cerându-i să oprească înaintarea trupelor proprii și ale aliaților săi. Dacă în decurs de cincizeci de minute nu vom avea indicii clare că această ultimă încercare de aplanare a conflictului este luată în seamă, Statele Unite ale Americii se consideră îndreptățite să recurgă la orice mijloace pentru stoparea crimelor și a distrugerilor. Așa să ne ajute Dumnezeu!".

Căpitanul Atkins a oprit aparatul video.

- Din aceste momente nu mai detinem înregistrări. Televiziunea și-a întrerupt programele, în timp ce străbunii noștri aflați în bazele de lansare a rachetelor au intrat în alarmă de gradul zero. Din păcate, baza noastră nu a mai primit ordinul de lansare a ogivelor. În acest fel, e posibil ca unele tinte aflate pe teritoriul dușman să fi rămas neatinse, dar nu avem nici o confirmare că s-a întâmplat așa. În prezent suntem singura bază operatională, dar nu mai are cine să ne dea ordine.

Dar eu unde mă găsem? O să le dau eu ordinul. Nu eram eu supra-om? Eram OMUL! Chiar că treaba asta mă va introduce în istorie. Ce tinte le trebuiau? O să-i pun să distrugă toate Orașele Galbene, cu toate cretinele de femei galbene. O să le iert doar pe femeile semi-om și câteva sclave, ca să aibă cine să mă slujească pe mine. PE MINE.

Ce idee formidabilă. Iar eu o să fiu cel mai mare... ALEC DE AUR...

- Nu cumva există o bază de-a voastră undeva, departe, în Asia? a întrebat Nostadame. E acolo ceva, ceva în care locuiesc la mare adâncime fiinte umane.

- Unde? a întrebat căpitanul Atkins.

- Arată-mi harta pe calculator și o să ti-o găsesc.

Ne-am întors la calculator și căpitanul Atkins a afișat harta lumii.

Nostadame s-a aplecat deasupra lui și l-a dirijat ce porțiuni să mărească, apoi a spus:

- Uite, cam pe aici.
- Asta trebuie să fie o bază sovietică. Oare e posibil ca ei să mai trăiască?
- Sunt sigur că acolo există fiinte umane.
- Ești sigur?
- Da, sunt sigur. Întreabă-l și pe Alec.
- Trebuie să-i raportezi generalului Pillar, a spus căpitanul Atkins fugind din încăpere.

CAPITOLUL 26

Camera în care ne-a primit generalul Pillar era de aceeași mărime cu toate celelalte, dar, în afara mobilierului din aluminiu, avea atârnată pe pereti o hartă a lumii, așa cum arăta ea înainte de război.

Ne-a invitat să ne așezăm pe scaune în timp ce el a rămas în picioare. Era un bărbat de circa 50-55 de ani, încăruntit la tâmpile și cu o conformație robustă. Uniforma lui, la fel ca aproape toate ale celorlalți ocupanți ai bazei, avea petice dintr-un material mat, mai închis la culoare. Era îngândurat, concentrat.

Am evitat să intru în gândurile lui și am așteptat să vorbească. Nostadame era calm, ca de obicei.

- Da, a spus generalul oprindu-se în fata noastră. Se pare că voi susțineți existența unei baze sovietice de război. Este adevărat?

- Noi nu susținem nimic, a spus Nostadame. Noi afirmăm că există o concentrare umană subterană în acel loc din Asia pe care l-am arătat. Ce este în interior și cine sunt ocupanții, nu știm.

- Acolo nu pot fi decât sovietici, care abia așteaptă să ne radă de pe fata pământului dacă află de noi, a spus căpitanul Atkins, dar a tăcut imediat, la o privire a generalului.

- "Este exact una din tintele noastre, una care a rămas în funcțiune", gândea generalul, apoi a vorbit cu voce tare: Într-un fel, corespunde cu informațiile noastre. S-ar putea să nu vă fi înșelat. Este o problemă gravă... Foarte gravă...

Căpitanul Atkins a lăsat capul în jos. Îi venea să spună: "Ar fi bine să îi distrugem, să nu ne distrugă ei. Doar suntem singura bază operatională din lumea liberă".

- Dacă luăm măsuri împotriva lor, ar trebui să distrugem și Orașele Galbene, am spus. Așa vom rămâne conducătorii întregii omeniri.

- Ce ne trebuie nouă să conducem omenirea? a întrebat surprins generalul Pillar. Ce dracu să mai conducem, când nu mai există decât niște locuitori nevolnici, atinși în cea mai mare parte de boli de radiatii. Și dacă-i omorâm și pe ăștia, pe cine mai conducem? De ce să-i distrugem? Rahat! Mai bine ne împăcăm cu ei și punem stavilă pentru totdeauna la ura dintre națiile noastre. Ar fi mai bine.

- Nu e bine să le dăm motive, a spus căpitanul Atkins. Tineti minte că totul a pornit de la întâlnirea care trebuia să aibă loc la Malta, între președintele Bush și secretarul general Gorbaciov? Altfel poate nu ar fi apărut scânteia care să declanșeze holocaustul.

- Malta... Vă referiti la acea micută insulă din Mediterana? a întrebat Nostadame.

- Da, a răspuns generalul Pillar. Numai că nu este doar o insulă, ci un întreg arhipelag, din care doar trei insule sunt locuite: Malta, Gozo și Comiro. Sunt cam la 93 kilometri spre sud de Sicilia și la 290 kilometri nord de Libia. Nici acum nu am reușit să înțeleg de ce au găsit cei doi șefi acest loc să se întâlnească, când știau că sunt în raza de acțiune a oricărui avion libian. Oare de ce a refuzat Gorbaciov invitația lui Bush de a avea întâlnirea la Camp Davis, în America? Poate erau prea siguri pe informațiile furnizate de serviciile secrete, că libienii se vor abține de la acte reprobabile. Numai că, la 2 decembrie 1989, în timp ce președintele american și cel sovietic se pregăteau de întâlnirea ce urma să aibă loc la bordul crucișetorului american Belknap sau pe crucișetorul sovietic Slava, niște vase bătrâne, bune de dat la reformă, ce erau ancorate în Marsaxlokk Bay, o furtună puternică a generat functionarea defectuoasă a radarelor și a sitemelor de urmărire prin satelit, astfel că abia în ultimele clipe au fost sesizate două escadrile libiene care au aruncat în aer lumea, atunci când au lovit cu rachete ambele nave. Conducătorul libian, colonelul Muammar el Gaddafi, a amenintat că dacă cineva va îndrăzni să

ia măsuri de "pedepsire" a faptelor sale, va extermina pe toți cei 1000 de americani și peste 10000 de europeni aflați pe teritoriul libian.

- Atunci, a spus Nostadame, ce rost au avut luptele între americani și ruși? Ar fi trebuit să se coalizeze amândouă țările contra libienilor...

- Gaddafi nu s-a ținut de cuvânt și a făcut dispăruți pe toți cetățenii americani și vest europeni, pe ceilalți, socialiștii și comuniștii din țările lagărului sovietic, protejându-i. Asta a determinat creșterea încordării între America și Uniunea Sovietică. S-a afirmat chiar că atentatul fusese pus la cale de către sovietici, pentru a doborâ doi iepuri dintr-o lovitură: președintele american și premierul sovietic.

- Sovieticii să-și omoare conducătorul? am întrebat.

- Situația sovietelor era la limită în acele momente.

Gorbaciov era convins de necesitatea dispariției comunismului, fapt care nu era pe placul celorlalți membri ai Biroului Politic și în special a militarilor sovietici. De aici, concluzia noastră. Și cel mai bun fapt că avem dreptate, este că la o săptămână după evenimente, atunci când forțele navale americane și ale aliaților din NATO au atacat Tripoli, capitala Libiei, pentru a-l aresta pe Gaddafi, trupele sovietice și ale aliaților lor au trecut frontiera dintre cele două Germanii, cu toate că zidul Berlinului abia fusese desființat cu numai trei săptămâni înainte. Au înaintat într-un ritm nemaîntâlnit. În mai puțin de trei luni ajunseseră la Atlantic și amenințau cu invazia în Anglia. Din păcate, ne prinseseră nepregătiți. Fusesem prea siguri pe invulnerabilitatea sistemelor noastre de apărare. Cel mai greu a fost atunci când armatele mai multor state arabe au atacat Israelul și, după ce l-au pârjolit, au avansat de-a lungul Mediteranei în Grecia, Italia și Spania. Toată flota noastră de nave și submarine a fost dirijată aproape de teritoriul sovieticilor, dar faptul că fuseserăm atacați pe atâtea fronturi, ne-a pus în dificultate.

- Dacă n-ar fi murit cei doi șefi de state, a spus căpitanul Atkins, poate n-am fi avut război și nu s-ar fi distrus lumea. Dacă cele trei elicoptere prezidențiale și avioanele F-14 ale U.S. Air Force ar fi protejat din timp locul întâlnirii, escadrilele libiene nu ar mai fi putut să se apropie la distanța de tragere.

- Apoi au plecat încărcăturile nucleare, a continuat generalul Pillar, atât din partea noastră cât și ale sovieticilor.

Asta a fost nebunia supremă, dar ce era să facem? Să-i lăsăm să distrugă toată lumea civilizată? Să le permitem generalizarea comunismului?

Valsa avea o figură tristă și am simțit-o supărată.

- Ce s-a întâmplat, am întrebat-o.

- Fetele sunt nefericite. S-au plictisit aici, în catacomba asta. Ar vrea să iasă la suprafață, dar generalul a dat ordin să nu mai apară nici o mișcare sus. A dispus chiar și demolarea ruinelor. Se zice că vom fi atacați de sovietici.

- N-o să fim atacați de nimeni. Stai liniștită.

- Vezi, a spus Nostadame, uite ce înseamnă panica. Cum au aflat că este posibil să existe supraviețuitori ai vechilor dușmani, au și început să pună la cale o nouă conflagrație. Uite ce înseamnă educație războinică. Acum înțelegi de ce ideologia noastră, atlantă, de conviețuire pașnică, este cea mai bună? Nouă nici nu ne-ar fi dat prin cap să punem în funcțiune armele.

- Și toată lumea și-ar fi bătut joc de voi, am spus.

- Nu, nu ne-ar fi supărat nimeni. Poate doar whronii, care sunt o altă specie. Ia gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă avioanele libiene ar fi fost descurajate să atace navele în timpul acelei întâlniri?

- Poate nu ar mai fi început războiul.

- Și nu era mai bine? Ar fi existat condiții pentru a rămâne și ceva urme atlante. Degeaba conduci lumea, dacă ești stăpân peste o sărăcie totală. Cine știe unde ar fi ajuns tehnica în acest secol dacă nu ar fi fost războiul? Poate găseau și interpretau semnalele atlante... Așa, nu mai e nici o șansă.

- Și ce vrei? Să mă întorc în timp și să-l rog pe Gaddafi să nu atace crucișetarele la Malta?

- Poate ar fi o soluție, a spus Nostadame pe gânduri.

Oricum, trebuie să încercăm influențarea generalului să nu dezlănțuie un alt război atomic. Ar distruge și urmele de civilizație care mai există pe planetă.

Mă deranja strictul regim militar introdus pe teritoriul bazei. Practic nu mai aveam voie să ieșim din cameră. Valsa era din ce în ce mai tristă.

- Nu putem să fugim de aici? m-a întrebat.

- Știi foarte bine că putem oricând să plecăm. Pe noi nu ne poate opri nimeni. Și vom putea să fim noi aceia care vom pune steagul cu stele și dungi pe care ni l-a arătat generalul, deasupra bazei sovietice. Sau, așa cum își dorește căpitanul Atkins, vom pune un steag roșu pe care să scrie cu alb "COCA COLA".

- N-aș vrea să participăm la distrugerea definitivă a speciei umane, a spus Nostadame. Este de datoria noastră să facem ceva... Ceva care să-i oprească la timp.

- Și dacă ne atacă ei, sovieticii, între timp? l-am întrebat.

- Putem să mergem noi și să-i influențăm să nu dezlănțuie ei războiul. Să-i împăcăm...

Nostadame a avut o scurtă ezitare, apoi m-a privit în ochi și mi-a spus:

- Dar, dacă eu plec acum înapoi, îmi promiti că-i vei opri să arunce rachetele?

Cum puteam să-i promit așa ceva, când mie îmi plăcea foarte mult ideea de a rămâne cel mai puternic? N-aveam nici o grijă că generalul Pillar s-ar fi opus deciziilor mele de a conduce lumea și nu mi-ar fi devenit un sclav desăvârșit. Știam eu cum să-l conving. Dar ce făceam cu toate Orașele Galbene? De unde atâtea rachete? Trebuia să distrug măcar orașele rămase pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice și cele care mai existau în China și Japonia, teritorii afectate mai puțin de conflagrație și de unde galbenele ocupaseră apoi lumea. Altfel nu-mi puteam desăvârși cucerirea planetei. De unde atâtea rachete? Nu era, oare, nici o posibilitate de a folosi și rachetele sovietice în interesul meu? Asta era poate o soluție...

- Măine plec, a spus Nostadame. Mergem la sfera de cristal. O luăm și pe Valsa?

Am stat o clipă pe gânduri:

- Da. Nu mă deranjează dacă pleci. O să mă descurc. Sigur că o să meargă și ea cu noi. N-am s-o las singură aici.

Am găsit o pajiște aflată puțin deasupra întrării în peșteră și am așezat lin piramida între două tufe. Nostadame a ieșit primul și a privit de jur împrejurul nostru, de parcă și-ar fi luat la revedere de la natură. Am ajutat-o pe Valsa să strângă niște vreascuri din crângul aflat la marginea versantului și am aprins focul. Învătasem de la Nostadame concentrarea privirii pe cele câteva frunze uscate, ridicându-le temperatura până la incandescentă.

- Adio Valsa, a spus Nostadame strângând-o cu amândouă mâinile de umeri. Nu ne vom mai vedea niciodată. Îți urez numai și numai bine.

- O să-mi lipsești, a spus Valsa cu lacrimi în ochi. O să-ti ducem dorul... Îți multumesc, ești un om foarte bun. Adio.

Nostadame nu a mai pierdut timpul și a planat ușor spre deschizătura din stâncă. L-am urmat. Era mai bine că pleacă.

Sfera s-a încetoșat destul de greu și a prins în fine acea culoare roșietică. Parcă a trecut un veac până când în adâncimea cristalului a început să se formeze o figură umană. Era un atlant pe care nu-l cunoscusem, îmbrăcat în roba stelară, dar fără cască pe cap.

Nostadame și-a apropiat fata de suprafata sferei, încordându-și mintea. M-am tras puțin de-o parte.

- Iudeno, ce s-a întâmplat? Unde e Tzeo? a întrebat Nostadame.

Fata din cristal era tristă și atunci când a vorbit, abia l-am auzit.

- Tzeo nu mai e... Tzeo s-a sacrificat pentru noi... Inutil, dar a încercat.

- Ce s-a întâmplat, a întrebat din nou Nostadame.

- Whronii...

- Ce este cu whronii? Sunt încă la mare depărtare.

- Nu, nava lor orbitează în jurul Geei. Poate nu ti-ai dat seama, dar au trecut aproape trei ani de când ati plecat..

- Trei ani? a întrebat Nostadame surprins.

- Da. Whronii au ajuns în sistem și ne-au cerut să le dăm coordonatele planetei Inorog. Acolo se găsesc zăcămintele naturale de raviran, acel super-metal pe care-l folosesc ei la propulsia navelor interstelare. Tzeo nu a vrut să le spună. Asta însemna moartea tuturor inorogilor. I-ar fi exterminat pe toți în timpul procesului de activare și topire a raviranului. Tzeo nu a vrut să le spună...

- Și l-au omorât...

- Mai întâi, whronii au evaporat planeta Safir. N-o să-ti vină să crezi, dar au o armă cu care au spart în bucățele Safirul. Nu au mai rămas decât câteva stânci ce s-au răspândit în spațiu. Tzeo le-a cerut să termine cu distrugerile și s-a oferit să meargă pe nava lor pentru tratative. Whronii l-au omorât. Acum nava orbitează în jurul Geei și ne-au comunicat că urmează evaporarea Atlantidei și apoi a întregii Gee dacă nu le spunem coordonatele Inorogiei.

- Ceilalti părinți...

- Ceilalti părinți au plecat fiecare în țările lor. Am rămas eu și câțiva orășeni. Vom încerca să ne combinăm mintile pentru a capta nava whronilor și a o arunca de pe orbită.

- Vin și eu, a spus Nostadame. Vin să vă ajut...

- Nu cred că avem energie suficientă. Știi că întoarcerile nu ne-au reușit...

- Vin. Trebuie să vin înapoi, să-i oprim pe whroni. Doar n-o să-i lăsăm să evapore Gee....

Am simțit că mi se urcă sângele în cap; dacă whronii distrug pământul, dispărem cu toți: eu, Valsa, americanii, sovieticii, galbenii, semi-oamenii și negri. Nu mai rămâne nimic... Nimic. Trebuie să-i oprească. **TREBUIE OPRITI!**

- Trebuie opriti, a spus Nostadame. În orice mod trebuie opriti. Pregătește-te să mă ajuti la salt.

Am văzut figura lui Iudeno încordându-se și Nostadame a început să se dizolve în aer, până la dispariția totală.

Au trecut câteva secunde bune. Iudeno era tot concentrat. Lângă el trebuia să apară Nostadame, dar timpul trecea și nu se vedea nimic deosebit.

- Am ratat întoarcerea, a spus încet ludeno, la fel ca și în alte situații similare. Nostadame s-a pierdut undeva în timp. Nu am putut să-l prind...

- A murit? l-am întrebat.

- Cine știe? Poate doar a nimerit în altă epocă istorică, undeva pe parcursul saltului. Vezi, asta e consecința petei care nu e resorbită în totalitate, ca la tine...

- Ce facem? am întrebat.

- Ce facem? a spus ludeno îngândurat. Cred că singura soluție de a salva omenirea, este să divulgăm whronilor coordonatele Inorogiei.

- Dacă le spui, îi condamni la moarte.

- Dacă le spun... Voi aștepta să văd cum intenuionează ei să acționeze asupra Atlantidei. Dacă se țin de cuvânt cu privire la insulă, le voi transmite coordonatele Inorogiei, pentru a salva Gee.

- Ți dai seama că așa vei deveni trădător al atlantilor?

- Nu, nu-mi voi trăda nația. Le voi da niște coordonate greșite. Până vor ajunge ei în partea cealaltă a galaxiei și vor vedea că i-am mintit, până se vor întoarce înapoi să ne pedepsească, vor trece o sută de mii de ani și omenirea va reuși în mod cert să găsească o armă care să-i oprească de a mai face rău. Este singura soluție. Adio, OMULE!

- Adio, ludeno. Adio.

Valsa mă aștepta lângă foc. Prăjise câteva rădăcini pe care le culesese din jur.

- A plecat?

- A plecat, am spus așezându-mă lângă ea. Ar trebui să mergem și noi, să ne întoarcem la civilizație.

- Ești sigur că a ajuns cu bine?

Nu i-am răspuns la întrebare. Eram contrariat de situația în care mă aflam: cel mai puternic om de pe pământ nu putea să facă nimic pentru a-i salva pe atlanti. Nu puteam și nu intuiam ce trebuie să fac. Oricum, știam că ludeno se ținuse de cuvânt: după ce whronii distruseseră Atlantida, ludeno le trădase amplasamentul în spațiu al Inorogiei. Asta deoarece

Geea, Pământul, încă exista și eu trăiam pe el. Aveam deci la dispoziție încă 70-80000 de ani, timp în care trebuia să găsim arma care să-i oprească pe whroni să distrugă planeta asta, așa amărâtă cum era. Totuși, reprezenta casa noastră.

- *"Cine știe unde ar fi ajuns tehnica în acest secol dacă nu ar fi fost războiul? Poate găseau și interpretau semnalele atlante... Așa, nu mai e nici o șansă."*

Vocea lui Nostadame mi-a apărut deodată în minte fără să-mi dau seama cum. Ce-a spus? Că tehnica ar fi avansat foarte mult dacă nu ar fi fost războiul? Poate acest război ne-a prăbușit în imposibilitatea de a ne apăra contra navelor whronilor.

Dacă nu ar fi fost războiul, poate ar fi fost găsite deja armele necesare contra invadatorilor din spațiu. Dacă nu ar fi fost războiul... Dacă nu ar fi fost războiul...

Valsa m-a urmat în piramidă și am decolat ușor. Eram obsedat de ideea care-mi venise: 'Dacă nu ar fi fost războiul'...

Ce s-ar fi întâmplat dacă săream în timp, cu tot cu piramidă și cu Valsa? Puteam să induc în mintea militarilor care conduceau apărarea celor doi președinți, ai Americii și ai Sovietelor, să ia măsuri pentru a descuraja intențiile libienilor de a ataca în decembrie 89. Dacă reușeam, nu ar mai fi fost motivul de începere al războiului... Poate.

Poate, dar altfel nu știam cum să actionez. Tineam în mâini nu numai viitorul, ci și trecutul omenirii. Însă era necesar să renunț la gândurile de mare conducător.

Trebuia să-i las pe alții să-și facă treaba. Eu voi rămâne fericit, cu Valsa.

- Nu-i așa, Valsa?

- Ce să fie?

- O să fii fericită cu mine? Numai cu mine?

Valsa m-a privit și a lăsat capul în jos. Nici ea nu era fericită cu mine, așa cum mă purtam și gândeam în ultima vreme. Mă transformasem într-un om rău... Trebuia să fac ce mi-am propus.

Am deplasat piramida deasupra mării Mediterane și, cu mare greutate, am identificat ceea ce puteau fi insulele Maltei.

Dumnezeu să mă ajute și să ajute întreaga omenire în încercarea ce o voi face.

Dar, oare voi mai exista dacă schimb istoria? Mă voi mai naște?

Și mă voi mai putea întoarce în timp ca să schimb viitorul?

S F Â R Ș I T

